

கல்கி



மணியம்.

TALKI

ஜனவரி 3.

4

அரை

சந்தோஷமானதும்
வெற்றிகரமானதுமான
ஒரு கல்யாணம்



டால்டா வனஸ்பதி உபயோகித்துச் சமைத்தால் எந்த விருந்தும் சிறப்பாய் இருப்பது நினைனம். எவ்வித உணவு தயாரிக்கவும் உகந்த ஒரு ஆதர்ச சமையல் கொழுப்பு டால்டா. காற்றுப்புகாத சில்செய்த டின்னில் புதிதாகவும், சுத்தமாகவும், ஆரோக்கியமளிப்பதாகவும் இருக்கும் டால்டா கல்யாண வைபவங்களுக்கு ஒரு இன்றியமையாத வஸ்து. மேலும் இது மிகவும் சிக்கனமான தும்புகூட.

ஒரு கல்யாண விருத்திற்கு திட்டம் போடுவது எப்படி?

இவ்வாறு ஆரோக்கியங்களுக்கு இன்றே எழுதுங்கள் :

தி டால்டா அட்வைஸரி லிமிடெட்

தபால்பேட்டி, செ. 353, பம்பாய் 1



டால்டா
வனஸ்பதி

கல்கி

பொருளடக்கம்

1954 ஜனவரி 3.

சேன்ற வருஷ நிகழ்ச்சிகள்!	(கார்ட்டுன்)	...	2
புதிய தமிழ் நாட்டினும் வா! வா! வா!	(தலையங்கம்)	...	3
புனித அன்னைப்போற்றி வணங்குவோம்	5
நமது இலங்கைக் கடிதம்	ரஜனி	...	6
பொன்னியின் சேல்வன்	கல்வி	...	7
பூந்தமல்லி மகாநாடு	பிரதீபன்	...	14
ஒன்றரைக் கண்ணன் (அட்டைப்பட விளக்கம்)	தொ. மு. பாஸ்கரன்	...	18
கலைத் தேவியின் கருணை	எஸ். வி. எஸ்.	...	21
அண்ணனும் தங்கையும் (பாப்பா மலர்)	விஜயம்	...	25
சாவித்திரியின் சாகஸம்	அநுத்தமா	...	28
ஊமை கண்ட கனவு	எம். ஜி. எஸ்.	...	33
இருக்கவே, இருக்காது!	சாமா	...	36
பழைய அடிச்சுவட்டிலே.....!	ரகு	...	37
படித்துப் பாருங்கள்!	38
தந்தையின் மனம்	ராஜேசுவரி நடராஜன்	...	41
வட்ட மேஜை	46
விராலிமலை விரப்பன்	அக்யம்	...	51
மனோரமா	ரமணலால் வசந்தலால் தேசாய்-ரா.வி.	...	56
யோகாசன சிந்திச்சை	வி. என். குமாரசாமி	...	65
தேசத் துரோகமா?	ஆர். எஸ்.	...	69
கோமளத்தின் தமையன்	ஸரஸ்வதி	...	77

"கல்வி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள் ; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

2-வது வாரம்

ஜாதகம் ஒரு கண்ணாடி.....

நாற் நம்பிக்கையே அதில் தெரியும் உருவம்!

நானமையும் தீமையும் ஜாதகத்தில்லை!!

ஆர்.என்.ஆர். பிக்சர்ஸ்

ஜாதகம்

... ஹாஸ்ய சூகச சித்திரம் ...



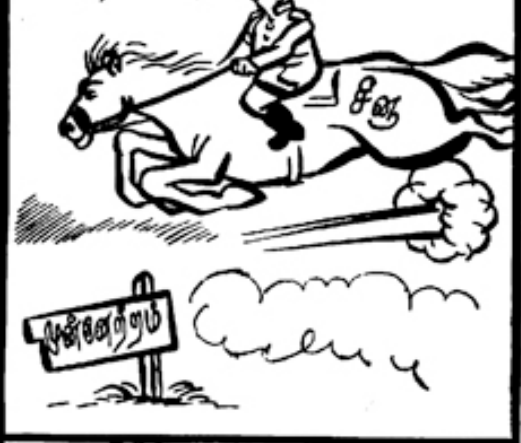
மதுரை	...	சென்ட்ரல்
கோயம்புத்தூர்	...	கர்னாடக & வுண்டுகா
திருச்சி :	சாஜா	சேலம் : பாலஸ்
தஞ்சாவூர்	...	யாகப்பா
திண்டுக்கல்	சேலநகரம்	பாண்டிச்சேரி...
சேரோடு	சென்ட்ரல்	சிதம்பரம்
தூத்துக்குடி	காரணேஷன்	கடலூர்
திருநெல்வேலி	பாபுலர்	முத்தையா
வேலூர்	தேவனல்	மாயவரம்
		புதுக்கோட்டை-பழனிப்பா

ஹைட்கள்: ஆர்.காங்கேத்திரநான் & ஸ்டூடியோ: ஏவி எம்

① இந்தியா உலக அரசியல் அரங்கில் மேலும் மேலும் மதிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தது.



② முன்னேற்றப் பாதையில் சீலு விரைந்து சென்றது.



③ அமெரிக்க மாமா உலகப் பெருவள்ளலாக ஜிளங்கி வந்தார்!



④ ஆப்பிரிக்காவில் பிரிட்டனுக்குப் பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன!



⑤ மாலென் கோஷி ரஷ்யாவின் உருவத்தை மாற்ற முயன்றார்!



⑥ இந்திரா-சைலையில் பிரதீசு ஆதிக்கத்தின் இறுதி நெடுங்கயிற்று





கல்கி

மார்ச் 13

தமிழ்த் திருநாடு தங்கையர் - பெற்ற
சாயென்று கும்பிடடி பார்ப்பார்.

-பார்ப்பார் | இசை 23

புதிய தமிழ் நாட்டினாய்! வா! வா! வா!

பழந் தமிழ் நாடு பலவகையிலும் சிறப்புற்றிருந்தது. உழவிலும், தொழிலிலும், கலையிலும், கவிவியிலும், பண்பாட்டிலும், இறை வழிபாட்டிலும், இலக்கியச் சிறப்பிலும், சகைக் குணத்திலும் பழந் தமிழ்நாடு இன்னயற்று விளங்கியது.

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் பழந் தமிழ்நாடு இவ்வாறு சிறப்புற்று விளங்கியது. இக்காலத்தில் சிற்சில நேரங்களிலே அரசியலிலும் பெருமை பெற்றிருந்தது. சேர சோழ பாண்டியர்களில் ஒருவர் முதன்மை பெற்று, அவர்களுடன் மற்றக் குறுநில மன்னர்கள் ஒத்துழைத்த காலங்களில், தமிழகம் பேரரசாக விளங்கி, தமிழகத்துக்கு வெளியிலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தியது. காஞ்சியில் சோழ குலத்தின் கிளை வம்சத்தவராகிய பல்லவத் தொண்டைமான்கள் பேரரசாகப் பல நூற்றாண்டு ஆட்சி புரிந்தபோது தமிழ் நாடு அரசியல் மேன்மையின் சிகரத்தை அடைந்திருந்தது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் சுமார் அறுநூறு ஆண்டு காலம் தமிழகத்தின் இருள் சூழ்ந்த காலமாகும். இந்த நீண்ட இடைமையினியில் தமிழகம் அரசியலில் போலவே மற்ற எல்லாத் துறைகளிலும் பின்னடைந்து மங்கியிருந்தது. தமிழர்கள் தங்கள் பழம் பெருமைகளை யெல்லாம் மறந்து எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாக ஏனோ தானேவென்று காலந் தள்ளி வந்தார்கள்.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாரத நாட்டெங்கும் பரவித் தழைந்து வந்த சுதந்திர ஆவேசக் கனல் தமிழகத்தையும் தொட்டது; தமிழ் நாட்டில் நீண்ட நாளாக மங்கியிருந்த உயிர் ஒளியைத் தூண்டி விட்டது; தமிழகம் புத்துயிர் பெற்றது.

அந்தப் புத்துயிரின் சின்னமாக வ. உ. சிதம்பரனாரும், பாரதியாரும் விளங்கினார்கள். சிதம்பரனார் தமது செயலினாலும், பாரதியார் தமது தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களினாலும் புத்துயிர் பெற்ற தமிழ் நாட்டைப் பல துறைகளிலும் தழைத்தோங்கச் செய்ய முயன்றார்கள். எல்லா முன்னேற்றங்களுக்கும் அடிப்படையானது நல்ல அரசியல் ஆதலின், முதலில் அரசியல் சுதந்திரம் பெறுவதில் கவலை செலுத்தினார்கள். சுதந்திர பாரத நாட்டில் தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் மேன்மையுற வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய ஆதர்சமாக இருந்தது. அவர்களுடைய செயல்கள், சொற்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்தச் சிறந்த இலட்சியம் சுடர் விட்டு ஒளிவதைக் காணலாம்.

வ. உ. சிதம்பரனாரும் பாரதியாரும் எந்த இலட்சியத்துக்காகப் பாடுபட்டு உயிர் தீத்தார்களோ, அந்த இலட்சியம் நிறைவேறும் பொருட்டு ஆயிரக் கணக்கிலும் ஈட்சக் கணக்கிலும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் சென்ற ஐம்பது ஆண்டு காலத்தில் முன்வந்தார்கள். பாரதநாடு சுதந்திரம் அடையவும் செந்தமிழ் நாடு மேன்மையுறவும் பாடுபட்டார்கள். எத்தனையோ கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள்; எவ்வளவோ நியாகங்களைச் செய்தார்கள்.

அவர்களுடைய இலட்சியம் பரிபூரணமாக நிறைவேறுவதைக் காணாமலே அவர்களில் பலர் மாண்டு போனார்கள்.

புதிய 1954-ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழ் நாட்டில் வாழக் கொடுத்து வைத்திருக்கும் நாம் அந்த மகா புருஷர்கள்—விரத் நியாயிகளின் இலட்சியம் காரியத்தில் நிறைவேற்றியிருப்பதைக் காணும் பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறோம்.

சுதந்திர பாரத நாட்டுக்குள் தமிழ்நாடு தனி இராஜ்யமாக உருவெடுத்திருக்கிறது. 1954-ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் புத்துயிர் பெற்ற புதிய தமிழ் நாட்டைக்குது கடைத்துடன் வரவேற்கிறோம்.

தனி அரக பெற்ற புதிய தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறுகிறோம். ஒளி படைத்த கண்ணும் உறுதி கொண்ட நெஞ்சும் உள்ளவர்கள், எளிமை கண்டு இரங்குகிறவர்கள், சிறுமை கண்டு பொங்குகிறவர்கள், பழந்தமிழ் நாட்டின் பெருமையை நினைந்தவர்கள், இடைக் காலத்தில் சேர்ந்த இழிதகைமைகளை மறந்தவர்கள், பார்த்தனையும் மாமல்லனையும் தீகர்த்தவர்கள், வள்ளுவரையும் கம்பரையும்

① ஜிந்திர தேசரிக்கு உட்கார இடம் கிடைத்தது; அத்துடன் இடைய பூச்சி உபத்திரவம் ஏற்பட்டது.



② தமிழ் கிராமியத்தின் கட்டை வண்டியின் கையாணியைக் கழுந்தரப் பிரயத்தனம் நடந்தது.



போற்றுகிறவர்கள், பாடிய வாய் தேனாறும் பாரதி பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு கார்திமகான் வகுத்த பாதையில் நடப்பவர்கள்,—இத்தகைய தமிழர்கள் புதிய தமிழ் நாட்டில் பல்விப் பெருக வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

சென்ற ஐம்பது ஆண்டில் தமிழ் நாட்டின் அரசியல்—சமூக வாழ்க்கையின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால், பழம் தமிழர்களிடையே சிறப்புற்றிருந்த மேன்மைக் குணங்கள் போலித்து தும்பி யிருப்பதையும் காணலாம்; இடைக் காலத்தில் சேர்ந்த சிறுமைக் குணங்கள் வெளிப் பட்டிருப்பதையும் காணலாம்.

தமிழர் பலர் தாய்நாட்டின் விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டு இணையற்ற நியாகங்களைச் செய்தார்கள். அச்சமயம் பார்த்துச் சிலர் தங்கள் சேர்த்த கலங்களைத் தேடிக்கொண்டார்கள்.

சிலர் தங்கள் வலித்திருந்த பெரிய உத்தியோகங்களையும் பதவிகளையும் விட்டு வந்தார்கள்.

வேறு சிலர் உத்தியோகங்களையும் பதவிகளையும் பற்றிக் கொள்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். நமது சமயக் கோட்பாடுகளிலும் ஆலய வழிபாட்டு முறையிலும் சேர்ந்து விட்ட குறைபாடுகளைப் போக்கச் சிலர் பெருமுயற்சி செய்தார்கள். வேறு சிலர் நமது பழம் பெரும் சமயங்களையே கேவலப் படுத்தி ஆலயங்களையே இடித்துவிட வேண்டுமென்ற கால்திகப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள்.

“சாதிகள் இல்லையடி யாப்பா—குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாடம்”

என்ற பாரதியாரின் அருள் வாக்கினை யொட்டி, சாதி வேற்றுமைகளை ஒழிப்பதற்கும், “எல்லாரும் ஒர் குலம் எல்லாரும் ஒர் இனம்” என்று நிலைநாட்டுவதற்கும் முயன்று வந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் சாதி வேற்றுமைகளைத் தங்கள் கயநலத்துக்காகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சாதித் துவேஷத்தை வளர்க்கவும், இல்லாத இனப் பூசல்களை உண்டாக்கவும் சிலர் பிரயத்தனம் செய்து வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டையும் தமிழர்களையும் பாது காப்பதில் சிரத்தை கொண்ட தெய்வம் ஒன்று இருப்பதாகவே நாம் நம்ப வேண்டி யிருக்கிறது. அந்தத் தெய்வத்தின் தன்னருளினால் சிறுமைக் குணங்களைப் பரப்ப விரும்பிய நீய சக்திகள் தமிழ் நாட்டில் மேலோங்கவில்லை.

பழந்தமிழ் மக்கள் உலகத்திலேயே பண்பாட்டில் சிறந்து விளங்கியவர்கள். இடைக் காலத்தில் இருளில் ஆழ்ந்திருந்தாலும் அந்த மேலான பண்பாட்டின் அடிப்படை தகர்ந்து விடவில்லை.

எது உயர்ந்தது, எது கீழானது, எது நல்லது, எது கெட்டது, எது மனிதத் தன்மைக்கு உகந்தது, எது மனிதத் தன்மையிலிருந்து மாறுபட்டது,—என்பவற்றை யெல்லாம் பகுத்தறிவும் சக்தியைத் தமிழ் மக்கள் இழந்து விடவில்லை. தமிழகத்தில் படித்தவர்கள்—பாமரர்கள் எல்லா ரிடத்திலும் இந்தப் பண்பாட்டின் அடிப்படை இருந்து வருகிறது.

நீய சக்திகளின் ஆவேசப் பிரசங்கத்தினால் சில சமயம் மல்கியதாகத் தோன்றினாலும், விரைவில் மீண்டும் கடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

உதாரணமாக, ஒன்றைப் பார்ப்போம். பழம் தமிழர்கள் பெண்மையைப் போற்றினார்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. பெண் குலத்துக்குப் பெருமை தந்தவர்களில் பழம் தமிழர்களுக்கு இணையான சாதியார் உலகிலேயே இல்லை.

பழந்தமிழ்ப் பரம்பரையில் தோன்றிய பாரதியார் “பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா!” என்று பாடினார். “தையலை உயர்வு செய்!” என்று பணித்தார். “மாதர் தம்மை இழவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்!” என்று முழங்கினார். இன்னும் பெண் குலத்தின் உயர்வைப் பற்றிய எத்தனையோ பாடல்களைப் பாடி யிருக்கிறார்.

பழம் தமிழர் பண்பாட்டின் வடிவமாக நம் மிடையே விளங்கிய திரு. வி. க. அவர்கள், பெண்ணினத்தின் பெருமை பற்றிப் பல புத்தகங்கள் எழுதினார். “பெண் தெய்வங்கள்” என்ற சொற்றொடரை வழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். பெண்களைத் தெய்வமாகப் போற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தை எத்தனையோ சொற்பொழிவுகளில் வெளிவிட்டார்.

ஆயினும், இதே தமிழ் நாட்டில் தமிழர்களை மூன்றேற்றப் போகிறோம் என்று பறையடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் சிலர், பெண்ணினத்தைப்

பற்றிச் சொல்லத் தகுந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் சொல்லிப் பெண் குலத்தைப் பேரிதழும் இழிவு படுத்தி வருகிறார்கள்.

இத்தகைய கயமை வழியில் செல்லுகிறவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டின் பிரதிநிதிகளா, அல்லது பாரதியாரும் திரு. வி. க.வும் அத்தகைய பிரதிநிதிகளா என்பதைத் தமிழ் மக்கள் அறிவார்கள்.

இம்மாதிரியே ஜயப்பாடு தோன்றக் கூடிய எந்தக் காரியத்திலும், "இதைப் பற்றி வள்ளுவர் என்ன வகுத்திருக்கிறார்? ஔவையார் என்ன கூறி யிருக்கிறார்? இளங்கோவடிகள் என்ன அருளி யிருக்கிறார்? பாரதியார் என்ன பாடியிருக்கிறார்? திரு. வி. க. என்ன சொல்லி யிருக்கிறார்?" என்றெல்லாம் தமிழர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி எதுவும் சொல்லி யிராவிட்டால், அவர்கள் இன்று இருந்தால் என்ன சொல்லி யிருப்பார்கள் என்றும் சிந்தித்துத் தமிழர்கள் முடிவு காண்பார்கள்.

தமிழ் நாட்டில், தமிழர்களிடையில், நல்லதும் உயர்ந்ததும் மேன்மையானதுந்தான் சிலத்து நிற்கும். தீமையும் கயமையும் இழிதகைமையும் ஒவ்வொரு சமயம் புற்றிச்சுக்கிப்போல் வெளிவந்து வான வெளியையே மறைத்து விட்டது போல் காணப்பட்டாலும் அடுத்த நிமிஷமே இருக்கவிடத் தெரியாமல் மறைந்து விடும்.

வி. உ. சிதம்பரனரைப் பார்த்து ஆங்கிலேய வாஞ்சு தரை பின் வரும் கேள்விகளைக் கேட்டதாகப் பாரதியார் பாடினார்:—

"ஜாதீச் சண்டை குரீசீசீ?—உங்கள் சமயச் சண்டை குரீசீசீ?"

"ஒற்றமை பவிச்சுயோ?—உங்கள் உடம்பிச் சவீமை உண்டோ?"

புனித அன்னையைப் போற்றி வணங்குவோம்

நீர்கதையின் இன்ப வாழ்வுக்காகத் தாம் விவாகமே செய்து கொள்வதில்லை என்று சபதம் செய்து, அதை அப்படியே சிறைவேற்றிய பிஷ்பு மரின் வரலாறு எல்லோரையும் பிரமிக்கச் செய்துள்ளது. தகப்பனரின் கட்டளைக்கு இணங்க, அவருக்குத் தமது யௌவனத்தைக் கொடுத்து விட்டு அதற்குப் பிரதியாக அவரிடமிருந்து மூப்பையும் பிணியையும் வாங்கிக் கொண்ட புருசுக்கரவர்த்தியின் சரித்திரம் எல்லோரையும் அதிசயத்தில் மூழ்க வைக்கின்றது. கற்புக் கரளி களாயினி காலத்தை வென்றதையும், பதிவிரதா சதனமான சாவீத்திரியிடம் காலன் தோற்றதையும் கேட்கும் போது உடல் சிலிர்த்துள்ளது.

ஆனால் இவை யெல்லா வற்றையும் காட்டிலும் அநிசயமான சம்பவம் இந்தக் கவிபுககத்தில், கமது தலைமுறையில் நிகழ்ந்துள்ளது.

பாரத காலத்தில் தோன்றிய பீஷ்பு விவாகம் செய்து கொள்ளாமலே தமது பிரம்மச்சரியத்தை சிறைவேற்றினார். ஆனால் பிரம்மானுபூதிச் செல்வராக, ஆத்ம ஞான ஓளிவாக, அவதார புருஷராக விளங்கிய ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் விவாகம் செய்து கொண்டார்; மணவீவுடன் வாழ்ந்தார்; ஆனால், பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கையின் சிகரமாகத் திகழ்ந்தார்! இவ்வறத்தில் அப்பழுக்கு

"சரீசுது வரூபீசீ?—உங்கள் சிறமைக் குணங்கள் குரீசீசீ?"

"சரீசுது விழ்தல் குரீசீசீ?—உங்கள் சரீசுதுபராத் துடைத்தீசீ?"

இந்தக் கேள்விகளுக்குக் கெல்லாம் வ. உ. சிதம்பரனரும் அவருக்குப் பின் வந்த தேச பக்தியிற் சிறந்த தமிழர்களும் தக்க விடைகள் இறுத்தார்கள். ஆகையினால்தான் இன்று கதந்திர பாரத நாட்டில் சம உரிமை பெற்ற தனி இராஜ்யமாக இன்று தமிழகம் திகழ்கிறது.

பரவி க. செல்வையப்பர் அவர்களுக்குப் பாரதியார் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் பின் வரும் அமுத மொழிகளை எழுதினார்:—

"தம்பி! தமிழ் நாடு வாழ்க என்று எழுது. தமிழ் நாட்டில் ஒரே ஜாதிதான் உண்டு, அதன் பெயர் தமிழ் ஜாதி, அது ஆரிய ஜாதி என்ற குறும் பத்திலே தலைக் குழந்தை என்று எழுது. ஆணும் பெண்ணும் ஒருயிர் இரண்டுடல்கள் என்று எழுது. பெண்ணைத் தாழ்மை செய்தோர் கண்ணைக் குத்திக் கொண்டோர் என்று எழுது. தொழில்கள், தொழில்கள், தொழில்கள் என்று கூவு. தப்பாக வேதம் சொல்பவனைக் காட்டிலும் நன்றாகச் சிரைப்பவன் மேற்குலத்தான் என்று எழுது. விசாரபாகம் வளர்க, யந்திரங்கள் பெருகுக, முயற்சிகள் ஒங்குக; சந்தேகம், சிந்தம், யந்திரநூல், பூமி நூல், வான நூல், இயற்கை நூலின் ஆயிரம் கிளைகள் இவை தமிழ் நாட்டிலே மலிந்திருக்கின்ற முழங்கு! சக்தி, சக்தி, சக்தி என்று பாடு!....."

வரகவி பாரதியின் இந்த ஸீவ சக்தி ததும்பும் ஆசி மொழிகள் எல்லாம் தனி அரசு பெற்றிருக்கும் புதிய தமிழ் நாட்டில் சிறைவேற வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

புதிய 1954-ம் ஆண்டில் அந்த மகாகவியின் வாக்கு சிறைவேறுவதற்கு எல்லாத் துறைகளிலும் அடிப்படை அமைக்கப்படும் என்று கம்புகிறோம்.

அற்ற துறவறத்தைக் கைக் கொண்டார்! ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சரின் தர்ம பத்தினி ஸ்ரீ சாரதா மணி தேவியாரும் பரமஹம்சரின் துறவறம் குற்றம் குறையின்றி சிறைவேறுவதற்குப் பேருதவியாக இருந்தார்.

இவ்வாறு தெய்வ புருஷரான ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் மனைவியாகி, தெய்வப் பெண்மணியாகத் திகழ்ந்த சாரதாமணி தேவியாரின் நூற்றுண்டு ஜெயந்தி விழா டிசம்பர் 27ம் தேதி இந்தியா வெங்கும் ஆரம்பமாகி யிருக்கிறது.

குறிப்பாக, கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண வித்தியாலயத்தில் உதவி ஜூனியரிபதி டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் தலைமையில் மேற்படிவைப்பவம் விமரிசையாக நடைபெற்றது.

இன்னும் ஒரு வருஷ காலம் ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியின் நூற்றுண்டு விழாவைக் கொண்டாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

"கவி யழிப்பது பெண்கு ஏறமடா"

என்று கவிச் சக்கரவர்த்தி பாரதியார் பாடியுள்ளார் அல்லவா! கவி தீர்க்கும் பெண்கள் அறத்துக்குக் கலங்கரை தீபமாகச் சுடர் வீட்டுக் கொள் டிருக்கும் ஸ்ரீ சாரதாமணி தேவியின் நூற்றுண்டு விழாவில் தமிழ் மக்கள் பூரணமாகப் பங்கெடுத்துக்கொண்டு புனித மடைவார்களாக!

இலங்கைப் பிரதமரின் அரிய யோசனை!

கொழும்பு, டி.ஸ. 17 26உ

இலங்கையின் புதிய பிரதமர் ஸர் ஜான் கோத்தலாவலை சொல்லியிருக்கும் ஒரு அருமையான யோசனையை இந்தியப் பிரதமர் நேருஜி முழு மனசுடன் ஆதரித்திருப்பது இலங்கை ராஜ்ய வட்டாரங்களுக்கு மிகுந்த திருப்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆசியா தேசப் பிரதம மந்திரிகள் அடிக்கடி கூடிப் பேசுவது தங்களுக்கு மிடையிலுள்ள பரஸ்பர பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு மட்டுமல்ல, உலக அரசியல் ஆசியாவின் மதிப்பு பன்மடங்கு உயருவதற்கும் உதவி புரியுமென்று ஸர் ஜான் ஒரு யோசனை சொன்னார். வெறும் யோசனை கூறுவதோடு நிலவாமல் இந்தியா, பாகிஸ்தான், பர்மா, இந்தோனேஷியா முதலான நாடுகளின் பிரதம மந்திரிகளுக்கும் அழைப்புகள் அனுப்பினார். பாகிஸ்தானுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் மிடையில் ஏற்பட்டுள்ள ராணுவ உதவி ஒப்பந்தம் ஆசியா முழுவதற்குமே எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தை உண்டுபண்ணும் என்பதை அவர் வாய் விட்டுத் தெளிவாகச் சொல்லா விட்டாலும் அமெரிக்காவிலும் ஏற்படவிருக்கும் பிரேரபத்தே ஆசியாப் பிரதமர்களின் மகா நாட்டைக் கூட்டவேண்டுமென்ற யோசனையை ஸர் ஜான் கூறக் காரணமென்பது வெளிப்படையானது. இந்த யோசனையை நேருஜியும் முழுமனதோடு ஆதரிப்பதிலும் இதில் ஸர் ஜான் தீவிரமாக நடவடிக்கை யெடுக்க வேண்டுமென்றும் முதல் மகாநாடு இலங்கையிலேயே நடைபெறலாமென்றும் சர்க்கார் கட்சியை ஆதரிக்கும் ஒரு ஆய்விப்பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது. சென்ற மந்திரி சபைக் கூட்டத்தில் கடந்த இந்தியர் சம்பந்தமான விவாதங்களைப் பற்றித் தாறுமாறாக வெளிவந்த செய்திகளைப் பிரதமர் ஸர் ஜான் இவ்வாறும் கடுமையாக மறுத்திருக்கிறார். சென்னை "லிந்து"ப் பத்திரிகையின் கொழும்பு நிருபருக்கு அளித்த ஒரு பிரத்தியேகமான பேட்டியில் இலங்கை இந்தியர் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதில் தாம் மண்பூர்வமாக அக்கறை கொண்டிருப்பதாயும் இதை நேருஜி நன்கு அறிவாரென்றும் கூறிவிட்டு, பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதில் தமக்கு ஆவனில்லையெனச் சிலர் கூறுவது விஷமத்தனமான தென்றார். பாகிஸ்தானுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் மிடையில் ஏற்படவிருக்கும் ராணுவ ஒப்பந்தம் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் மென்னவென்று நிருபர் கேட்டதற்கு அவர் சரியான பதில் அளிக்கவில்லை. அதிமூக்கியமான இவ்விஷயத்தில் இந்தோனேஷியா, பர்மா முதலிய நாடுகளெல்லாம் அழுத்தம் திருத்தமாக அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கையில் இலங்கைப் பிரதமர் மென்னம் சாதிப்பது விபர்தமான தென்று "விரகேசரி" பத்திரிகை கவலை தெரிவித்து எழுதியிருக்கிறது.

வழிகாட்டி

அடுத்த வாரம் இலங்கை மந்திரி சபையின் கூட்டம் நூரொலியாவில் முதல் தடவையாக நடக்கும்பொழுது இந்தியர் பிரஜா வரிமையைப் பற்றி மீண்டும் விவாதம் நடைபெறவிருக்கிறது. இந்தக் கூட்டத்தின் முடிவுகள் அடுத்து நடக்கப் போகும் இலங்கை-இந்தியப் பிரதமர்களின் சம்பாஷணைகளுக்கு இந்த முக்கியமான வழிகாட்டியா யிருக்குமென்று நம்பப்படுகிறது.

இவ்வாறும் கண்டியர்கள் ஸர் டி. பி. பன் பொக்கே தலைமையில் ஒரு பொதுக் கூட்டம் நடத்தி இந்தியர் பிரஜாவரிமையைப் பிரச்சனையைப் பற்றித் தாறுமாறாகப் பேசினார்கள். இந்தியர்களுக்கு ஒட்டுரிமை யளித்தால் சிங்கள வம்சம் அடியொடு காசமடைந்து விடுமென்றும் கூலி வேலை செய்து பிழைக்க வந்த இந்தியர்கள் அரசியல் உரிமைகள் கேட்பது வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் கொத்தன் அந்த வீட்டிடம் பாத்தியதை கொண்டாடுவதைப் போன்றதென்றும்! கூலி வேலை செய்வதைத் தவிர இந்தியர்களுக்கு இலங்கையில் வேறு எவ்விதமான உரிமைகளும் வழங்கப்படாதென்றும் பலர் கூறினார்கள். கண்டியர்களின் அரிதமான கோரிக்கைகளை இங்குள்ள பொறுப்பு வாய்ந்த தலைவர்கள் யாரும் ஆதரிக்கவில்லை.

உண்ணாவிரதம்

எதிவார்க் தொட்டைப் பகுதியிலுள்ள ஒரு தோட்டத்தில் இ. இ. கா. முன்னாள் தலைவர் ஸ்ரீ. கே. ராஜலிங்கம் பேசிய பொழுது தொழிலாளர் குடிப்பதைக் கைவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி விட்டு அடுத்த மூன்று மாதங்களுக்குள் குடியைக் கைவிடா விட்டால் 'உங்கள் தோட்டத்துக்கு வந்து உண்ணாவிரதமிருக்கப் போகிறேன்' என்றும் எச்சரித்தார். இந்தக்கூட்டத்தில் ஸ்ரீ. கே. ஜி. எஸ். நாயர் பேசிய பொழுது இதுவரை சுமார் 30,000 பிரஜாவரிமையுடைய நிராகரிக்கப் பட்டிருப்பதாயும் அற்பக் காரணங்களுக்காகவும் மனுக்கள் நிராகரிக்கப் படுவதாயும் புகார் செய்தார்.

—ரஜினி



கண்டி. மெளபீர கல்லூரியின் வருடாந்திரப் பரிசளிப்பு விழா சூழியர் கத்தால டிமெல் தலைமையில் வேகு நிறப்பாக நடத்தேறியது. தோட்டப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த சிறுமிகளின் கும்மி, கோலாட்டம், கத்தாடக சங்கீதம். மேற் நாட்டு நடனம் ஆடியவை சபையாரைக் கவர்ந்தன. மேற் நாட்டு நடனத்துக்காகப் பரிசு பெற்ற செவ்வி சாத்தம்மை முத்தழகையை மேலே படத்தில் காணலாம்.

யொவ்வியின் செல்வன் கல்கி



அத்தியாயம் 65

“ஐயோ, பிசாசு!”

ரங்கள் மற்றவர்கள் காதில் விழுவதை அவன் விரும்பாததில் வியப்பில்லை அல்லவா?

பாதி தூரம் சென்ற பிறகு, எதிரே ஒரு தனி ஆள் வெறி கொண்டவனைப் போல் ஓடி வருவதைக் கண்டான். அப்படி ஓடி வந்தவன் இருட்டில் ஆழ்வார்க்கடியான் மீது முட்டிக் கொண்டு, பின்னர் மறுபடியும் ஓடப் பார்த்தான். திருமலை நம்பி அவனை விடாமல் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். முகத்தை உற்றுப் பார்த்து விட்டு “அடேடே! வைத்தியர் மகனா? எங்கே அப்பா இப்படித் தலை தெறிக்க ஓடுகிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஓகோ! வீர வைஷ்ணவனா? பேயோ, பிசாசோ என்று பயத்து போனேன். நல்லது; நீ எத்தனை தூரத்திலிருந்து இக்கரையோடு வருகிறாய்? எதிரே இரண்டு குதிரைகள் மீது இரண்டு ஆட்கள் போனார்களா?” என்றான்.

“ஆமாம்; போனார்கள்! அவர்களைப் பற்றி உனக்கு என்ன?”

“எனக்கு என்னவா? நல்ல கேள்வி! அவர்கள் யார் என்று தெரிந்தால் நீ இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்க மாட்டாய்! ஆமாம்; அவர்களில் ஒருவனையாவது உனக்கு அடையாளம் தெரியவில்லையா?”

“ஒருவன் மட்டும் எனக்குத் தெரிந்த ஆள் மாதிரிதான் தோன்றியது. ஆனால்.....”

“யார், யார்? யார் மாதிரி தோன்றியது?”

“வந்தியத்தேவனைப் போலத் தோன்றியது. அப்படி யிருக்க முடியாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.”

“அட பாவி! அப்படியா தீர்மானித்தாய்? அவன் சாட்சாத் வந்தியத் தேவன்தான்!”

“என்னப்பா, உளறுகிறாய்? வந்தியத்தேவன் பாதாளச் சிறையில் அல்லவோ இருந்தான்?”

“இருந்தான்; ஆனால், இப்போது இல்லை! வந்தியத்தேவனும் இன்னொரு பைத்தியக்காரனும்

ஆழ்வார்க்கடியான் அது வரை மறைந்திருந்த தன் ஆட்களைத் திரட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டு தஞ்சைக் கோட்டையின் வடக்கு வாசலை நோக்கி நடந்தான். கருத்திருமனுடன் அவன் துவந்த யுத்தம் செய்த போது தன் ஆட்களை அழையாததின் காரணத்தை வாசகர்கள் ஊகித்து உணர்ந்திருப்பார்கள். அவன் நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பிய மிக முக்கிய இரகசியமான விவ

சிறையிலிருந்து தப்பி விட்டார்கள். என்னைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு அவர்கள் ஓடி விட்டார்கள்!"

..அடேடே! நல்ல வேலை செய்தார்கள்! அவர்கள் உன்னைக் கட்டிப் போடும் போது உன் கைகள் என்னப்பா, செய்து கொண்டிருந்தன? முதலில், பாதாளச் சிறைக்கு நீ எதற்காகப் போனாய்?"

"முதன் மந்திரியின் கட்டளையின் பேரில் போனேன். அதையெல்லாம் இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை. நீயும் முதன் மந்திரியிடம் சேவகம் செய்கிறவன்தானே? 'என்னுடன் வா! அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வரலாம்!.....'"

"எதற்காக அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வர வேண்டும்? ஓடிப்போனால் போகட்டுமே? உனக்கும் எனக்கும் அதனால் என்ன வந்தது?"

"முதன் மந்திரி நல்ல ஆளைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்! உன்னைப்போல் எல்லாரும் இருந்தால் இந்தச் சோழ ராஜாவும் உருப்பட்டாற் போலத்தான்! வந்தியத்தேவன் இளவரசர் கரிகாலரைக் கொன்றதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? அது மட்டுமல்ல; சற்று முன்னால் சேந்தன் அமுதன் குடிசைக்கு அருகில் இன்னொரு வணியும் அவன் சுட்டியால் குத்தி விட்டு ஓடி வந்து விட்டான்....."

"தெய்வமே! இது என்ன? அங்கே குத்தப் பட்டவன் யார்?"

"அது யார் என்று நான் பார்க்கவில்லை. வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து நான் ஓடி வந்தேன்...சரி, சரி! நீ என்னுடன் வரவிட்டால் போ! வழியை மறிக் காதே! உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும்! என்னை விடு!"

"வைத்தியர் மகனே! இந்த உலகத்தில் நான் எத்தனையோ மூடர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் எல்லாரையும் நீ தூக்கி அடித்து விட்டாய்! அவர்கள் குதிரையின் மேல் போகிறார்கள். சாவுக்குத் துணிந்து தப்பி ஓடுகிறார்கள். நீ ஒருவன், கால் நடையாகத் தேடிப் போய் அவர்களைப் பிடித்து விடுவாயா? எனக்கு என்ன அதைப் பற்றி? போ! போ!"

"நீ சொல்வது உண்மைதான். அதனாலேயே உன்னையும் துணைக்கு வரும்படி கூப்பிட்டேன். நீ வர மறுக்கிறாய்?"

"நான் வந்து என்ன செய்கிறது? அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தப் பார்த்தேன். ஒருவன் கையிலிருந்த தடியி

னால் நன்றாய்ப் போட்டான். வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். இன்னும் அந்த வலி தீரவில்லை. எனக்கு அவ்வளவாகச் சண்டை போட்டுப் பழக்கம் இல்லை. நீ ஒரு வேளை ஆமாம்; உன் கையில் என்ன? இரத்தக்கறை மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது?"

"சிறையிலே அவர்கள் என்னைத் தாக்கிக் காயப்படுத்தி விட்டார்கள். பொல்லாத ராட்சதர்கள்!"

"பின்னே, அந்த இராட்சதர்களைத் தொடர்ந்து கால்நடையாகத் தனியே போகிறாயே? சிறையில் அடைக்கப் பட்டிருந்த போதே அவர்கள் உன்னை இந்தப் பாடுபடுத்தி யிருக்கும்போது..."

"அப்படியானால், என்னதான் செய்யச் சொல்லுகிறாய்?"

"நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யச் சொல்லவில்லை. என் பேரில் எதற்காகப் பழிபோடுகிறாய்? நான் உன் நிலைமையில் இருந்தால், திரும்பிப் போய் யாரிடமாவது தக்க மனிதர்களிடம் சொல்லி ஐந்தாறு குதிரை விரர்களையாவது துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு திரும்பவும் மனித வேட்டைக்குப் புறப்படுவேன். நானும் குதிரைமேல் ஏறிக் கையில் வேலும் வாளும் எடுத்துக் கொண்டு, தான் கிளம்புவேன்....."

வைத்தியர் மகன் சிறிது யோசனை செய்தான். சேந்தன் அமுதனுடைய குடிசைக் கருகில் யாரோ ஒருவனைக் குத்திப் போட்டு விட்டு அவன் ஓடிவந்திருக்கிறான். ஒரு வேளை இராஜ குலத்தைச் சேர்ந்த மதுராந்தகரா யிருக்கக் கூடும் என்ற நினைவு அவனுக்குக் கதி கலக்கத்தை உண்டாக்கியது. ஆனால் இந்த வைஷ்ணவன் சொல்வது போல் தனியாகக் கால் நடையாகச் செல்வதிலும் பொருள் இல்லை. அப்படி நந்தவனக் குடிசையருகில் தன் குத்திட்டியினால் விழுந்தது மதுராந்தகத்தேவராக இருக்கும் பட்சத்தில் அந்தக் குற்றத்தை யும் வந்தியத்தேவன் பேரில் போடுவதுதான் நல்லது. ஓர் இளவரசரைக் கொன்றவன் இன்னொரு இளவரசரையும் கொல்லலாம் அல்லவா? தண்டனை இரண்டுக்கும் ஒன்றுதானே?.....இதை நினைத்த போது, பிணுகபாணி, 'இரண்டு இளவரசர்களையும் கொன்றவன் வந்தியத்தேவன்தான்!' என்றே நம்பத் தொடங்கி விட்டான்.

"வைஷ்ணவனே! நீ சொல்வது என்னவோ சரிதான். நான் உன்னோடு வரு

கிறேன். நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். யாராவது தக்க மனிதரிடம் சொல்லி என்னோடு குதிரை வீரர்களை அனுப்பச் சொல்ல வேண்டும். பெரிய மனிதர்களின் சபாவம் எனக்கு என்னமோ பிடிபடுவதில்லை. அவர்களுடன் எப்படிப் பழகுவது என்றும் தெரியவில்லை. இதோ பார்! நான் சேநாதிபதி கொடும்பாளூர் வேளாரிடமும் முதன் மந்திரி அன்பில் அநிருத்தரிடமும் சொல்லிப் பார்த்தேன். ஓடிப் போனவர்களைத் திரும்பப் பிடிக்க வேண்டியதைப் பற்றித்தான். சில வீரர்களை என்னுடன் அனுப்பும்படி வேண்டினேன். இரண்டு பேரும் என்னை முட்டாள், மூடன் என்று திட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் என்ன வென்று எனக்குத் தெரியவில்லை

“நோக்கம் வேறு என்ன? உன்னிடம் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. உன்னிடம் இக் காரியத்தை ஒப்புவிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. சிறைக்குள்ளேயே ஏமாந்து சிறையிலிருந்தவர்கள் தப்பி ஓடும்படி விட்டு விட்டாய், அவர்களை எங்கே பிடிக்கப் போகிறாய் என்று நினைத்திருப்பார்கள்

“அவர்களுடைய நினைவைப் பொய்ப்படுத்த எண்ணித்தான் தனியாகவாவது போகலாம் என்று கிளம்பினேன். எப்படியும் கோடிக்கிரையில்தான் அவர்கள் நின்றதானே ஆக வேண்டும்? அங்கே வந்தியத் தேவன் ஒளிந்திருக்கக் கூடிய இடங்களெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அங்கே எனக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள்

“அப்படியானால், போ! உன் சாமர்த்தியத்தைப் பார்!”

“இருந்தாலும், குதிரை மேலேறி இன்னும் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு போனால் நல்லதுதான். நீ அதற்கு உதவி செய்வாயா?”

இதற்குள் அவர்கள் இருவரும் வடக்குக் கோட்டைப் பெரிய வாசலை நெருங்கி வந்து விட்டார்கள்.

இராஜபாட்டையில் வடக்கே சற்றுத் தூரத்தில் அம்பாரி வைத்த யானைகளும், குதிரைகளும், காலாள் வீரர்கள் பலரும் கும்பல் கும்பலாக வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

கோட்டை வாசலிலும் ஒரு கும்பல் நின்றது. தீவர்த்திகளின் வெளிச்சத்தில் கொடும்பாளூர் வேளாரும் திருக்கோவலூர் மலையமானும் முதன் மந்திரி அநிருத்தரும் நிற்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“உனக்கும் எனக்கும் எஜமானர் அதோ கோட்டை வாசலில் நிற்கிறார். அவரிடம் போகலாம், வருகிறாயா?”

வைத்தியர் மகன் தயங்கினான்.

“நான் ஒரு தடவை கேட்டாகி விட்டது. பயன்படவில்லை. ஒரு வேளை நீ இரண்டு பேர் தப்பி ஓடியதைப் பார்த்திருக்கிறபடியால் உன் பேச்சை நம்பினாலும் நம்பலாம். ஆனால் என்னை உடனே அனுப்பச் சம்மதிப்பாரா என்று சந்தேகிக்கிறேன்” என்றான்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான். மேலும் கோட்டை வாசலில் ஏதோ முக்கியமான காரியத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் இச்சமயம் போவதில் பயனில்லை. எது சொன்னாலும் அவர்கள் காதில் ஏறாது. இந்தப் பக்கம் பழுவேட்டரையர்கள் வருவதாகக் காண்கிறது. அவர்களுடன் சம்புவரையரும் வருகிறார். அதோ, பார்த்திபேந்திரனும் கந்தமாறனும் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் சொல்லிப் பார்க்கலாம். வந்தியத்தேவனைப் பிடிப்பதில் அவர்களுக்குத்தான் அதிக சிரத்தை இருக்கும்!” என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

ஊர்வலம் விரைவில் அவர்களை அணுகியது. முன்னால் கட்டியக்காரர்கள் பழுவேட்டரையர்களின் தொல்சூலப் பெருமையையும், அம்மாதிரியே கடம்பூர் சம்புவரையர், மழபாடி மழவரையர், பார்த்திபேந்திர பல்லவன், நீல தங்கரையர், இரட்டைக் குடை இராஜானியார் முதலியவர்களின் விருதுகளையும் வீரச்செயல்களையும் வரிசைக் கிரமமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். இடையிடையே முரசுகள் முழங்கின; சங்கங்கள் ஆர்த்தன.

ஊர்வலத்தின் முன்னிலையில் சின்னப் பழுவேட்டரையரும் பார்த்திபேந்திரனும் கந்தமாறனும் வெண் புரவிகளின் மீது அமர்ந்து கம்பிரமாக வந்தார்கள். அடுத்தாற்போல் வந்த மத்தகஜத்தின் அம்பாரியில் பெரிய பழுவேட்டரையரும் சம்புவரையரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் மற்றக் குறு நில மன்னர்கள் யானை மீதும் குதிரை மீதும் வந்தார்கள். முன்னும் பின்னுமாக ஏறக் குறைய நூறு வீரர்கள் கையில் வேலும் இடையில் வாளும் தரித்து நடந்து வந்தார்கள்.

இந்த ஊர்வலத்துக்கு முன்னால் ஆழ்வார்க்கடியானும் வைத்தியர் மகன் பிண்கபாணியும் பாதை நடுவில் நின்ற

தைப் பார்த்ததும், சின்னப் பழுவேட்டரையர் தம் குதிரையைச் சிறிது நிறுத்தி "வைஷ்ணவனே! முதன் மந்திரியிடமிருந்து முக்கியமான செய்தி ஏதேனும் உண்டா?" என்று கேட்டார்.

"தளபதி! முதன் மந்திரி என்னிடம் செய்தி ஒன்றும் அனுப்பவில்லை. சொல்ல வேண்டிய செய்தியைக் கோட்டை வாசலில் தங்களிடமே சொல்லுவார். ஆனால் முக்கியமான செய்தி ஒன்றிருக்கிறது..." என்று ஆழ்வார்க்கடியான் நிறுத்தினான்.

"என்ன? என்ன? என்ன?" என்று மூன்று பேரும் ஆவலுடன் கேட்டார்கள்.

"பாதாளச் சிறையிலிருந்து வந்தியத் தேவன் தப்பி ஓடி விட்டான்..."

"அது எப்படி முடியும்? அவன் என்ன இந்திரஜித்தா மாயமாய் மறைந்து போவதற்கு?" என்று கேட்டார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கிறது. வேறு யாராவது அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்திருக்க வேண்டும்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"எல்லாம் அந்தக் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளாரின் வேலைதான்!" என்றான் கந்தமாறன்.

"அப்படித் தப்பி ஓடினாலும் எங்கே ஓடி விடுவான்? கோட்டைக்குள்ளே தானே இருக்க வேண்டும்?" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"அப்படித்தான் வேளார் சொல்லுகிறார். முதன் மந்திரி முன் ஜாக்கிரதையாக என்னைக் கோட்டையைச் சுற்றி வந்து பார்த்துக் கொள்ளும்படி பணித்தார். கடம்பூர் வம்சத்தின் மீது அபவாதம் எதுவும் ஏற்படக் கூடாது என்று முதன் மந்திரி கவலைப்படுகிறார்....."

"அப்படிக் கவலை யுள்ளவர் ஒருவராவது இருக்கிறாரே. அந்த வரைக்கும் மிகவும் திருப்தியான காரியம்" என்று சொன்னான் கந்தமாறன்.

"வைஷ்ணவனே! உன் மையைச் சொல்! தப்பி ஓடுவதைத் தடுப்பதற்காக நீ சுற்றி வருகிறாயா? அல்லது உதவி செய்வதற்காகச் சுற்றி வருகிறாயா?" என்று பார்த்திபேந்திரன் கேட்டான். அவனுக்கு வைஷ்ணவன் பேரில் எப்போதுமே சந்தேகம்தான்.

"ஐயா! வேறு சந்தர்ப்பமா யிருந்தால் தங்களுக்கு வேறுவிதமாகப் பதில் சொல்வேன். இப்போது நாம் சொந்தத்தில் சண்டை போடும் சமயம் அல்ல. இந்த

வைத்தியர் மகன் பிணுகபாணி, ஒரு விசித்திரமான செய்தியைக் கூறுகிறான். இரண்டு பேர் குதிரைகள் மீது ஏறிப் போனதாகவும் அவர்கள்தான் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிய வந்தியத் தேவனும் கருத்திருமனும் என்று சொல்லுகிறான். இரண்டு பேர் குதிரை மேலேறி இந்தச் சாலை வழியாக விரைவாகப் போனதை நானும் பார்த்தேன்."

"பிணுகபாணி! இந்த வைஷ்ணவன் சொல்லுவது உண்மையா?" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"சத்தியம், ஐயா!"

"பின்னே, உடனே போய் முதன் மந்திரி யிடமாவது வேளாரிடமாவது சொல்லுவதற் கென்ன?"

"அவர்கள் இருவருக்கும் என்பேரில் அசாத்திய கோபம்."

"எதற்காக?"

"அவர்களை நான்தான் தப்ப விட்டு விட்டேன் என்று."

"அது எப்படி?"

"பாண்டிய குலக் கிரீடமும் இரத்தின ஹாரமும் இருக்குமிடம் தெரியுமென்று ஒரு பைத்தியக்காரன் பாதாளச் சிறையில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் அல்லவா? அவனை அழைத்து வருவதற்காக அநிருத்தர் என்னை அனுப்பினார். அதற்காகப் போன இடத்தில் இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து என்னைப் பாதாளச் சிறையிலே கட்டிப் போட்டு விட்டுத் தப்பி ஓடி விட்டார்கள்!"

"போயும் போயும் முதன் மந்திரிக்கு உன்னைப் போன்ற முட்டாள்தானா இந்தக் காரியத்துக்கு அகப்பட்டான்?" என்று கூறி விட்டுப் பார்த்திபேந்திர பல்லவன் சிரித்தான்.

வைத்தியர் மகன் கோபமாக "ஐயா! நீங்கள் சிரிப்பதற்காக நான் இங்கே வரவில்லை. உதவி செய்வதா யிருந்தால், செய்யுங்கள்!" என்றான்.

"என்ன உதவி கேட்கிறாய்?"

"என்னுடன் நாலு குதிரை வீரர்களை அனுப்புங்கள். எனக்கும் ஒரு குதிரை கொடுங்கள். தப்பி ஓடியவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவது என்பொறுப்பு. ஏற்கெனவே எனக்கு இட்ட காரியங்களை நான் சிறைவேற்ற வில்லையா? தளபதி சின்னப் பழுவேட்டரையருக்குத் தெரியுமே?" என்றான் வைத்தியர் மகன் பிணுகபாணி.

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் பார்த்திபேந்திரனைக் கேட்டார்.

“அனுப்ப வேண்டியதுதான். சக்கர வர்த்தி உங்களைத் திரும்ப அழைத்து வரும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்புவித்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் நானே இவனுடன் போவேன். வந்தியத் தேவனைப் பிடிக்க வேண்டியது மிக முக்கியமான காரியம்” என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

அச் சமயம் கந்தமாறன், “அந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்புவிக்கிறீர்கள். இவனுடன் நானும் போகிறேன். வந்தியத் தேவன் யம லோகத்தின் வாசலுக்குப் போயிருந்தாலும் அவனைத் திரும்பப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றான்.

சின்னப் பழுவேட்டரையரும் அதற்குச் சம்மதித்தார். சம்புவரையர் முதலிய வர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

உடனே கந்தமாறனும் வைத்தியர் மகனும் மற்றும் வீரர்கள் நால்வரும் வடவாற்றின் வடகரையேடு விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரைகள் மீதேறி வாயு வேக மனோவேகமாகச் சென்றார்கள்.

மதுராந்தகன் குதிரை ஏற்றத்தில் அவ்வளவு பழக்கப்பட்டவன் அல்ல. கருத்திருமன் பழக்கப்பட்டவன் ஆன போதிலும், பாதாளச் சிறையில் நெடுங்காலம் இருந்தவனுடையபடியால், மிக்க உடற்சோர்வு உற்றிருந்தான். ஆயினும் இரண்டு பேருடைய உள்ளங்களிலும் இப்போது ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்திருந்தது. உள்ளத்தின் பலத்தினால் தளர்ச்சியைச் சேத்துக் கொண்டு அவர்கள் பிரயாணம் செய்தார்கள்.

நள்ளிரவு வரையில் பிரயாணம் செய்த பிறகு இருவரும் சின்றுார்கள். அங்கே நதிக்குக் குறுக்கே மூங்கில் கழிகளைச் சேர்த்துக் கட்டி அமைத்த பாலம் ஒன்று இருந்தது. எப்படியும் தங்களைப் பின்தொடர்ந்து பிடிக்க ஆள்கள் வருவார்கள் என்று கருத்திருமன் எதிர்பார்த்தான். ஆகையால், அந்த இடத்தில் நதியைக் கடந்து அக்கரை சேர்ந்து விடுவது நல்லது என்று எண்ணினான். நதியின் தென்கரையேடு சிறிது தூரம் சென்று பின்னர் கோடிக்கரைப் பாதையில் திரும்பிப் போகலாம்.

அங்கேயே நதியைக் கடப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. மது

ராந்தகனால் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு ஆற்று வெள்ளத்தைக் கடக்க முடியுமா என்று கருத்திருமன் ஐயமுற்றான். வெள்ளம் அதிகமாயிருந்தால் நிச்சயம் முடியாத காரியம். மதுராந்தகனைப் பாலத்தின் வழியாகப் போகச் சொல்லிவிட்டு இவனே இரண்டு குதிரைகளையும் ஒவ்வொன்றாக அக்கரை கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடலாம்.

இந்த யோசனைக் கெல்லாமல் மதுராந்தகனுக்கும் சம்மதமாயிருந்தது. நதி வெள்ளத்தில் இறங்குவதற்கு முன்னால் இருவரும் சிறிது நேரம் சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டுவதற்காக மரத்தடி வேரில் உட்கார்ந்தார்கள். ஆற்று வெள்ளம் ‘சோ’ என்ற சத்தத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நாலா புறத்திலிருந்தும் மண்கேங்களின் குரல்கள் கிளம்பிக் காதைத் துளைத்தன. வானத்தில் விரைவாகக் கலந்து சென்று கொண்டிருந்த மேகத் திரள்களுக்கு மத்தியில் விண்மீன்கள் எட்டிப் பார்த்து ஒற்றர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தன.

பெரும்பாலும் அரண்மனைகளில் சப்ரமஞ்சக் கட்டிடங்களில் பஞ்சனை மெத்தைகளுக்கு மத்தியில் உறங்கிப் பழக்கமான மதுராந்தகனுக்கு நள்ளிரவில் ஆற்றங்கரையில் மரத்து வேர்களின்மீது உட்கார்ந்திருக்க நேர்ந்தது மிக்க மனச் சோர்வையும் வருங்காலத்தைப் பற்றிய பீதியையும் உண்டாக்கியது.

அவனுடைய மனோநிலையை உள்ளூர்ச்சியினால் அறிந்து கருத்திருமன் அவனுக்குத் தெரியும் சொல்ல முயன்றான். இலங்கை மன்னன் மகிந்தன் பாண்டிய குலத்தின் பரம்பரைச் சிநேகிதன் என்றும், அவனிடம் மதுராந்தகன் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் பிறகு ஒரு கவலையுமில்லை யென்றும் தெரிவித்தான். பாண்டிய குலத்தின் மணிமகுடமும் இந்திரன் தந்த ரத்தின ஆரமும் இலங்கையிலேதான் இருக்கின்றன; இருக்குமிடமும் தனக்குத் தெரியும்; அங்கேயே மகிந்தன் மதுராந்தகனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து விடுவான்! அதற்குள் சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்களுக்குள் போர் மூண்டு சோழ சாம்ராஜ்யம் சின்னா பின்னம் அடைந்து விடப் போகிறது. ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்று விட்டதாகப் பழுவேட்டரையர்—சம்புவரையர் கட்சியின் மீது மற்றவர்கள் குற்றம் சாட்டுவார்கள். மதுராந்தகன் இப்போது தன்னுடன்

வந்துவிட்டபடியால், அவனைக் கொன்று விட்டதாக வேளார் கட்சியின் மீது பழு வேட்டரையர்கள் குற்றம் சுமத்துவார்கள். இந்தப் படுகொலைகளுக்கு அருள் மொழி வர்மனும் உடந்தையாக இருந்ததாக மக்களிடையே வதந்தி பரவப்போகிறது. ஆகையால் அவனையும் மக்கள் வெறுக்கத் தொடங்குவார்கள். இப்படியெல்லாம் சோழ ராஜ்யம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது இலங்கை மன்னன் ஒரு பெரிய சைன்யத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்து வருவான். மதுரையைக் கைப்பற்றுவான். மதுராந்தகனுக்கு உலகம் அறிய இரண்டாந் தடவையாக முடிசூட்டு விழா நடத்தி வைப்பான். 'மதுராந்தகன்' என்ற பெயரையும் மாற்றிச் 'சோழ குலாந்தகப் பெருவழுதி' என்ற அபிஷேகப் பெயரையும் சூட்டுவான்!.....

இவ்வாறெல்லாம் கருத்திருமன் சொல்லி வந்தபோது மதுராந்தகனுடைய உள்ளம் விம்மியது. அவனுடைய வாழ்க்கையில் அதுவரை கண்டிராத உற்சாகத்தை அவன் அடைந்தான். போர்க்களங்களில் கேட்கும் வெற்றி முரகுகள் அவன் காதில் ஒலித்தன. பட்டாபிஷேக வைபவங்களுக்குரிய பல வகை இன்னிசைக் கருவிகள் மற்றொரு பால் முழங்கின. ஆயிரமாயிரம் மக்களின் குரல்கள் "பாண்டிய சக்கரவர்த்தி வாழ்க!" "சோழ குலாந்தகப் பெருவழுதி வாழ்க!" என்று கோஷமிட்டன.

இப்படி இன்ப மயமான கற்பனை உலகத்தில் மதுராந்தகன் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்தக் கற்பனைக் கனவைக் கலைத்துக் கொண்டு குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. சற்றுத் தூரத்தில் தீவர்த்திகளின் வெளிச்சமும் தெரிந்தது.

கருத்திருமன் அவ்வளவு விரைவாக ஆள்கள் தங்களைத் தொடர்ந்து வரக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகையால் மிக்க பரபரப்புடன் குதித் தெழுந்து, "இளவரசே! எழுந்திருங்கள், குதிரை மேல் ஏறுங்கள்! அவர்கள் வருவதற்கு முன் நதியைக் கடந்து விட வேண்டும்!" என்றான்.

ஒரு கணத்தில் அவன் குதிரை மேல் பாய்ந்து ஏறிக் கொண்டான். மதுராந்தகன் குதிரை மேல் ஏறுவதற்கு கஷ்டப் படுவதைப் பார்த்து விட்டு, "ஐயா!

ஒன்று செய்யுங்கள். தாங்கள் பாலத்தின் மேல் நடந்து அக்கரை போய் விடுங்கள். நான் தங்கள் குதிரையையும் அக்கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிறேன்!" என்றான்.

"அழகாயிருக்கிறது! என்னைப் பயங்காளி என்று நினைத்தாயா? குதிரை மேலேறி இந்த ஆற்றைக் கடக்க என்னால் முடியாவிட்டால், அப்புறம் கடல் கடந்து இலங்கை போவது எப்படி? பாண்டிய ராஜ்யத்தைப் பிடித்துச் சிங்காதனம் ஏறுவது எப்படி?" என்று விரியம் பேசியபடியே மெதுவாகக் குதிரை மேலே ஏறினான்.

இரண்டு குதிரைகளும் நதியில் இறங்கின. மதுராந்தகனுடைய குதிரை தண்ணீர்க் கரையண்டை திடீரென்று முன்னங்கால் மடிந்து படுத்தது. "ஐயோ!" என்று அவறினான் கருத்திருமன். நல்ல வேளையாகக் குதிரை சமாளித்து எழுந்து தண்ணீரில் இறங்கியது.

மதுராந்தகனுடைய மனதிற்குள் திகில்தான். ஆனால் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் "இது என்ன பிரமாதம்? இப்படிப் பயந்து விட்டாயே?" என்றான்.

மதுராந்தகனுடைய குதிரையின் காலில் ஏதாவது காயம்பட்டிருந்ததோ என்னமோ, அது வெள்ளத்தில் மற்றக் குதிரையைப் போல் விரைந்து செல்லவில்லை. அடிக்கடி அது வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாகப் போகப் பார்த்தது. அதைத் திருப்பி எதிர்க் கரையை நோக்கிச் செலுத்துவதற்கு மதுராந்தகன் மிக்க சிரமப்பட்டான்.

கரையோடு வந்த குதிரைகளின் காலடிச் சத்தமோ நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

பாதி ஆறு வரையில் கருத்திருமன் இளவரசனுக்காக நின்று நின்று போய்க் கொண்டிருந்தான். பிறகு ஒரு யோசனை அவன் மனத்தில் உதித்தது. மதுராந்தகனுக்குத் தைரியம் சொல்லி விட்டு அக்கரையை நோக்கி விரைந்து சென்றான். கரையில் ஏறிக் குதிரையை ஒரு மரத்தினடியில் நிறுத்தினான். குதிரைமேலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி மூங்கில் பாலத்தின் வழியாகத் திரும்பவும் வடகரைக்கு வந்தான். மதுராந்தகனிடமிருந்த சிறிய கத்தியை அவன் ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கொண்டு அவசர அவசரமாகப் பாலத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த கயிறு

களை அறுத்து முடிபேர்ட்டான். அது போதிய நீளமானதாகத் தெரிந்ததும், ஒரு முனையைப் பாலத்தில் சேர்த்துக் கட்டி விட்டு மற்றொரு முனையைச் சர்ட்டாயின் மறுபுறத்திலிருந்த மரத்தின் அடியில் சேர்த்துக் கட்டினான்.

மர சிழலினால் அதிகமாயிருந்த இருட்டில் அவ்விதம் சாலை நடுவில் குறுக்கே ஒரு கயிறு கட்டியிருந்ததை யாரும் பார்க்க முடியாது அல்லவா? அதிலும் குதிரை மேல் வேகமாக வருகிறவர்கள் நிச்சயம் பார்க்க முடியாது.

இந்தக் காரியத்தை அவன் செய்து முடித்ததும் பாலத்தின் வழியாகத் திரும்பி ஓடி விடலாமா என்று யோசித்தான். அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு அங்கேயிருந்த மரம் ஒன்றின் பேரில் சரசர வென்று ஏறிக் கிளைகளின் மறைவில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மதுராந்தகருடைய குதிரை கிட்டத் தட்ட நதியைக் கடந்து அக்கரையை நெருங்கி யிருந்தது.

இன்னும் சில நிமிஷ அவகாசம்கிடைத்தால், கரைமேல் ஏறி மதுராந்தகன் குதிரை அப்பால் சென்று விடும்.

இந்த எண்ணம் அவன் மனத்தில் தோன்றி மறைவதற்குள் சாலையோடு வந்த குதிரைகள் அந்த மரத்தடியை நெருங்கி விட்டன. ஐந்தாறு குதிரைகள் இருக்கும். அவற்றில் இரண்டு குதிரைகள் முன்னணியில் வந்தன. அவை இரண்டும் ஒரு கணம் முன் பின்னாகக் கருத்திருமன் கட்டியிருந்த குறுக்குக் கயிற்றினால் தடுக்கப்பட்டுத் தலை குப்புற உருண்டு விழுந்தன.

கருத்திருமன் மரத்தின் மேலிருந்தபடி தன்னை யறியாமல் 'ஹா ஹா ஹா' என்று பலமாகச் சிரித்தான்.

குதிரைகள் மேலிருந்து விழுந்தவர்களில் ஒருவன் "ஐயோ! பிசாக!" என்று பயங்கரமாக அலறினான்.

குரலிலிருந்து அவன் வைத்தியர் மகன் பினுகபாணி என்பதைக் கருத்திருமன் தெரிந்து கொண்டான். விழுந்தவன் கழுத்து நெறிந்து இறந்திருக்கக்கூடாது, இன்னமும் உயிரோடிருக்கிறானே என்றும் எண்ணிக் கொண்டான்.

இன்னொரு குதிரை மேலிருந்து விழுந்தவன் சிறிதும் அதிர்ச்சி யடையாமல் தரையிலிருந்து எழுந்தான். அவன் நமது பழைய நண்பன் கந்தமாறன்தான்!

நீரிழிவு

ஏழு நாட்களில்

குணமாகும்

சிறு நீரில் அதிக சர்க்கரை இருப்பின் நீரிழிவு (DIABETES) என்று சொல்லப்படும் இப் பயங்கர வியாதியுள்ள நோயாளி நாளுக்கு நாள் தன் முடிவு நெருங்குவதைக் காண்கிறான். இதை நிவர்த்திக்க டாக்டர்கள் இன்ஸூலின் இன்ஜக்ஷன் ஒன்றைத்தான் கண்டு பிடித்தார்கள். இதைக் குத்திக் கொள்வதால் பூரண குணம் ஏற்படுவதில்லை; இன்ஜக்ஷன் மருந்து உள்ளவரை சர்க்கரை தற்காலிகமாக மறைந்து விடுகிறது.

அபரிமிதமான தாகம், பசி, அடிக் கடி சிறு நீர் சர்க்கரையுடன் போதல், எரிச்சல் ஆகியவைகள் இந்த வியாதியின் முக்கிய அறிகுறிகள். வியாதியின்ற ராஜப் பிளவை கட்டிகள், சாலேஸ்வரம் இதர கொடிய வியாதிகள் ஏற்படும். வீனஸ் சார்ம் நவீன விஞ்ஞான அதிசயமாகும். இதை உபயோகித்ததால் பலர் மரணத்தினின்று தப்பியுள்ளனர்.

வீனஸ் சார்ம் உபயோகித்த 2-வது அல்லது 3-வது நாளில் சிறுநீரில் சர்க்கரை குறைந்து அடிக் கடி போகும் சிறுநீரும் குறைகிறது. 3-வது அல்லது 4-வது நாளில் வியாதி பாதிக்குமேல் குணமடையும். இந்த மருந்துக்குப் பத்தியம் கிடையாது; இன்ஜக்ஷன் கிடையாது. நன்கு விளக்கும் இலவச ஆய்வு புத்தகத்திற்கு எழுதிக் கேளுங்கள்.

50 வில்கைகள் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 6-12-0 (பாக்கிங், தபாற் செலவும் இலம்)

வீனஸ் ரிஸர்ச் லாபரட்டரி (K.M.) தபால் பெட்டி நெ. 587, கல்கத்தா

பூந்தமல்லி மகாநாடு

பகீரதன்



ஸ்ரீபெரும்புதூர் தாலுக்கா பஞ்சாயத்தர்கள் மாநாட்டின் ஒரு தோற்றம்.

தூமிழ் நாட்டில் தொண்டை மண்டலம் அறிவாளிகளைப் பெற்றெடுத்ததில் பெயர் போனது. இன்னும் "பேட்டை முதலியார்" என்று பெயர் பெற்ற சிறந்த தேசபக்தரான ஸ்ரீ முத்துரங்க முதலியார் தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதிலும் தொண்டை மண்டலம் பிரசித்தியடைந்திருக்கிறது. தொண்டை மண்டலத்தில் உள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூர் தாலுக்காவில்தான் ராமானுஜரும், சேக்ஷிழாரும் பிறந்தார்கள் என்பதும் சரித்திரத்தில் கவையுள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீபெரும்புதூர் தாலுக்கா, பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் சங்க ஆதரவில் "பஞ்சாயத்தர்கள் மகாநாடு" டிசம்பர் 27உ பூந்தமல்லி வீக்கேஸ்வரா தியேட்டரில் விமரிசையாக நடைபெற்றது.

ஸ்ரீபெரும்புதூர் தாலுக்கா முழுவதிலிருந்தும் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களும், பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்களும், கிராமத்துப் பொது மக்களும் பெருந் திரளாக மேற்படி மகாநாட்டுக்கு வந்து உற்சாகத்துடன் கூடியிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீபெரும்புதூர் தாலுக்கா கிராமங்களில் வசிக்கும் ஏழை எளிய மக்களின் வாக்கைப் பெற்றுப் பஞ்சாயத்து அங்கத்தினர்களாகவும் தலைவர்களாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இவர்கள் கிராமங்களில் இருந்து பஞ்சாயத்து ஆட்சியைத் திறம்பட நடத்தி, கிராமத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்து முன்னுக்குக் கொண்டு வராமல் பூந்தமல்லியில் வந்து மகாநாடு கூடுவானேன்?

மேற்படி மகாநாட்டின் வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் திரு. என். சௌந்தரராஜன் அவர்கள் தமது வரவேற்புறையில் பூந்தமல்லியில் பஞ்சாயத்தர்கள் மகாநாடு கூடியிருப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்களைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

சென்ற அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகக் காந்தி மகான் அரும்பாடுபட்டு இந்த நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்தார். சுதந்திர பாரத நாட்டில் பஞ்சாயத்து ஆட்சி ஏற்பட்டு ராமானுஜம் காண முயன்றார். சர்க்காரும், பஞ்சாயத்துகள் மக்கள் கவனுக்குத் தொண்டாற்றிக் காந்தி மகானின் கனவை நினைவாக்கக் கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து ஆட்சியை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

எனினும் பஞ்சாயத்தர்கள் தங்கள் ஆட்சி கிராமங்களில் செம்மையாக நடப்பதற்குச் சில இடையூறுகள் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். தங்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். தங்களுடைய அதிகாரங்களில் நிர்வாக அதிகாரிகள் தலையிடுவதாகப் புகார் கூறுகிறார்கள். சினிமா கோட்டைக்கு ஹிலென்ஸ் வழங்கும் அதிகாரம் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். தங்கள் கிராமங்களுக்கு இந்த ஆண்டும் வரிவசூலா செய்ய வேண்டுமென்று கோரினார்கள்.

இந்தக் குறைகளுக்கு கெல்லாம் மேற்படி மகாநாட்டைத் துவக்கி வைத்த ராஜாஜி அவர்களும், மகாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்த ஸ்தல ஸ்தாபன மந்திரி ஸ்ரீ ராஜாராம் நாயுடு அவர்களும், கொடி யேற்றி வைத்த விவசாய மந்திரி பக்தவத்சலம் அவர்களும் நல்ல முறையில் பதில் சொன்னார்கள். பஞ்சாயத்து ஆட்சியில் உண்மையில் இருக்கும் குறைகளைப் போக்குவதாக உறுதியளித்தார்கள்.

ஸ்ரீ ராஜாராம் நாயுடு பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களைப் பற்றி ஒரு ரஸமான சம்பவத்தைக் கூறினார்: ஒரு பஞ்சாயத்துத் தலைவர் நிர்வாக அதிகாரி லஞ்சம் வாங்கியதாகப் புகார் எழுதியிருந்தாராம். அதை விசாரிப்பதற்காக வேறொரு அதிகாரியை

அங்கு அனுப்பினார்களாம். அந்த அதிகாரி பஞ்சாயத்துத் தலைவரிடம் "தாங்கள் நிர்வாக அதிகாரியின் மீது எழுதியிருந்த லஞ்சக் குற்றத்தை விசாரிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். அவைகள் எல்லாம் உண்மையா? ரிசுபிக்க முடியுமா?" என்று கேட்டாராம். "அதெல்லாம் ஒன்றறியில்லை. காள் ஏதோ அவர் மீதுள்ள கோபத்தில் அப்படி எழுதி விட்டேன். நிர்வாக அதிகாரி மிகவும் யோக்கியமானவர்தான்" என்று கூறிவிட்டாராம். "இப்படியாக ஒரு கிராமப் பஞ்சாயத்தை ஆளும் தலைவர் ஸ்திர புத்தி இல்லாமல் இருந்தால் எப்படிப் பஞ்சாயத்தை நடத்த முடியும்? இப்பேர்ப்பட்ட தலைவர்களை நம்பிச் சர்க்கார் எப்படி நிர்வாக அதிகாரியை எடுத்துவிட முடியும்?" என்றார் ஸ்தலஸ்தாபன மந்திரி ஸ்ரீ ராஜாராம் நாயடு.

இன்னும் கிராமத்தில் பணக்காரர்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள பொது நிலங்கள் பணக்காரர்கள் சொந்த உபயோகத்துக்கு உபயோகித்து வருவதை நிர்வாக அதிகாரி கண்டு பிடித்து அதைப் பொதுஜன உபயோகத்துக்குக் கொண்டுவர முயன்றால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் தலையீட்டு அதைத் தாமதப் படுத்துகிறார்கள்.

பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களே பொதுநன்மையை மறந்து பணக்காரர்களின் தயவை விரும்பி நிர்வாக அதிகாரியின் நியாயமான காரியங்களில் தலையீட்டு வருகிறார்கள். இந்த மாதிரி பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் இருக்கும்போது நிர்வாக அதிகாரிகளை எடுத்துவிட்டு அதிகாரங்கள் பூராவையும் அவர்களிடமே கொடுத்து விட்டால் நம் தேசம் என்ன ஆவது! என்றார்.

ஆகவே பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களும், நிர்வாக அதிகாரிகளும் ஒத்துழைத்துப் பொது நன்மைக்காகப் பாடுபட்டால்தான் கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து ஆட்சி நல்ல முறையில் நிறம்பட நடைபெறும் என்பது கண்டு விளங்கியது.

பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் அதிகாரத்தைப் பற்றிய விஷயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தாமல், கிராமங்களை எப்படிச் சீர்திருத்தவது! குறைகளை எப்படிப் போக்குவது! ஆட்சி அனு

பவம் எப்படிப் பெறுவது! என்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கனம் பக்தவத்சலம் கேட்டுக் கொண்டார்.

சில பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் மிகச் சிரமப் பட்டுக் கிராம முன்னேற்றத்துக்கான சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். இதற்கு ஊரில் உள்ள சிலர் இடைஞ்சல் செய்கிறார்கள். இந்த இடைஞ்சலைத் தவிர்ப்பதற்கு உள்ள சட்ட நுணுக்கங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்குத்தான் நிர்வாக அதிகாரிகளைச் சர்க்காரில் நியமித்திருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள். கட்டுப்பாடு வீதிகளைக் கண்டிப்பாக அமுல் நடத்த வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் விதிகள் சரியாக நடத்தப்படுவதில்லை.

இதற்கெல்லாம் காரணம் நிர்வாக அதிகாரி மட்டுமல்ல, பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களும் அங்கத்தினர்களும் தான் என்பதைக் கனம் பக்தவத்சலம் எடுத்துக் காட்டினார். தயவு தாட்சண்யம் இன்றிக் காரியங்களை நிறைவேற்றக் கூற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார்.

பூந்தமல்லி மகாநாட்டில் ராஜாஜி அவர்கள் ஒரு மணி நேரம் பேசிய பேச்சைக் கேட்டு வயது முதிர்ந்தவர்கள் கூட வாஸிபர்கள் போல நிரிர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டனர். இந்த நாளும் இந் நாட்டு மக்களும் முன்னேறுவதற்கான வழி உழைப்பு ஒன்றுதான் என்பதை ஒவ்வொருவர் இதயத்திலும் பதியும்படியாகச் சொன்னார்.

கிராமங்களின் குறைகளையும், கிராம மக்களின் கஷ்டங்களையும் தெரிந்து உணர்ந்து அதற்காகவே இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் அவர் பாடுபட்டு உழைத்து வருகிறார் என்பது அன்று அவர் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் தெரிந்தது.

தற்சமயம் நமது நாட்டில் கொடிய வறுமை கோசத் தாண்டவமாடுகிறது.

கிராமத்து ஜனங்கள், விவசாயிகள் விஷும் போல் உயர்ந்து போன துடன் தங்கள் ரொவகளை யும் அதிகரித்துக் கொண்டு கிரமப் படுகிறார்கள்.

மகாநாட்டை ராஜாஜி துவக்கி வைத்துப் பேசுகிறார். மேடையில் வரவேற்புக்குழுத் தலைவர் ஸ்ரீ சௌத் தரராஜன், கனம் ராஜாராம் நாயடு, கனம் பக்தவத்சலம் முதலியவர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.



நுவலியுள்ள காலகார்புரோயுத்தான்கள்

மாநாடு

நல்வரவு



மகாநாட்டுத் தலைவர்களுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு மரியாதை.

இந்த மாநிலி செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு நிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும். நிறைய உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நிலம் இருக்கின்றன. மக்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் மக்கள் உழைப்பதில்லை. நிலங்கள் பயிர் செய்யப்படாமல் தரிசாகக் கிடக்கின்றன.

உழவர்கள் வெறும் கையைப் பிசைந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகள் வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டு வாடிக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலைமை போகவேண்டும். மக்கள் பொது நோக்குடன் உழைக்க வேண்டும். நிறையப் பணம் திரட்டவேண்டும். செலவைக் குறைக்க வேண்டும். பொருளைச் சேமிக்க வேண்டும். பொதுஜன சர்க்காருக்கு வரி கொடுக்க வேண்டும். நாட்டின் சுயேச்சத்தைப் பெருக்க வேண்டும்.

பழைய காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் பொது நோக்குடன் வாழ்ந்தார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் இப்பொழுது போல் அரசாங்கம் கிடையாது. கிராமத்தில் பஞ்சாயத்து ஆட்சி மிக உயர்ந்த முறையில் கடைபிற்று வந்தது.

பஞ்சாயத்து என்றால் ஐந்துபேர் கூடும் கூட்டம். இது நம் நாட்டுப் பெயர். தமிழ் மொழி.

நம்முடைய பழைய முறையான பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறையில் கிராமத்தை ஆளப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களுக்கு யோக்கியமாக நடக்க வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையும் உழைப்பும் முக்கியம். இதுதான் முன்னேற்றத்துக்குத் தேவை.

இந்த மாநிலி பல அரிய விஷயங்களை ராஜாஜி அவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் ராஜாஜி அவர்கள் கூறிய யோசனைகளைக் கேட்டு அதன்படி நடந்தால் கிராமங்களில் இருக்கும் குறைகளைத் தீர்ப்பது வெகு கலபமா யிருக்கும்.

முன்னேற்றமடையாத நம் நாட்டுக் கிராமங்களின் தெருக்கள் சுத்தப்படும். கிராம மக்கள் காதாரத்துடன் வாழ்வார்கள். அதனால் கிராமங்களின் அந்தஸ்து உயரும். நமது நாட்டின் நிலையும் உயரும். பஞ்சாயத்து ஆட்சியின் பயனை மக்கள் பரிபூரணமாக அடைவார்கள். காந்தி மகான் பஞ்சாயத்து ஆட்சியின் மூலம் ஏற்பட வேண்டும் என்று எண்ணிய ராமராஜ்யம் உதயமாகும்.

மேற்படி மகாநாட்டின் வெற்றிக்குப்பாடுபட்டவர்கள் திருவாளர்கள் என். செனத்தரராஜன், டி. சாம்பசிவ முதலியார், ஜி. குருசாமி நாயுடு, பி. பாலய்யா நாயுடு, டி. கே. கண்ணப்ப முதலியார் ஆகியவர்கள் என்று அறிந்தேன். இவர்களோடு நிர்வாகக் குழு அங்கத்தினர்களும் சேர்ந்து உழைத்துப் பாடுபட்டு மகாநாட்டை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மகாநாடு நடந்த முறையையும் அதன் சிறப்பையும் பார்த்தால் மேற்படி நிர்வாகிகளின் திறமையையும் உழைப்பையும் என்னி வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. வாழ்க, பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறை!

வருகிறது

ராஜி

என் கண்மணி...

ஜெமினி
சிக்கிரம்





ஒன்றரைக் கண்ணன்

வினாயகர் பால்காரத் தொண்டைமான்

“ஒன்றரைக் கண்ணன் வருகிறான் — தூங்குபா தூங்கு” — இது என் தாயர் கான் சிறு பிள்ளையாய்த் தொட்டில் கிரிய உதைத்துத் தூங்காமல் அடம் பண்ணிய போது, என்னைப் பயமுறுத்தித் தூங்க வைப்பதற்காக உபயோகித்த பிரயோகம்.

“ஒன்றரைக் கண் டோரியா, சென்னைப் பட்டணம் வாரியா?” — இது கான் பள்ளிக் கூடச் சிறுவனாகக் கும்மாளி போட்டு வினை

யாடும்போது உபயோகித்த அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளைக் கொண்ட பாட்டு.

ஆனால் இப்போதுதான் அறிகிறேன், ஒன்றரைக் கண்ணன் என்ற பெயர், எல்லாம் வல்ல இறைவனான சிவபிரானுக்கு உரிய ஒரு பெயரென்று. உண்மையில் இதை கான் கேலியாகச் சொல்ல வில்லை. அப்பி் பெருமானே இதை வேகு அழகாகச் சொல்கிறார். ஒரு பாட்டில்,

இன்று அரைக்கண் உடையார் எங்கும் இல்லை, துமயம் என்றும் குன்றரைக் கண்ணன் குடமகள் பாவைக்கு கூறு இட்ட அத்தாள் அன்று அரைக் கண்ணும் கொடுத்து உமையாளையும் பாகம் வைத்த ஒன்றரைக் கண்ணன் கண்டிர் ஒற்றியூர் உறை உத்தமனே!

என்று கூறி யிருக்கிறார். ஆம், உண்மை தானே? எல்லோருக்கும் இரண்டு கண் என்றால் இந்தச் சிவபிரானுக்கு மட்டும் மூன்று கண். ஆனால் தன் இடப்பாகம் முழுவதையும் பார்வதிக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்த பின்னால், மூன்றில் பாதிதானே அவருக்குச் சொந்தம். மூன்றில் பாதி ஒன்றரைதானே? ஆதலால் சிவபெருமானே ஒன்றரைக் கண்ணன் என்று கூறுவதில் என்ன தவறு? அது சரியான கணக்காக அல்லவா இருக்கிறது!

பிறப்பு இறப்பு இல்லாத சிவபெருமானே எத்தனை எத்தனையோ பெயர் சொல்லி அழைக்கிறோம். எப்படி எப்படி எல்லாமோ வழிபடுகிறோம். அதிலெல்லாம் மாதிருக்கும் பாதியன், தோடுடைய செவியன், உமைபங்கன் என்று பாராட்டிப் போற்றுவதில் ஒரு உண்மையல்லவா பொதிந்து கிடக்கிறது! ‘உலகத்திலே மக்களையும், ஏன்? எந்தப் பிராணி வாக்கத்தையுமே எடுத்துக் கொண்டால் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் பார்க்கிறோமே யன்றி ஒரு பாதி ஆணாகவும், ஒரு பாதி பெண்ணாகவும் காண்கிறதில்லையே’ என்ற சந்தேகம்தான், இன்றையப் பகுத்தறிவாளர்களின் உள்ளத்தில் எழுகிற கேள்வி.

ஆனால் இவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள்! மனித உடம்பின் அமைப்பையும், மற்றும் பௌதீகங்களின் அமைப்பையும் பார்த்தால், அவை இரு வேறு ஒட்டுகளாக அமையப் பெற்றிருக்கும்: ஒன்று தாய்த்தன்மை, மற்றொன்று தந்தைத் தன்மை. இரண்டும் ஒன்றித்தான் உலக வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது.



மின்சாரம் என்பது ஒரு சக்தி என்று தெரியும். அங்கும் ஆண் பெண் என்றும் இரண்டு சக்திகள் உண்டு — பாஸடிவ், நெகடிவ் (Positive, Negative) என்று. இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்தால்தான் மின்சார ஓட்டமே ஏற்படும். மக்கள் உடம்பிலும் இந்த மின்சார சக்தி பரவி யிருக்கிறது என்பதும், அதுவே உயிர் உடம்போடு ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்றும் இன்றைய உடல் நூலார் கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வாறு உருவத்தாலும் சக்தியினாலும் இரண்டு தன்மைகள் ஒன்றாய் சேர்ந்து இயங்குவதை எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே கண்டிருக்கிறார்கள் நம்முன்னோர். உலகமெல்லாம் இறைவன் திரு உருவம் என்றார்கள். பார்க்குமிடங்களில் எல்லாம் அவன் பசிய நிறத்தையும் கேட்கும் ஒலியிலெல்லாம் அவன் தீ தத்தையும் கேட்டவர்கள் சராசரங்கள் அத்தனையிலும் இறைவனுடைய திருவுருவத்தையே கண்டார்கள். உலகமெல்லாம் அவன் தானும் தன் தையலுமாய் நின்ற தன்மையை விளக்கவே அவனை மாதிருக்கும் பாதியனாக, அர்த்தநாரியாகக் கற்பனை பண்ணி யிருக்கிறார்கள். கதை இது தான்.

பிருங்கி என்று ஒரு முனிவர். அவர் இறைவனிடத்து இடையறாத அன்பு புண்டவர். அவர் கையாத்துக்கு வருகிற பொழுதெல்லாம் இறைவனை மட்டுமே வலம் வருவார். பக்கத்தில் இருக்கும் பார்வதி தேவியைப் பார்ப்பதும் இல்லை. அவளையும் சேர்த்து வலம் வருவதும் இல்லை. அவள் தன் கடைக் கண் நோக்குக்குத் தவம் கிடப்பதுயில்லை. இது அம்மைக்கு அவமானமாகப் பட்டது. அவள் சிவபிரானிடம் வேண்டிக் கொண்டாள், தனக்கும் அவர் உடலில் ஒரு பாதி கொடுக்க வேண்டும் என்று. உள்ளத்தால் ஒன்றிய இருவரும் அன்று முதல் உருவத்தாலும் ஒன்றி நின்று ஒருருவில் காட்சி கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். கதை இத்துடன் முடிந்து விடுகிறதா?—இல்லை. பிருங்கியின் பிடிவாதம் அப்போதும் தனியவில்லை. வண்டு உருவெடுத்து, அந்த அம்மையப்பரது உடலை,



அதன் நடுப் பாகத்தில் துளைத்து, அம்மையை, அம்மை அமர்த்திருக்கும் பாகத்தை, வலம் வராமலேயே வெளிவந்து விட்டார். பின்னால்தம் உடம்பிலே உதறி விட்டு எலும்புருவில் என்றும் இறைவன் திருவடி அகலாது நின்று விட்டார். இந்தக் கதையிலும் ஒரு உண்மை. உலக வாழ்விலே, பந்த பாசங்களிலேயே ஈடுபடாது பற்றற்றான் பற்றினை மட்டும் பற்றி நிற்பவர்கள் அம்மையின் அருளுக்குப் பாத்திரர் ஆகவேண்டும் என்பதில்லை என்பது தெளிவாக விளக்க முறுகின்றது.

இப்படி யெல்லாம்தான் இறைவனுக்குப் பல்வேறு உருவங்களையும், அந்தந்த உருவங்களுக்கேற்ற முறையில் கதைகளையும் கற்பனை பண்ணி யிருக்கிறார்கள், அன்றையத் தமிழர்கள். ஒரு நாமம், ஓர் உருவம், ஒன்று மிலாத இறைவன், இப்படித்தான் ஆயிரம் திருநாமங்களுடனும், இன்னும் எண்ணற்ற உருவங்களுடனும் உருவாதி யிருக்கிறான் மனிதனது கற்பனையிலே.

இப்படிக்க் கற்பனை செய்ததை யெல்லாம், கல்விலும், செம்பிலும் வடித்தெடுத்த திருக்கிறார்கள் நம் நாட்டுச் சிற்பிகள். அப்படி

அவர்கள் உருவாக்கிய சிற்ப வடிவங்களே இன்று நமது தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் எல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றன. மனிதன் கற்பனையோடு கலையும் சேர்ந்து வளர்ந்திருக்கிறது. அர்த்தநாரியின் சிலை அநேகமாய் எல்லாச் சிவன் கோயில்களிலும் இருக்கும். பொன்னியின் செல்வன் ஐயாஜன் காலத்துக்கு முன் எழுந்த கோயில்களில் எல்லாம் கர்ப்பக் கிருதைத்திற்கு நேரே பின்புறம், மேற்கே பார்த்த திருவுருவமாக அர்த்தநாரி அமைந்திருக்கும். அந்த இடத்திலே தான் பித்திய சோழர் விங்கோத்பவரை நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதையும் மாற்றி அமைத்திருக்கிறார்கள் நாயக்கர்கள் விஷ்ணுவின் சிலையை வைத்து.

தமிழ் நாட்டில் இந்த அர்த்தநாரியின் சிலை உருவம் படிப்படியாக வளர்ந்திருக்கிறது. பாலாற்றின் மருங்கிலே கலை வளர்த்தவர்கள் பல்லவ அரசர்கள். அவர்களில் முதன்மையானவன் மாமல்லன் என்னும் நாரீம வரமன். அவன் உருவாக்கியதுதான் மாமல்ல

புரம். அங்குள்ள பாண்டவர் ரதங்களில் முதலாக நிற்கும் தருமர் ரதத்தில் பின் பாகத்திலே அன்றையச் சிற்பி அர்த்த நாரியை உருவாக்கி யிருக்கிறான். அந்த உருவத்தைத் தான் பார்க்கிறீர்கள் 19-ம் பக்கத்திலே. உச்சநிலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை ஒரு கோடு இழுத்துக் கொண்டால் சிற்பி. வலப் பக்கம் ஆண் என்று ஒதுக்கிக் கொண்டான். மழுவையும் கையில் கொடுத்தான். குழையைக் காதில் பொருத்தினான். அபய கரத்தைத் தூக்கி நிறுத்தினான். இடப் பாகத்திலே பெண்ணின் தன்மையை யெல்லாம் ஏற்றினான். குழைக்குப் பதில் தோடு, ஒன்றும் இல்லாத மூக்கிலே ஒரு நத்து, கையிலே ஒரு செண்டு, எல்லாவற்றையும் விட விம்மிப்



பெருத்த மாப்பகம் என்றெல்லாம் அமைத்து உருவாக்கி விட்டான். இவனுக்கும் தெரிந்திருக்கிறது, பெண்ணின் இடை ஆணின் இடையைவிடச் சிறுத்த தென்று. என்றாலும் அதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கவில்லை.

இதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறான் காவிரிக்கரையிலே பின்னால் தோன்றிய கலைஞன். சோழ சாம்ராஜ்யம் மகோக்ஷ நல்லியில் இருந்தபோதுதான் சோழ வள நாட்டில் எண்ணிறந்த கோயில்கள் தோன்றி யிருக்கின்றன. எந்தோள் ஈசனுக்கு எழில் மாடம் எழுபதல்லவா கட்டினான் சோழன் சேங்குணன். அவன் வழி வந்தவர்களும் கொஞ்சமும் சிலைக்காமல் கல்லாலே கட்டி முடித்திருக்கிறார்கள், எத்தனை எத்தனையோ கோயில்களை. அதில் ஒரு கோயில் கும்பகோணம் நாகேஸ்வர ஸ்வாமி கோயில். அங்கும் கர்ப்பக் கிருஷ்ணத்தின் மேல் சுவரில் ஒரு சிலை, அர்த்த நாரியின் சிலை. அந்தச் சிலை உருவத் தோற்றம் தான் 18-ம் பக்கத்திலே. மிகவும் அற்புதமான சிலை. இடையைச் சிறிதாகக் கி, பிட்டியை ஆம்-பத்து மாதம் குழந்தையை ஏந்தி வளர்க்கும் (Pelvic Girdle) ஐப் பெரிதாக்கி, நிற்கிற நிலையிலே ஒரு ஓய்ந்ததையும் கொடுத்து உருவாக்கி யிருக்கிறான் சிற்பி. இறைவனை விட்டு அகலாத நந்தியும் இருக்கிறது இங்கே. வலப்பாகம் முழுவதும் ஆண்மையும் இடப்பாகத்தின் ஒவ்வொரு அங்

கத்திலும் பெண்மையின் மேன்மையையும் உணரலாம். ஆணும்பெண்ணும் இணைந்த திரு உரு என்பதை இத்தனை அழகோடு காட்டிய சிற்பி மிகவும் சிறந்த கலைஞனாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கடல் மலையைக்கும், காவிரித் திரு நதியையும் விட்டு கொங்கு நாட்டுக்குச் செல்லலாம். மலை நாட்டில் மலைமேலேயே ஏறலாம். தீர்த்தோங்கோடு மலையைத் தூர இருந்து பார்த்தாலே இரண்டு சிகரங்களும், அவை ஒன்றை யொன்று தழுவி நிற்பதும் தெரியும். 'மலை மேலேயே ஏறி (மீக்க சிரமத்துடன் தான் ஏற வேண்டும்.) செங்கோட்டு வெற்புணை மருகணையும் தரிசித்து வணங்கி விட்டுக் கர்ப்பக் கிருஷ்ணத்துக்குச் சென்றும் அங்கு ஒரு அநிசுவம் காத்து நிற்கும்.

மூலவர் இருக்கின்ற இடத்திலே லிங்கத்துக்கு உரு இராது. பீடம் இராது, ஆடிடையாரும் இராது. அங்கே கம்பீரமாக, வெள்ளைக் கல் உருவிலே காட்சி கொடுப்பவர் அர்த்த நாரிதான். அந்த மூல மூர்த்தியைப் போலவே உத்தமவ மூர்த்தியும், உத்தமவ மூர்த்தியின் உருவம்தான் பக்கத்தில் இருப்பது. எல்லா இடத்தும் வடிவத்தால் பெண்மை மிகுந்திருந்தாலும், தன்மையால் ஆண்மை மிகுந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இடப் பாகத்திலே இருக்கும் மிடுக்குக்கு வலப் பாகத்திலே உள்ள கம்பீரியம் நிறைந்ததாக இல்லை. தலைமை முடித்திருப்பதை தனி அழகு. எங்கெல்லாமோ தேடி அலைந்தும் காணக் கிடைக்காத பிருங்கி இங்கே இருக்கிறார் - வலப் பக்கத்திலே இறைவன் காலடியிலேதான். * இது முந்திய இரண்டு சிலைகளுக்கும் காலத்தால் பிற்பட்ட தாய்த்தான் இருக்க வேண்டும். மக்கள் இளத்திலே, ஆண்மை பெண்மைக்கு அடங்கிய காலத்திலே உருவாகி யிருக்க வேண்டும். "பெண்மை ஆண்மையை அடக்கிய நிலை என்றுதான் இல்லை?" - என்று கேட்பதுபோல இர்த்தச் சிலை நின்று கொண்டிருக்கிறது அங்கே. இப்படித்தான் கலையும் சிலையும் தோன்று வளர்க்கிறதென்று தமிழ் நாட்டிலே. அதை நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது நாக்கு இன்று.

* இத்தத் திருச்செங்கோட்டு மலையையும் உத்தமவ மூர்த்தியான அர்த்தநாரியையும் நானு சித்திரக் கலைஞர் மணியம் தேவீச சென்று எழுதி வந்துள்ள சித்திரம் இவ்விரும்பு அட்டையை அளக்கக்கொடுக்கிறது.

கலைத்தேவியின்



கருணை

எஸ்.வி.எஸ்

விடியற்கால வேளை. ஆயினும் கிழக்கு வெளுக்கவில்லை; இன்னும் கோழி கூவ வில்லை. சிலு சிலு என்று குளிர்ந்த காற்று விலிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காற்றுடன் கலந்து இனிய சந்தை மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

சாதாரணமாக அந்த வேளையில்தான் பரமேசுவர பாகவதர் காவேரியில் குளிக்க வருவார். கொஞ்ச நாட்களாக அவர் வரும் இவ் வேளையில் யாரோ இவ்வளவு இனிமையாகப் பாடுகிறார்களே என்று ஒரு நிமிஷம் நின்று கேட்டுவிட்டு ஆற்றை நோக்கிச் செல்வார். இன்றைக்கும் அப்படித்தான் ஒரு நிமிஷம் நின்று கேட்டு விட்டு மேலே போக இருந்தவர் ஏதோ ஒரு எண்ணம் மனத்தில் தோன்றித் திரும்பினார்; குரல் வந்த திசையை நோக்கி நடந்தார்.

அவர் நடைபயிர் வேகத்திலிருந்தே இவ்வளவு இனிமையாகப் பாடும் புண்ணிய புருஷன் யார், இவ்வளவு சுக சாரீரம் பெறும் பூர்வ ஜன்மத்தில் ஆண்டவனுக்குத் தேனும் பாளும் அபிஷேகம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள்; அப்படித் தேனும் பாடுமாக அபிஷேகம் செய்து வரப்பிரசாதம் பெற்ற இவன் யார் என்று நேரில் பார்த்து விட்டு வரத்தான் போகிறார் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

மகராஷ்டிர தேசத்து ஹோல்கார் சிறந்த சந்தை ரஸிகள். பல தேசத்துச் சந்தைங்களை ரஸிப்பவன்; பல தேச சந்தை

வித்வான்கள் புடை குழ வாழ்பவன். ஆயினும் அவனுக்குத் தமிழ் நாட்டுச் சந்தைத்தின் மேல்தான். அதாவது கர்நாடக சந்தைத்தின் மேல்தான் ஒரு அலாதி யான பற்று. எதில் நமக்குப் பற்றிருக்கிறதோ அதுவே அருமையாக இருப்பதும் இயல்பல்லவா? அதைப் போலவே பல தேசத்துச் சந்தை வித்வான்கள் ஹோல்காரின் சபையிலிருந்தார்கள் என்றாலும் கர்நாடக சந்தை வித்வான் ஒருவர் கூட இல்லை. தப்பித் தவறி ஒருவர் இருவர் மகராஷ்டிர தேசத்துக்கு வந்தாலும், ஒரு வாரம் பத்து நாள் ஹோல்காரின் ராஜ சபையில் இருந்துவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்.

ஒருநாள் சற்றும் எதிர்பாராத சமயத்தில் ஹோல்காருக்கு ஒரு கபச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. அதாவது தமிழ் நாட்டிலிருந்து ராமாம்குதம் என்று ஒரு இளம் சந்தை வித்வான் வந்திருக்கிறான் என்று கூறினார்கள். ஹோல்காரின் மகிழ்ச்சி கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

ஆனாலும் ஹோல்காரும் தன் மகிழ்ச்சியை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "அந்தப் பாடகனை நம் சபைக்கு அழைத்து வாருங்கள்!" என்று கட்டளை யிட்டார்.

முகத்தில் பால் வடியும் இளைஞன். இருபது வயது மதிக்கத் தக்கவன். அரசர் முன்னிலையில் வந்து நின்றான்.

"நீ எந்த ஊரிலிருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட்டார் ஹோல்கார்.

"சோழ நாட்டிலிருந்து!" என்று பதிலளித்தான் ராமாம்குதம்.

“சோழநாடு சோறுடைத்து” என்றல்
லவா கேள்விப் பட்டிருந்தேன்” என்றார்.

“எங்கள் நாட்டில் சோறு மட்டுமல்ல,
சிற்பம், சித்திரம், சந்தைம் ஆகிய அருங்
கலைகளும் உண்டு. அவற்றைப் போற்றும்
மன்னர்களும் உண்டு!”

“அப்படியா? உங்களுக்கு என்ன கலை
வரும்?” என்று கேட்டார்.

“எங்கள் குருநாதரின் கிருபையால் சிறிது
சந்தைம் வரும்!” என்றுள் ராமாம்புதம்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டு ஹோல்கார் பிர
மித்து விட்டார். தாம் இதுவரை பார்த்
துள்ள சந்தை வித்வான்களில் ஒருவராவது
இவ்வளவு தன்னடக்கத்துடனும், தம் குரு
நாதருக்கு வணக்கம் செலுத்தும் வகையிலும்
பதில் கூறக் கேட்டதே கிடையாது. அதற்கு
மாறுகத் தங்கள் சபைக்கு வரும் வித்வான்கள்
தற்பெருமை யடித்துக் கொண்டதைத்தான்
கேட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு சந்தை வித்வா
னும் தமக்கு இந்தச் சபையில் பொன்னாடை
போர்த்தினார்கள்; அந்த ராஜாவின் ஆஸ்
தான மண்டபத்தில் ஆயிரக் கணக்கான
பேர் பார்த்திருக்க. அணி ஆபரணங்கள்
அணிவித்தார்கள் என்று தற்பெருமையுடன்
பேசிக் கொள்ளத்தான் கேட்டிருந்தார்.



ஆகவே இளம் வித்வானின் தன்னடக்க
மான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஹோல்கார்
பிரமித்துப் போனார். அந்த நீமிஷமே அவ
னிடம் ஹோல்காருக்கு இளம் தெரியாத
தோர் அன்பு பிறந்தது.

“தம்பி! எங்கே பாடு கேட்போம்!”
என்றார் ஹோல்கார்.

அந்த இளைஞன் பாடினார். காதுக்கு
இனிமையாக இருந்ததுடன், உள்ளத்தைத்
தொடுவதாகவும் இருந்தது. ஹோல்கார்
அவன் சந்தைத்தில் மயங்கி விட்டார் என்று
சொன்னால் மிகையாகாது. அவனுக்கு
நிறைய பரிசுகள் வழங்கினார். அவனைத் தம்
முடனேயே சில நாள் இருக்கச் சொன்னார்.

ராமாம்புதம் தினம் காணியிலும் மாணியி
லும் ஹோல்கார் முன்னர் பலபேர் கூடியிருக்
கும் சபையில் பாடி வந்தான். நாளுக்கு நாள்
அவன் பாட்டைக் கேட்கக் கேட்க ஹோல்
காருக்குக் கர்நாடக சந்தைத்தந்திலுள்ள
அழகுள் புலப்படலாயிற்று. ராமாம்புதத்தி
னிடம் அவருடைய அன்பு அபரிமிதமாகி
வந்தது! ஹோல்காரைப் போன்ற ரங்கிர்
கிடைத்து விட்டால், ஸத்நாயி கிடைத்து
விட்டால், கலைஞரின் கலை சிறந்து ஒளி
வதற்குக் கேட்பானேன்!

ஒரு நாள் ராமாம்புதம் இப்படி ஆவந்த
மாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தான். சபை
யோர் யாவரும் அவரதுவாக இருந்து அவனு
டைய சந்தைக் கலை நுணுக்கங்களை யொல்லாம்,
இறைப்புகள், ரவைகள், கமகங்கள் யாவை
யும் வெகு உன்னிப்பாகக் கேட்டு வந்தனர்.
சந்தைக் கலை அம்சங்கள் அவன் பாடும்
சாகித்தியத்துக்கு யாவும் ஏற்றும் அழகையும்
கவனித்து மெய்யுறிகி வந்தார்கள். அன்று
அவனுடைய கலையின் சிகரத்தைக் கலைவாணி
யின் மீது பாடிய கீர்த்தனைத் தொட்டு
விட்டால்! கீர்த்தனம் வடமொழியிலிருந்த
தால், ஹோல்காருக்கும் சபையினாருக்கும்
அதன் பொருள் கன்றுகப் புரிந்தது. அது
வும் அனுபவலவியில் நீரவல் செய்தபோது,
சந்தைமும் பாவங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று
பின்னிப் பிணைந்து சபையோரை ‘ஆகா!’
காரம் செய்யும்படியும் ‘த்ச்’ ‘த்ச்’ என்று
தூள் கொட்டும்படியும் செய்து விட்டன!

இந்தப் பாட்டைப் பாடி முடித்தானே
இல்லையோ, ஹோல்கார் தமது ஆசனத்தை
விட்டு எழுந்து அவனை அப்படியே சுட்டிக்
கொண்டார்!

அவர் அணைப்பிலிருந்த ராமாம்புதம்
கண்களை மூடினார்! அவனை அணைத்து
விட்டு விடவிய ஹோல்கார் திடுக்கிட்டார்.

அவன் கண்களிலிருந்து
பொல பொல வென்று
கண்ணீர் அநுவாயாக வந்து
கொண்டிருந்தது!

“ஏன் அப்பா, இப்ப
டிக் கண்ணீர் வடிக்கிறாய்?”
என்று கேட்டார்.

“மகராஜா என் சங்கீதத்தைக் கேட்டே தாங்கள் இவ்வளவு பரவசப்பட்டு விட்டீர்களே! என் குருநாதர் இந்தக் கீர்த்தனைத் தைப் பாட வேண்டும்; அதைக் கேட்க வேண்டும்! அவர் பாடவும் அதைக் கேட்கவும் கொடுத்து வைத்தவர்களே, உண்மையில் கொடுத்து வைத்தவர்கள்...!” என்றான்.

“அப்படியா! அவருடைய பாட்டை நான் கேட்க வேண்டுமே. அதற்கு ஏற்பாடு செய்யேன்” என்றார்.

“என்ன ஏற்பாடு செய்வது, மகராஜா?”

“ஏன் நான் அவர் பாட்டைக் கேட்க விரும்புகிறேன் என்று சொல்லி அவரை அழைத்து வாயேன்!”

“என்ன? அவரை அழைத்து வருவதா? நடக்கக் கூடிய காரியமா?” என்றான் ராமாமூர்த்தம்.

“ஏன், நடக்காது? மகராஷ்டிர மன்னர் அழைக்கிறார் என்று சொன்னால் வராமலிருந்து விடுவாரா என்ன?”

“மகராஷ்டிர மன்னர் என்ன? அகில உலகச் சக்கரவர்த்தியே அழைத்தாலும் அவர் வர மாட்டார்!”

“ஏன்?”

“அவர் பரம பாகவதர். அவருக்கு அரசன் ஆண்டவன்; சமான் ஆண்டவன்; உற்று உறவினர் ஆண்டவன். எல்லாம் ஆண்டவன். ஆண்டவன் ஒருவன் கட்டளைக்குத் தான் பணிவார். ஆண்டவன் பணித்த பாடலைத் தான் பாடுவார். அதனால் நீங்களே போய் அவரை ‘இந்தப் பாட்டைப் பாடு, அந்தப் பாட்டைப் பாடு’ என்று பணிக்கவோ, வேண்டிக் கொள்ளவோ முடியாது!”

“பின் அவர் இந்தப் பாட்டைப் பாடச் செய்து கேட்க வழி, உபாயம் என்ன?”

“ஒன்றுமில்லை; அவராகப் பாடினால் தான் உண்டு!” என்றான் ராமாமூர்த்தம்.

“நமக்கு அந்த அதிர்ஷ்டம்தான் இருக்கிறதா, என்று பாப்போம்!” என்று கூறினார் ஹோல்கார்.

ஹோல்காரும் ராமாமூர்த்தமும் மாறு வேடம் பூண்டு தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தனர்.

ஹோல்கார் மகராஷ்டிர மன்னர் என்று தெரியக் கூடாது என்பதற்காகவும், குருநாதர் பரமேசுவர பாகவதருக்குப் பழைய சிஷ்யன் ராமாமூர்த்தம்தான் வந்திருக்கிறான் என்பது தெரியக் கூடாது என்பதற்காகவும் மாறு வேடம் தரித்துக் கொண்டனர்.

ஹோல்காரும், ராமாமூர்த்தமும் பரமேசுவர பாகவதர் தங்கும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அந்த ஊரை அடைந்ததும் அவர்கள் காதுகளில் ஒரு செய்தி விழுந்தது. அந்தச் செய்தியைக் கேட்டார்கள், இல்லையோ இருவருக்கும் தலை சுற்றி மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடுவார்கள் போல் ஆகிவிட்டது!

அப்படி அவர்கள் தலை கிறுகிறுக்கச் செய்த செய்தி இதுதான்: பரமேசுவர பாகவதர் ஒரு மாத காலமாக நாம சங்கீர்த்தனம் செய்வதை விட்டு, ஆண்டவன் பணியை ஏற்று மோனத் தவம் புரிந்து வருவதாகவும், தினம் பஞ்ச பஞ்ச உஷத் காலத்தில் காவேரியில் நீராடச் செய்வதன்றி உஞ்ச விருத்திக்குக் கூடத் தம் குடிவை விட்டு வெளியே செல்வதில்லை!

கலைவானியைப் பற்றிய அந்த அற்புத கீர்த்தனைத் தைப் பரமேசுவர பாகவதர் பாடக் கேட்க வேண்டும் என்று ஆவலுடன் வந்தார் ஹோல்கார். இப்போது அவர் குரலைக் கூடக் கேட்க முடியாது என்று நிலை என்றால் மகராஷ்டிர மன்னருக்கு எப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சியாக இருக்கும்! அதைவிட ராமாமூர்த்தத்தின் நிலையையும் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். மகராஷ்டிர மன்னரையே அழைத்து வந்து விட்டு இப்படிப் பெரும் ஏமாற்றத்துடன் திருப்பி யனுப்ப கேர்ந்தது குறித்து அவன் எவ்வளவு மன உளைச்சல் அனுபவித்திருக்க வேண்டும்!

சாதாரண வியபாரி உடையிருந்த மகராஜா என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் சோர்ந்து போய் ஒரு புளிய மரத்தடியில் உட்கார்ந்து விட்டார்.

“மகராஜா! ஏதா இடும் உபாயம் கண்டு பிடித்தே யாகவேண்டும். இவ்வளவு தூரம்



தங்களை அழைத்து வந்து விட்டு, பெருந்த
மொற்றத்துடன் தங்கள் திரும்பிச் செல்வது
கூடாது. கொஞ்சம் பொறுங்கள், மகாராஜா!
தங்கள் சங்கீத தேவதையின் மீது கொண்
டிருக்கும் பக்தியின் பயனாக என் குருகாதர்
பாடக் கேட்கும் பாக்கியமாகிலும் தங்க
ளுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும்" என்று கூறினான்.

"உன் வார்த்தையைக் கேட்டு இவ்வளவு
தூரம் வந்து விட்டேன்! இவியும் கொஞ்ச
கான் பொறுத்துப் பார்க்கிறேன்" என்று.

அந்த ஊரில் மகாராஷ்டிர மன்னரும்
ராமாமருதமும் ஒரு வாரத்துக்கு மேல் ஒரு
பாழடைந்த வீட்டில் சாதாரண குடி ஐனங்
களைப் போல் தங்கினார்கள்.

பரமேசுவர பாகவதர் வாயைத் திறப்ப
தாகக் காணும்!

கடைசியில், ஒரு சபாயம் அவனுக்குத்
தோன்றியது. அப்போது அவன் அடைந்த
சந்தோஷம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல! "மகா
ராஜா! குருநாதரைப் பாட வைக்கும் வழி
கண்டு பிடித்து விட்டேன். நான் குருநாத
ருட்கூட இருந்து சங்கீதம் பயின்று வந்த
காலத்தில் கருதியை விட்டுத் தவறிப் பாடி
னாலும், ஒரு சாகத்தைப் பாடும்போது இன்
னொரு சாகத்தைக் கலந்து பாட நேரிந்தா
லும் மிகவும் மனம் கொந்து சரியாகப் பாட
அவரே பாடிக் காண்பிப்பார்! அதே
முறையை இப்பவும் கையாளலாம் என்று
சினைக்கிறேன்! நினம் அவர் விடியற்கால
யில் ஸ்நானம் பண்ணப் போகிறார் அல்லவா?
அவர் போகும் வழியில் சற்று தூரத்தில்
உட்கார்ந்து கொண்டு பைரவியில் சற்று
முகாரி ராகக் களையைக் கலந்து பாடி விடு
கிறேன்! அவர் காதுகளில் நாராசமாக
விழும்! உடனே என் அருகில் வந்து 'அப்
படிப் பாடக் கூடாதுப்பா!' என்று கூறி
கல்ல முறையில் பாடிக் காண்பிப்பார்.
ஆகா! இது எவ்வளவு சிறந்த யோசனை!
முன்பு அப்பர் பாதுஷா காலத்தில் ஹரி
தாஸர் பாட்டைக் கேட்க விரும்பிய அப்ப
ருக்கு, தான்சேன் இம் முறையைக்
கையாண்டதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்!
இந்த யோசனை ஏன் எனக்கு முன்னமேயே
தோன்றும் போய்விட்டது என்று புரிய
வில்லை" என்றுள் ராமாமருதம்.

அன்று பிற்பகல், பரமேசுவர பாகவதர்
ஆர்மத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில், ஆற்றங்
கரைக்குப் பக்கமாக ஒரு சிறு பண்ணாலை
அமைத்துக் கொண்டார்கள் மகாராஷ்டிர
மன்னரும் ராமாமருதமும். மறுநாள் விடியற்
காலையிலிருந்து ராமாமருதம் தன் அற்புத
உபாயத்தைக் கையாள முயன்றான்!

ஒருநாள் ஆயிற்று; இரண்டு நாள்
ஆயிற்று; பத்து நாள் ஆயிற்று. பரமேசுவர
பாகவதர் ராமாமருதம் இருந்த நிசைப்
பக்கம் கால் எடுத்து வைக்கவில்லை!

பதினொராவது நாள்தான் பரமேசுவர
பாகவதர், "இப்படி இனிமையாகப் பாடு
பவன் யார்?" என்று பார்க்க விரைந்தார்.

குருநாதரைப் பார்த்தவுடனேயே ராமா
ருதத்தின் நெஞ்சம் தழதழத்தது!

"இவ்வளவு சுர சுத்தமாகப் பாடும் நீ
யாரப்பா?" என்று அன்புடன் கேட்டார்.

"சசன் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு
பாடாமலிருக்கும் தங்களைப் பாடச் செய்வ
தற்காக அபஸ்வரமாகவும், ராகங்களைக் கலந்
தும் பாடவேண்டும் என்று இத்தனை நாள்
முயன்றேன். என்னால் முடியவில்லை. நான்
தங்களுக்குத் தோற்றேன். நான் இழைத்த
அபசாரத்தை மன்னித்து விடுங்கள்!"

"சங்கீத சரஸ்வதியின் பரிபூரண அருள்
பெற்ற நீ அவளுக்குத் தீம்பு செய்யப்
பார்த்தாய்? ஆனால் கலைவாணி உன்னைப்
பரிபூரணமாக மன்னித்து கல்வரமாகப்
பாடவே அருள் புரிந்தாள்! ஆகா! கலை
வாணியின் அருள் பாலிக்கும் விதமே தனி
யானது! அதையாரால் சொல்லத் தரும்!
கலைத்தேவி! சங்கீத சரஸ்வதி! உன்
பெருமை யாரால் கூறமுடியும்... யாரால்
கூறமுடியும்..." என்று சொல்லிக் கொண்டு
வந்தவர் கண்கலை: முடி, கலைமகளின் சியா
வந்தில் வலிந்து விட்டார். பிறகு கொஞ்ச
நேரம் கழித்து, ஹோல்காரும், ராமாமருத
மும் எந்தப் பாடலை, எந்தக் கீர்த்தனத்தைக்
கேட்க வேண்டும் என்று இவ்வளவு காலம்
தவம் கிடந்து, இவ்வளவு கஷ்டத்தைப்
பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அந்தப்
பாடலையே, பாடலானார்!

அப்பொழுது ராமாமருதமும் ஹோல்
காரும் புரிப்பினால் ஒருவரை யொருவர்
பார்த்துக் கொண்ட பார்வையை யாரால்
வரிணிக்க இயலும்!

பரமேசுவர பாகவதர் பாட்டை முடித்
தார். அப்பொழுதுதான் அவருக்குத் தாம்
பாடிக் கொண்டிருந்த உணர்வு வந்தது.
கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். எதிரில்
தமது பழைய சிஷ்யன் ராமாமருதமும்
பக்கத்தில் பிராயம் வந்தவரும் கண்ணீர்
பெருக நிற்பதைக் கண்டார்.

"ராமாமருதம்!" என்று குருநாதர்.

உடனே ராமாமருதமும் ஹோல்காரும்
பரமேசுவர பாகவதரின் கால்களில் சாஷ்
டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினர்.

"குருதேவா! என் அபசாரத்தை மன்
னித்து விடுங்கள்!" என்று கெஞ்சினான்.

"தாடி மீசையுடன் இத்தனை நாளும்
பாடியவன் நீதானா? ஏன் அப்பா, சங்கீத
தேவியுடன் வினை யாடினாய் இத்தனை
நாளும்?" என்று கேட்டார்.

"இதோ இவர்தான் மகாராஷ்டிர மன்னர்
ஹோல்கார்" என்று மன்னரையும், அவரின்
சங்கீத சரணிகத் தன்மையையும் எடுத்துக்
கூறி, மற்ற விவரங்களையும் கூறினான்.

அதைக் கேட்டபின், "ராமாமருதம்! இதி
லிருந்து கலை உன்னையும் என்னையும் விட்ட உயர்ந்
தது என்பது தெரிநிறைதல்லவா? எனவே,
கலைவாணியை பக்தி சிரத்தையுடன் போற்றி
வா!" என்று கூறிச் சென்றார் பாகவதர்.



அண்ணலும் தங்கையும்

விஜயம்

மணியும் பட்டுவும் இணை பிரியாமல் இருப்பார்கள். மணி பட்டுவை விட மூன்று வயது பெரியவன். தங்கையிடம் ரொம்பப் பிரியமா யிருப்பான். பட்டுவும் அண்ணா விடம் ரொம்ப ஆசையாயிருப்பான்.

சின்ன வயதிலேயே அவர்கள் பெற்றோர் களை இழந்து விட்டனர். ஆகாவற்ற அந்தச் சின்னஞ் சிறு வயதில் இருவரும் உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் அடைக்கலமாகப் புகுநேர்ந்தது.

அவர்கள் பட்டுவையும் மணியையும் பல விதமான கொடுமைக்குள்ளாக்கினர். வயிற்றுக்குச் சரியானபடி ஆகாரம் கொடுக்காமல் பட்டினி போட்டு வாட்டினர்.

அந்த வீட்டு அம்மாளுக்குப் பட்டுவையும் மணியையும் கண்டால் பிடிப்பதே யில்லை. அவர்களுக்கு வயது ஆகஆக, இருவருக்கும் ஆகுந் சாப்பாட்டுச் சேல வையும் இதர துணிமணிகள் சேலவுகளையும் பற்றி அவளுக்கு ரொம்ப யோசனையாய்ப் போய் விட்டது.

கணவனுக்குக் கூடத் தெரியாமல் மணியையும் பட்டுவையும் விட்டை விட்டு வெளியேற்றத் தீர்மானித்தாள் அந்த வீட்டு அம்மாள். அதற்கு ஒரு சூழ்ச்சியும் கண்டு பிடித்தாள். பக்கத்து ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டு ஊரை விட்டு வெகு தூரத்திலுள்ள அடர்ந்த காட்டுக்குப் போய் அங்கே பட்டுவையும் மணியையும் விட்டு விட்டு வந்து விட வேண்டும் என்பது அந்தச் சூழ்ச்சி. அந்த அம்மாள் வேலைக்காரியிடம் இது பற்றிப் பேசி ரூபிஷ செய்தாள்; இரவு வேலையில் அவள் வேலைக்காரியிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த

போது மணி விழித்துக் கொண்டிருந்தபடியினால் அவள் காதில் நன்றாய் விழுந்தது.

மணி மிகவும் புத்திசாலி. அந்தப் பயங்கரச் சதி அவள் காதில் விழுந்தும் கூட அவள் மிகவும் பொறுமையோடு அதிவிருந்து தானும் தங்கையும் தப்புவதற்கு அப்பொழுதே யோசனை செய்தாள். வெளியில் ஓசைப்படாமல் எழுந்து சென்று வெள்ளைக் கூழாங் கற்களை நிறையப் பொறுக்கிக் கொண்டாள். அவனுடைய இரண்டு கால் சட்டைப் பைகளிலும் கூழாங் கற்கள் நிரம்பி விட்டன. பிறகு ஓசைப்படாமல் மறுபடியும் வந்து படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

கூடலையில் பொழுது விடிந்ததும் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாள் பக்கத்து ஊருக்குப் போய்த் தன் தங்கையைப் பார்த்து விட்டு இரண்டு மூன்று நாட்களில் திரும்பி வந்து விடுவதாகக் கணவனிடம் சொல்லி விட்டு மணியையும் பட்டுவையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்; பள்ளில் ஏறி தூறு மைல்களுக்கு மேல் பிரயாணம் செய்து ஒரு ஊருக்குப் போனாள். மலையடி வாரத்திலிருந்த அந்த ஊருக்கு அருகில் ஜன சஞ்சார மில்லாத ஒரு அடர்ந்த பெரிய காடு இருந்தது. அந்தக் காட்டில் மணியையும் பட்டுவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக அந்த அம்மாள் வெகு தூரம் சிரமப்பட்டுச் சென்றாள். துணைக்கு வேலைக்காரியும் போனாள். அப்போது பகல் மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. நல்ல வெய்யில் அடித்தது.

மணி போகிற வழியெல்லாம் நன்றாய்க் கவனித்துக் கொண்டாள்; வளப் பிர

தேசத்துக்கு வந்ததும் கால் சட்டைப் பையிலிருந்த கூழாங் கற்களை எடுத்து வழி நெடுகப் போட்டுக் கொண்டே போனார். இதையாரும் கவனிக்க வில்லை.

அந்த அம்மாள் ஒரு காட்டாற்றங் கரையில் உட்கார்ந்து, ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாட்டை மணக்கும் பட்டுவுக்கும் போட்டு விட்டு, வேலைக்காரிக்கும் போட்டுத் தானும் சாப்பிட்டாள். பிறகு எல்லோரும் ஒரு பெரிய மரத்தடியில் படுத்துத் தூங்கினார்கள்.

தீண்ட வழி நடந்த அனுப்பில் மணியும் பட்டுவும் நன்றாய்த் தூங்கி விட்டார்கள். ஏற்கெனவே போட்டிருந்த திட்டப்படி அந்த அம்மாளும் வேலைக்காரியும் சற்று நேரத்துக் கேவலம் எழுந்து புறப்பட்டு விட்டார்கள். சூரியன் அஸ்தமனம் ஆகிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் பட்டு கண் விழித்துக் கொண்டாள்.

“அண்ணா! இந்தப் பயங்கரமான காட்டைவிட்டு எப்படி வெளியே போவது? அந்த அம்மாள் எங்கே? எனக்குப் பயமாயிருக்கிறதே, அண்ணா!” என்றாள் பட்டு நடுநடுங்கும் குரலில்.

“பட்டு, பயப்படாதே! எனக்கு முன்னாலேயே இந்தச் சதிச் செயல் தெரியும். அம்மாளும் வேலைக்காரியும் நம்மை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டார்கள். எனக்கு விட்டுக்குப் போக வழி தெரியும். வா, சிகிரமாகப் போனால் இருட்டுவதற்குள் பஸ் புறப்பறும் இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்த்து விடலாம்! அப்பறம் அங்கிருந்து நம் முடைய ஊருக்கு எப்படிப் போய்ச் சேருவது என்பதைப் பற்றி யோசிக்கலாம். நீ மாதிரி அழாமல் வா. ஆபத்து நேரும் சமயங்களில் தைரியத்தைக் கைவிடக் கூடாது” என்று கூறி வழி நெடுகத் தான் வரும்போது போட்டுக் கொண்டே வந்த வெள்ளைக் கூழாங் கற்களைக் கொண்டு வழி அடையாளம் கண்டு பிடித்துக் கொண்டே பட்டுவுடன் நடந்தான் மணி. இருட்டுகிற வேளையில் ஊர்ப்புறமாக இருவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அதற்கு மேல் நடக்க முடியாமல் பட்டுவும் மணியும் ஒரு விட்டுத் திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டு அன்றிரவை நிம்மதியாகக் கழித்தனர்.

மறு நாள் காலை, பொழுது விடிந்ததும் மணியும் பட்டுவும் விழித்துக் கொண்டனர். கொஞ்ச தூரத்தில் பஸ் புறப்படுவது தெரிந்தது. மணி பர பரப்புடன் போய், பஸ் டிரைவரைப் பார்த்து, “ஐயா, எங்குவிடம் காசு கிடையாது. எங்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்த பெரியவர்களிடமிருந்து தவறி விட்டோம். சிற்றூரில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டால் நாங்கள் விட்டுக்குப் போய் விடுவோம்” என்று மிகவும் உருக்கத்துடன் சொன்னான். பஸ் டிரைவர் அவர்களிடம் அது தரப் பட்டு கொண்டே பஸ்ஸில் ஏற்றிக்கொண்டு சிற்று

ரில் கொண்டு போய் விட்டான். மணியும் பட்டுவும் விட்டுக்குப் போனார்கள்.

மணியையும் பட்டுவையும் பார்த்ததும் அந்த விட்டுக்கார அம்மாளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்ததும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ள முடிய வில்லை. அவர்கள் மறுபடியும் வந்து சேர்ந்ததில் வேண்டா வெறுப்பாக மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கொண்டாள். அவர்கள் இருவரும் பாதையில் வழி தவறி விட்டதாகக் கணவனிடம் போய் சொல்லி யிருந்தாள். மணி விஷயம் தெரிந்த சிறுவனாகையால் நடந்தது எதையும் அவரிடம் வெளியிட வில்லை.

அந்த விட்டு மாமா ஒரு சமயம் வெளியூருக்குப் போனார். அந்த அம்மாள் அச் சமயம் பார்த்து மணியையும் பட்டுவையும் வெளியேற்றி விடத் தீர்மானித்தாள். ஆனால் இந்தத் தடவை மணியினால் ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அந்த அம்மாள் மணியையும் பட்டுவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்டேஷனுக்குப் போய் எந்த ஊருக்கோ டிக்கெட்டு வாங்கினாள். ரயில் அன்று முழுவதும் ஓடியது. இரவு வந்தது. முதலில் பட்டு தூங்கினான்; பிறகு மணியும் தூங்கி விட்டான்.

பொழுது விடிந்தது. ரயில் ஏதோ ஒரு ஸ்டேஷனில் நின்றுது. மணியும் பட்டுவும் விழித்துக் கொண்டனர். பக்கத்தில் அந்த அம்மாள் இல்லாமற் போகவே, பட்டு, ‘ஓ’ வென்று அழ ஆரம்பித்தாள். மணிக்கும் அழுகை அழுகையாக வந்தது.

அப்பொழுது ஒருவர் மிகவும் பர பரப்புடன் அந்த வண்டிக்கு அருகில் வந்தார். அவர் “மணி, பட்டு! இறங்குங்கள் இருவரும். மணி ஆகி விட்டது. ரயில் வண்டி புறப்பட்டு விடும்!” என்று துரிதப் படுத்தினார். மணியும் பட்டுவும் அந்த மனிதரைக் கண்டதும் “மாமா!” என்று அலறிக் கொண்டு ஓடித் தழுவிக்கொண்டனர். அவர் வேறு யாரும் இல்லை. அவர்களை வளர்த்து வந்த விட்டுக்கார மாமாதான்!

“மணி, பட்டு! இரண்டு பேரும் அழாதீர்கள். உங்கள் இருவரையும் நான் இந்த ஊரில் உள்ள பெரிய பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்த்து விடுகிறேன். அங்கே உணவளித்துப் படிப்பும் தொழிலும் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். நீங்கள் இருவரும் கவலை யில்லாமல் கற்றுக் கொள்ளலாம். முன்பு நீங்கள் காட்டு வழியில் அகப்பட்டு வழி தெரியாமல் தவித்தது எனக்குத் தெரியாது. முந்தாதாள் தான் வேலைக்காரி விவரமெல்லாம் சொன்னாள். நான் இந்த மாதிரி ஏதாவது நடக்கும் என்று சந்தர்ப்பப் பட்டுத்தான் இதே ரயினில் உங்களுக்கும் என் மனைவிக் கும் தெரியாமல் பிரயாணம் செய்து வந்தேன்!” என்றார்.

மணியும் பட்டுவும் இப்போது ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள்.

வீட்டை அழகுபடுத்தும் கலை

இன்பம், நிம்மதி, முதலியவற்றின் உறைவிடம் எது என்று கேட்டால் "வீடு" என்றுதான் பதில் வரும்.

நான் எல்லாம் உடல் உழைத்துப் பாடு படும் பாட்டாளியும் அந்தப் பாட்டாளியின் முதலாளியும் மனத்துக்கு இன்பமும், நிம்மதியும் வேண்டுமெனில் அவரவர் இல்லத்துக்குத் தான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது!

இன் முகத்துடன் வரவேற்கும் இல்லாளின் முக விலாசத்திலும், மகிழ்ச்சி பொங்கத்துள்ளியோடும் வரும் குழந்தைகளின் மழலை மொழிகளிலும் இன்பம் அடையாதவர் யார்?

இந்த இல்லாளுக்கு ஒரு அழகிய புடவை, அந்தக் குழந்தைகளுக்குச் சின்னஞ் சிறுவர்ண பொம்மைகள் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டால் அவர்கள் முகத்தில் பொங்கி வழியும் பேரின் பத்தைக் கண்டு அமர வாழ்வு எய்தியது போன்று உணர்ச்சி அடையாதவர் யார்?

இப்படி வீட்டில் மகிழ்ச்சியும் குதூகலம் பொங்கிப் பூசுக்கும்படி செய்யக் கூடிய சாதனங்கள் ஒன்று இரண்டா? எத்தனை எத்தனையோ!

இதை யெல்லாம் பொது மக்களுக்கு உணர்த்தும் நோக்கத்துடன், 'டன்லப்' ரப்பர் கம்பெனிக்காரர்கள் ஒரு அழகிய கண்காட்சியைக் கல்கத்தாகரில் ஏற்பாடு செய்தனர். அதாவது, எல்லா வசதிகளும் அழகு பட அமைக்கப்பட்ட மாநிரி வீட்டைப் பொது ஜனங்கள் பார்வையிட ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். இதை வங்காளத்தின் முதன் மந்திரி டாக்டர் எச். ஸி. முகர்ஜி நிறுத்து வைத்தார்.

வீட்டின் சமையலறையிலிருந்து படுக்கை அறை வரையிலுள்ள எல்லா அறைகளையும் எப்படி எப்படி அழகு படவும் அவங்கார மாகவும் வைத்துக் கொள்வது என்பதை இந்தக் கண்காட்சியில் காண்பித்தனர்.

இந்தக் கண்காட்சிசென்ற டிசம்பர் மாதம் 8-ம் தேதி முதல் 14-ம் தேதி வரை பொது மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப் பட்டிருந்தது. வீட்டை அழகு படுத்தும் இந்தக் கலைக் கண்காட்சியில் சுமார் 40 கம்பெனிகள் பங்கு எடுத்துக் கொண்டனவாம்!

அழகிய மேதை நாத்காலிகள் செய்து தரும் கம்பெனியர் தங்களுடைய மிக அழகிய நாத்காலிகளையும் மேதைகளையும் சாய்

மான நாத்காலிகளும் கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்கள்.

இப்படி ஒரு வீட்டுக்குத் தேவையான பொருள்களை வழங்கும் கம்பெனியர்கள் யாவரும் தங்கள் மிக உயர் தரமான பொருள்களை வழங்கிக் காட்சியைக் கலைக் காட்சியாகச் செய்திருந்தார்கள்.

இந்தக் காட்சியின் திறப்பு விழாவின்போது வரவேற்புரை நிகழ்த்திய டன்லப் ரப்பர் கம்பெனி மாணஜிங் டைரக்டர் திரு ஸீனில் ஸ்டாக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட இந்த மாநிரிவீட்டைப் பற்றி "எங்களுடைய இந்த வீட்டில் நீங்கள் உட்கார்ந்து படிக்கலாம்; ஹாய்யாகச் சாய்மான நாத்காலியில் சாய்ந்து சந்தேகத்தைக் கேட்டு ரலிக்கலாம்;



கண்காட்சியில் வங்காள முதன் மந்திரியும் டன்லப் கம்பெனி மாணஜிங் டைரக்டரும்

'டன்லப்பிலோ' பெத்தையில் படுத்துத் தூங்கலாம். உங்கள் சாப்பாட்டைச் சமைத்துக் கூடச் சாப்பிடலாம்" என்றுர்.

இப்படி யொரு காட்சி நடத்தலாம் என்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தைக் கொடுத்தவர்கள் பிரபல விளம்பரக் காரர்களான டி. ஜே. மேர் கம்பெனிக்காரர்கள் என்று அறிவினோம்!

வீட்டுக்குத் தேவையான பொருள்களில் அழகும் கலையும் சேர்ந்து விளங்கினால் அது வீட்டில் மகிழ்ச்சி நிலைச் செய்கிறது!

"வீட்டில் மகிழ்ச்சி நிலைவுவதற்காகச் செலவு செய்யப்படும் பணமே, சிறந்த முறையில் செலவழிக்கப் பட்ட பணமாகும்" என்று மேல் காட்டு ஆசிரியர் கூறுவதில் உள்ள உண்மையும் புலப்படுகிறது.



சாவித்திரியின் சாகஸம் 'அநுத்தமா'

“தங்கள் தகப்பனரை எப்பொழுது பார்க்கலாம்!” என்று கேட்டாள் முரளிதான்.

சியாமலா அவளை ஒரு முறை பார்த்தாள். பிறகு அவர் பக்கமாகப் பார்த்துப் பேசினான்.

“எதற்கு!”

“உங்கள் ஐதகத்தைக் கேட்கத்தான்” என்று மெதுவாகக் கூறினான், முரளிதான். அவன் குரலில் அடக்கப்பட்ட உணர்ச்சி ஒலித்தது.

சியாமலா தரையைப் பார்த்தாள். அவன் முகம் வேதனையுடன் மாறிற்று.

“நான் தங்களை மரியாதைக் குறைவாகப் பேசினதாக நினைக்கக் கூடாது. நான் தங்கள் தகப்பனரைச் சீர்திக்க்கும் முன் தங்கள் அனுமதியைப் பெற வேண்டும் என்ற கோக்கத்தினால் தான் இதை இப்பொழுது பிரஸ்தாபித்தேன். தவறாக நினைக்க வேண்டாம். கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றுவது இயற்கைதான். தப்பிதமாகக் கொள்ள ஒன்றுமில்லை. தங்கள் சம்மத மிகுந்தால் என் தகப்பனரையே விட்டு உங்கள் தகப்பனரைக் கேட்கச் சொல்லுகிறேன். கடவுளின் அருளும், பேரியவர்கள் ஆசியும் இருந்தால் நம்மிடையே அன்பு வளரட்டும்” என்று தன்னை மிகவும் அடக்கிக் கொண்டு நிதானமாகப் பேசினான் முரளிதான்.

“எனக்கு ஐதகமே இல்லை. மன்னிக்கவும்!” என்று விளையமாகவும் கண்டிப்பாகவும் கூறிவிட்டு அவன் மேலே நடக்கக் கால் எடுத்து வைத்தான்.

“நான் இவ்வாறு பேசியது கண்மமாக இல்லை என்பது உங்கள் அபிப்பிராயமா! அவ்வாறாக இருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றான் முரளிதான். அவன் குரலில் சினமில்லை, வேதனைதான் மிகுந்திருந்தது.

சியாமலா திரும்பிப் பாராமல் குனிந்து நடந்து கொண்டே தன் விடு கோக்கிச் சென்றாள். இருமுறை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தாள். முரளிதான் தன்னைப் பின்பற்ற வில்லை என்பதை அறிந்து ஆறுதல் அடைந்தவன் போல அவன் ஒரு பெரு மூச்சு விட்டான்.

விடு சென்றதும் நேரே தன் தகப்பனரிடம் சென்றான் சியாமலா. விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“ஏன், அம்மா! ஐதகமில்லை என்று கூறி விட்டாய்!” என்று கேட்டார் தந்தை.

“பின்னே, என்ன அப்பா, சொல்வது! பழைய கதைதானே! எனக்குக் கல்யாணம் செய்ய நம் மிடம் பணமும் இல்லை. அப்படி விவாகமாகிப் போய் விட்டாலும் உங்கள் கதி என்ன ஆவது!”

“அதற்காக! உன் அண்ணன் ஒரு வேலைக் கும் போகாவிட்டால் நான் ஏதாவது கூலி வேலை செய்கிறேன். உன் அம்மா நான்கு வீட்டில் தோசைக்கு அரைத்துப் பிழைப்பு சம்பாதிக்கட்டுமே!” என்று மொழிந்தார் தந்தை.

“போங்கள், அப்பா! அண்ணு எப்படியாவது போய் விட்டுப் போகிறான். என் உடலில் உயிர் உள்ள வரையில் உங்களை அவ்வாறெல்லாம்

காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன்" என்று அவள் ஆணித்தரமாகக் கூறினாள்.

"இளம் வயதில் உனக்குகந்த வாழ்வை உனக்கு அளிக்க மாட்டாமல், உன் உழைப்பினால் உண்டு உறங்குகிறேனே, அதைச் சொல்" என்று கூறிக் கண்ணீர் வடித்தார் தகப்பனர்.

சியாமளா பேசாமல் தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு சமையலறைக்குச் சென்றாள். டிபன் செய்துகொண்டிருந்த தாய், இரண்டு அடைகளை அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டு, அவள் அருகில் உட்கார்ந்தாள்.

"காப்பிப் போடியுமில்லை, பாலும் செலவழித்து விட்டது. வெளியே போய் விட்டு வந்து அண்ணா காப்பி கேட்டான். அவனுக்குக் கூட இல்லை" என்றாள் தாய்.

"அண்ணா வேலை தேடப் போனானே, என்ன வாயிற்று!" என்று சியாமளா கேள்வி கேட்டாளே தவிர, தாய் சொன்ன விஷயங்களைக் கவனித்ததாகவே அவள் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவள் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க அவனுடைய அண்ணன் சீனுவே அங்கு வந்தான்.

"நூறு ரூபாய் கொடுக்கிறோமா!" என்று பதில் சொன்னான் சீனு.

"நூறு ரூபாய் குறைவா, அண்ணா!" என்று கேட்டாள் சியாமளா.

"இல்லவே இல்லை! கொன்னை ரூபாயல்லவா!" என்று கேளியாகப் பேசினான் தமையன்.

"ஏதோ ஒன்று! அக்த நூறு ரூபாய் கிடைத்தால் போதும் என்று எத்தனையோ பேர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலில் நூறு ரூபாய் கொடுக்கிறோமா!" என்று அவர்மீடம் கேட்டாள் சியாமளா.

"ஆமாம். பிறகு என் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு அடுத்த வருஷம் உயர்த்துவானாம். மரிப்பதை இல்லாமல் பேசி விட்டான் அவன். 'உங்கள் நிறமையில் இருக்கிறது, ஐயா! எங்கள் கம்பெனியில் நிறமதான் முக்கியம். உங்களால் முடிந்தால் இரண்டே வருஷங்களில் ஐந்து நூறு ரூபாய் வாங்கலாம்!' என்று அவன் எக்களித்ததைக் காண என் இரத்தம் கொடுத்தது."

"அவனுக்கு வந்த கேட்கலை!" என்று ஒத்தப் பாடினார் தாயார்.

"அவனுக்கு ஒரு கேடும் இல்லை!" என்று முழுமுழுத்தான் சியாமளா.

"அப்படி யென்றால் அவன் காலில் போய் விழச் சொல்கிறாயா! நான்தான் நற்சாட்சிப் பத்திரங்களைக் காட்டினேன்! இப்பின்னர் வேலை பார்த்தவன் வெறும் 'டிபார்ட்மென்ட்' வேலை பார்ப்பானே—அவமானமல்லவா அது!" என்று இரத்தான் தமையன்.

"ஓ கத்தாதேடா! உனக்கு உடம்புக்கு ஆகாது, பேசாமல் இரு" என்று கெடுசினாள் தாயார்.

"எதுடா அவமானம்! உன் கையால் உழைத்து உண்ணுவது அவமானமா! நிறமையிருந்தால்மேலே வரலாம் என்று ஒருவன் சொன்னபோது கையாலாகாது என்று ஒப்புக்கொண்டு தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நிரும்பி வந்து விட்டாயே, கட்டுமஸ்தான தேகத்தை வைத்துக் கொண்டு, அது அவமானமா! உன்னை விடச் சின்னவன்—ஓ காப்பாற்ற வேண்டிய ஒரு பெண்—அவள் சம்பாதித்

துப் போட்டுச் சாப்பிடுகிறேயே அது அவமானமில்லையா!" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே அங்கு வந்தார் அவள் தகப்பனர். அவ்வளவு பேசியதின் பயலாக, கொலின் ஆதாரத்தில் நின்ற அவரது உடல் நடுக்கமுற்றது. சியாமளா அவரைத் தாங்கி, அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

"எதற்கு இவர் இப்படி இரைகிறார்! பின்னை சம்பாதித்துப் போடாமல் இந்தச் சித்திராங்கி காப்பாற்றித்தான் உயிர் வாழப் போகிறோமா!" என்று தன் கணவனையும் மகனையும் டார்ந்து எரிச்சலுடன் மொழிந்தாள் அவள் தாயார்.

"ஆம்மா, அங்கெல்லாம் அலைந்து விட்டு வந்தது எனக்கு ஒரே பவனினமாக இருக்கிறது. இவர்களுக்கு அது தெரியவில்லை. என்னமோ நான் வேஷம் போடுவதாக நினைக்கிறார்கள். ஒரு மனிதனின் உடல் நிலை என்ன, உள்ள நிலை என்ன என்று பார்ப்பதில்லை. இயற்கையாக நினைத்து விட்டால் எப்படி! அதற்குத்தான் நான் எங்காவது ஒழிந்து போகிறேன் என்றால் ஓ ஒரு தொலை, விடமாட்டேன் என்கிறேன்!" என்று தாயிடம் கடுமையாகப் பேசியிருந்த சீனு தன்னுடைய அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் "போத்" தென்று விழுந்து விட்டான்.

"அண்ணா, நீ உடம்பும், உள்ளத்தையும் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டாம். உனக்கு என்றைக்கு மனசுக்குப் பிடித்த வேலை கிடைக்கிறதோ, அன்று ஏற்றுக் கொள். நான் சம்பாதித்து வீடு கட்டப்பதனால் உன்னைப் பரிசாசமாகப் பேசுவதாக மட்டும் என்னுடைய அனாமல் வேலை என்பது குதிரைக் கொம்பாக இருக்கும் காலமீது. கிடைத்ததைப் பிடித்துக் கொண்டால் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்றாள் சியாமளா.

காப்பிப் போடிக் கையில் நின்று கொண்டிருந்தபோது சியாமளாவை அவள் பள்ளித் தொழி சாவித்திரி கூப்பிட்டாள்.



டிபன் பி 13a. யன்று திருச்செங்கோடு நகர காவிரன் கமிட்டியார் ராஜாஜி ஐயத்தியைப் பிறப்பாகக் கொண்டாடினர். ராஜாஜியின் திரு சூறைய் படத்தைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்த சதத்தில் வைத்து எழுபத்தைந்து சைக்கிள்களைக் கொண்ட ஊர்வலம் ஒன்று நடந்தது. மாணவிகள் டி. எம். பி. ஆர். மாணிக்க முதலியார் தலைமையில் ஒரு போதுக் கூட்டம் நடந்தது. நகர காவிரன் கமிட்டி செயலாளர் திரு டி. ஏ. நாராயணன் முதலிய பவர் ராஜாஜி பள்ளாண்டு வாழப் பிரார்த்தித்துப் பேசினார்கள்.

"என்ன சியாமளா! உன் முகம் வாடிக்கிடக்கிறதே?" என்று பரிவோடு கேட்டாள் சாவித்திரி.

"ஒன்றுமில்லை. காப்பி சாப்பிடவில்லை. அதுவாக இருக்கலாம்" என்றாள் சியாமளா.

"காப்பிக்கே இவ்வளவு விரக்தியும் வாடலும் வந்துவிட்டால் எப்படி?" என்று அவளைக் கேலி செய்தாள் சாவித்திரி.

"இருட்டி விட்டதே! இவ்வளவு நேரமா ஆடுதது நீ விட்டுக்குப் போக!" என்று பேச்சை மாற்றிக் கேட்டாள் சியாமளா.

"விட்டுக்குப் போனால் ஒரு யுத்தம் இருக்கிறது. நான் எங்கள் மாமா விட்டில் இருக்கிறேன் அல்லவா! மாமிக்கும் அவள் பிள்ளைக்கும் நான் வேலை செய்வதில் இஷ்டமில்லை. மாமா ஏன் பக்கம்."

"மாமா பிள்ளைக்கு உன்னைக் கொடுக்கப் போகிறார்களா?" என்று கேட்டாள் சியாமளா.

"சே...அதெல்லாம் இல்லை. அவள் எனக்கு ஒரு அண்ணனைப் போல. பொறுப்பைச் சிரமேற் கொண்டு செய்வவள் என்று வைத்துக் கொள்ளேன், எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணிப் பார்த்து விட்டுத் தான். அவள் ஒரு பெண்ணைக் கைப்பிடிப்பாளும். அதனால் நான் வேலை செய்யக் கூடாது. பேணவைக் கீழே போட்டு முறித்துவிட்டுக் கரண்டியைப் பிடிக்க வேண்டுமாம். உத்தியோகம் செய்யும் படித்த பெண்கள், பெண்களின் மென்மையை இழந்த இயந்திரங்களைப் போல ஆகி விடுகிறோமாம். இப்படிப் பல அப்பிராயங்கள் அவனுக்கு. என் பெற்றோருக்கு நான் ஒரே பெண். எங்கள் மாமாவுக்கு அவள் ஒரே மகன். பிள்ளையிலாகக் குறையை அவள் சிறைப்பான். பெண் இவ்வகை குறையை நான் கீக்குவேன். இருவருக்கும் சலுகை அதிகம். இருவருக்கும் வாய் அதற்கு மேல். வீடு இரண்டுமும் எங்கள் கூப்பாட்டில்..." என்று கூறிச் சிரித்தாள் சாவித்திரி.

"என்ன செய்கிறீர் உன் மாமா மகன்?" என்று கேட்டாள் சியாமளா.

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்குள், "சாவித்திரி! வம்பு பேசிக் கொண்டு இங்கேயா நிற்செய்ய!" என்ற குரலுக் கேட்டுச் சாவித்திரி நிரும்பினாள். முரளிதான் அங்கு நிற்பதை இருவரும் கண்டனர்.

"சியாமளா, என் மாமன் மகன் இவ்வளவு தான். என்ன செய்கிறான் என்று கேட்டாயே, தற்சமயம் என்னை விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்!" என்று கூறி விட்டுச் சிரித்தாள் சாவித்திரி.

முரளிதான் சியாமளாவை ஆரத்தூடன் நோக்கினான். சியாமளாவின் கண்களில் வேதனை பிரதிபலிக்கவும் அவள் குழப்பமுற்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"சாவித்திரி, நீங்கள் இரண்டு, பேரும் சற்று எனக்குத் துணை வருகிறீர்களா! மிகவும் இருட்டி விட்டது. தனியாகப் போக..."

"பூச்சாண்டி பிடித்துக் கொண்டு விடும் குழந்தையை! சரி, வா" என்று சொல்லிச் சிரித்து விட்டுச் சாவித்திரி தோழியுடன் நடந்தாள். முரளிதான் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான். "சாவித்திரி, உன் உறவினர் என் அலுவலகத்தில் தான் வேலை செய்கிறார்" என்றாள் சியாமளா மெதுவாக.

"உறவினரே! நீர் என் தோழியின் அலுவலகத்தில் தான் வேலை பார்க்கிறீராமே!" என்று கண் மிமிட்டி முரளிதனைக் கேட்டாள் சாவித்திரி.

முரளிதான் சிரித்து விட்டான் — "ஆமாம்" என்று அவன் கூறினான். பிறகு முகமும் மணலும் தெளிந்தவன் போல அவர்களுடன் நடந்தான்.

சியாமளாவின் வீடு வந்து விட்டது. அவர்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு விட்டினுள்ளே சென்றாள் சியாமளா.

அவள் தன் தாயாரிடம் காப்பிப் பொடியைக் கொடுத்து விட்டுத் தந்தையை அழைத்து வந்தாள். சீறையும் வந்து பேச்சில் கலந்து கொண்டாள். சற்று கழித்து, வந்தவர்கள் திரும்பி விட்டனர். சியாமளா தன் தந்தையுடன் சில நிமிஷ நேரம் தனிமையில் பேசி விட்டுப் பிறகு கூடத்துக்கு வந்தாள்.

"சியாமளா, அந்தப் பெண் யார்?" என்று விசாரித்தாள் சீறு.

"என்னோடு படித்தவள்."

"கூட வந்தவள்?"

"அவளுடைய மாமா பிள்ளை."

"அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறாளுக்கும்!" என்று சீறு கூறும்போது குரலில் ஒரு சலிப்புத் தோன்றிற்று.

"அவர்கள் அண்ணன், தங்கை என்றுதான் கூறவேண்டும்" என்று கூறி விட்டுப் போய் விட்டாள் சியாமளா.

அடுத்த நாள் அவள் காரியாலயத்துக்குச் சென்ற பொழுது முரளிதான் அவளை நெருக்கிப் பேச முற்பட்டான்.

"சாவித்திரி இன்று மாலை இங்கே வருகிறோமாம். சீக்கிரம் வந்து விட்டால் தங்களிடம் அழைத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றாள் முரளிதான்.

"ஆகட்டும்" என்று ஆமோதித்தாள் சியாமளா. அன்று மாலை வேலை முடிந்ததும் முன்நாளைப் போல் மூன்று பேரும் நடந்து சென்றனர்.

"இருட்டி விடவில்லை. எங்கள் இருவருக்கும் வழி தெரியும். நீங்கள் தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறது" என்று சாவித்திரி முரளியைக் குறும்பாகச் சண்டைக்கு இழுத்தாள். முரளிதான் சியாமளாவைப் பார்த்தான். சாவித்திரியும் தன் தோழியை நோக்கினாள்.

முரளிதான் போய் விட்டான். தோழிகள் இருவரும் நடந்தனர். வழியில் ஒரு பூங்கா வந்தது.

"சியாமளா, உன்னிடத்தில் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும். இங்கே சற்று உட்கார்க்குப் பேசி விட்டுப் போகலாமா?" என்றாள் சாவித்திரி. அதற்குச் சம்மதித்து அவளுடன் பூங்காவுக்குச் சென்றாள் சியாமளா.

"உங்கள் விட்டில் ஒரு கட்டழகர் இருக்காரே, அவர் யார்?" என்று கேட்டாள் சாவித்திரி.

"என் அண்ணன்."

"என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறார்?"

"அம்மாவுக்குச் செல்வப் பிள்ளையாக இருக்கிறார்" என்று அதுத்துக் கொண்டாள் சியாமளா.

"ஏன், காரணம் என்ன?"

"மூன்று வருஷத்துக்கு முன்பு அவன் ஒரு இஞ்சினியரின் கம்பெனியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போது விஷ ஜூரம் வந்துவிட்டது. அதன் பிறகு ஆறுமாதம் வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. வேலை போய் விட்டது. இப்பொழுது உடம்பு நன்றாகக் குணமாகியும் வேலைக்குப் போகச் சோம்பல் வந்து விட்டது. அப்பொழுது இருந்த நிலைமையில் நான் உத்தியோகம் செய்யக் கிளம்பி விட்டேன். எங்கள் அப்பாவுக்கு ஒரு கால் நொண்டியாகி விட்டது என்பதை நீ அறிவாய். அவருக்கு வெளியே போய் வேலை செய்ய முடியவில்லை. விட்டிலிருந்தபடி நான்கு குழந்தைகளுக்குப் பாலம் சொல்லிக் கொடுத்து வருகிறேன். நான் வேலையை விட்டுவிட்டால் எங்கள் குடும்பம் அதோகதிகான். அவனோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு ஒவ்வொரு வேலையையும்

தட்டிக் கழிக்கிறான். வேளைக்குத் தட்டாமல் சேனகரியம் கிடைக்கிறது. எனக்கும் இத்தனை நாட்கள் அவனை மனம் நோகச் செய்ய இடமில்லை. என்னைக்கும் பொறுப்பற்று இருந்தால் எப்படி? வெய்யினில் போனால் களைப்பு எங்கிருள். இரவில் பனி எங்கிருள். உடல் கலிந்திருப்பதாகப் பழைய பாடத்தை விடாமல் மனமம் செய்து கொண்டு நிற்கிறான்" என்று சியாமளா. "பாவம் உடம்புதான்..." என்று சாவித்திரி.

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, சாவித்திரி. பகல் வெய்யினில் கிரிக்கெட் விளையாடுகிறான், இரவு பனியில் சினிமாவுக்குப் போகிறான். ஐயல் கிரிம் சாப்பிடுகிறான். அவன் உடம்பில் சோம்பல் குடி. கொண்டு விட்டது. கஷ்டப்படாமல் கசம் அனுடவித்து அவனுக்கு இப்பொழுது அதுவே வழக்கத்தில் வந்து விட்டது. உடல் வணங்கி வேலை செய்ய மனம் வரவில்லை. நாங்கள் தான் அவனை அப்படி யாக்கி விட்டோம். அவனைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை" என்று சியாமளா.

"இதற்குப் போய் நீ இப்படித் துக்கப்படுகிறாயா? நானாக இருந்தால் சந்தோஷமாக இருப்பேன். விட்டிள் தலைவீரீ. அதை விட்டு....."

"சாவித்திரி, எனக்குப் பேறு சலித்து விட்டது. நான் கரண்டியைப் பிடிக்கத் தயார். ஆனால் என் அம்மாவும் அண்ணளும் அதற்குத் தயாராக இல்லை. நான் வேலை செய்துவிட்டு விட்டுக்குக் களைப்புடன் போனால் காப்பி கிடைத்தால், கிடைத்தது. இல்லாவிட்டால் இல்லை. அவனுக்கு ஓவல் டின் குறையாது. நான் வயிற்றெரிச்சல் படவில்லை. அவன் கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லாமலே இருப்பது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது."

"நீ இவ்வளவு சொல்லியும், சியாமளா, எனக்கு அவர் மீது அன்பு போன்றிருக்கிறது. உன்மையைச் சொல்லி விட்டேன்."

"அதை இப்பொழுதே கசக்கி விடு. அவரிடம் அன்பு பூண்டால் கடினம். அவனுடைய மனம் மிகவும் தள்ளுவதில் ஊதிக் கடினமாகிவிட்டது, சாவித்திரி! அவன் ஒருவருக்கு அண்ணனாக இருக்கலாமே தவிர, அகமுடையானாக இருக்க முடியாது. பொறுப்பற்ற கணவனுடன் குடித்தனம் செய்வதனால் எனக்கும் அமைதி யிராது" என்று சியாமளா.

"என்ன, சியாமளா சபிக்கிறாய்!" சியாமளா திடுக்கிட்டாள். "அப்படி நிலைக்காதே சாவித்திரி" என்று அவள் சட்டென்று. பிறகு இருவரும் சியாமளாவின் வீட்டை அடைந்தனர். சாவித்திரியின் குரலுக்குக் கேட்டதுமே சீனு அங்கே வந்தான். சாவித்திரி அவளை ஒரு ஓய்

யாரப் பார்வை பார்த்துவிட்டு வேகமாகப் போய் விட்டான். அவன் தெருக்கோடி அடைவதற்குள் சீனுவும் அவளைப் பின் தொடருவதைச் சியாமளா கவனித்தான். சீனு சாவித்திரியை நிறுத்திப் பேசுவதையும் கண்டான். சியாமளாவிடமிருந்து ஒரு நீண்ட பெரு மூச்சு வெளி வந்தது.

★

மறுபடியும் அடுத்த நாளும் சாவித்திரி சியாமளாவின் காரியாலயத்துக்கு வந்தான். முரளிதரன் பூங்காவரை வந்துவிட்டுப் பிறகு விட்டுக் குப்போய் விட்டான்.

"நேற்று உன் அண்ணன் என்னைத் துரத்திக் கொண்டே வந்தாரடி" என்று சாவித்திரி.

"பார்த்தேன்."

"என்மீது அவ்வற்ற காதல் வந்து விட்டதாம் அவருக்கு" என்று சாவித்திரி பெருமையாக.

"வேண்டாம்; இந்தக் காதல் வளரவிடாதே!" என்று எச்சரித்தான் சியாமளா.

பிறகு சாவித்திரி பிடிவாதமாக அவனுடன் கிளம்பிச் சியாமளாவின் வீட்டுக்குப் போனார். அன்று சாவித்திரி சியாமளாவின் தாயாரைத் தேடிக்கொண்டு சமையலறைக்குச் சென்ற போது, சியாமளாவின் மனம் மிக்க வேதனை யடைந்தது.

சற்றுக் கழித்துத்தான் சியாமளாவுக்குத் தன் தாயார் விட்டில் இல்லை என்று தெரிந்தது. உடனே, அவள் பிழியற்றுச் சமையலறைப்பக்கம் விரைந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தபடியே அங்கே சீனு சாவித்திரியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். மிகவும் பழக்கப்பட்டவன் போல சாவித்திரி அடுப்பின் முன் உட்கார்க்கிடுக்தான். அவளாரியைத் திறந்து சர்க்கரை டப்பாவை எடுத்துக் கொடுத்தான் சீனு. தங்கள் பேச்சு கவாரன்யத்தில் சியாமளாவை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

"காரியாலயங்களில் வேலை செய்யும் பெண் களைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன!" என்று கேட்டாள் சாவித்திரி.

"நல்ல உயர்ந்த எண்ணம்தான். என்னைப் போன்ற கலைபுள்ளம் படைத்தவர்கள் அத்தகைய ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். கலைப்பணியில் ஈடுபடலாம். குடும்பக் கலை இராது" என்று சீனு.

"நீங்கள் அப்படிச் சொல்லிநிற்கீர்கள். எங்களைப் போன்ற பெண்களுக்கு எவ்வளவோ தொல்லைகள்! நேற்று பாருங்கள். உங்களுக்குக்கூடத் தெரிந்தவனும். என்னை வந்து.....சே, பேசக்கூட நா கூகிறது. எங்கள் முரளியிடம்கூட நாங்க சொல்ல

திருக்கோவிலுள் இரு. கே. எஸ். ரெத்தினசாமி பிள்ளை அவர்களின் குமாரரும், டெலுக்காள் சன், மலாயா, திரு. கே. ஆர். சொக்கலிங்கம் அவர்களின் சகோதரருமான சிரஞ்சீவி கே. ஆர். சேமகந்தரத்துக்கும் (புகிமிட் சீடம் எஸ்டேட், கலிம், மலாயா) சென்னை - ராயபுரம் திரு. வி.டி. ஷண்முகம் பிள்ளை அவர்களின் குமாரி செள. என். கோகநாயகிக்கும், திருக்கோவிலுள் மணமகன் இல்லத்தில் சென்ற 11-12-1953ல் சிறப்பாக விவாகம் நடந்தேறியது. அன்று மாலை திருமதி கலைவாணி கே. சரஸ்வதி அவர்கள் கோடிபுட்டன் இன்னிசை விருந்தளித்தார்கள். மணமக்களை வாழ்த்திப் பல ஆசி செய்திகளும் பரிசுகளும் வந்து குவிந்தன.

மாடிக் கோகந்தரம் - கோகநாயகி



வில்லை. சியாமளாவுக்குக் கூடத் தெரியாது. அவள் நடந்துகொண்ட மாதிரி என் மணசைக் கலைத்து விட்டது" என்று சாவித்திரி மிகவும் சங்கடமாகச் சொன்னாள்.

"யார் அவள்! அவள் பல்லை உடைத்துக் கையிற் கொடுத்து விடுகிறேன். என்னைத் தெரியும் என்று சொன்னாள்!"

"ஆமாம். அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்களுக்கே மிகவும் பலவீனமான உடம்பு. வேலையே செய்ய முடியாமல் விட்டால் இருப்பதாகச் சியாமளா சொல்லி வருத்தப்படுகிறாள். எங்கள் முரளி நல்ல திடகாத்திரன். சியாமளா ஆபீஸில்தான் உத்தியோகம் செய்திருக்கிறார். நான் அவனிடம் கொஞ்சம் தெரிவித்தால் போதும். அவன் அந்தக் கயவன் முதுகு எலும்பை உடைத்து, தோலை உரித்து விடுவான். எங்கள் முரளியை நீங்கள் பார்த்ததில்லையே!" என்று பெருமையுடன் கேட்டாள் சாவித்திரி.

"அன்று வந்தாரே அவர்தானே!" என்று அசட்டையாகக் கேட்டு விட்டு, நிமிர்ந்து நின்று உருண்டு நிரண்ட தன் கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டாள் ஜேய்.

சியாமளா அப்படியே நின்று கவனித்தாள். "நீங்கள் என்ன, உங்கள் உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்வீர்களே! எங்கள் முரளி பார்ப்பதற்கு ஒல்லியாக இருப்பான். ஆனால் ஒரு குத்து விட்டானால் நீங்கள் மார்க்பைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு மாதம் படுத்தி விடுவீர்கள். சியாமளாதான் சொன்னாள் — உங்களால் வெய்யிலில் நடக்கக் கூட முடியாதாமே!" என்று சாவித்திரி.

"சியாமளா கிடக்கிறாள்! உனதுவதற்கு எல்லை யில்லாமல் உனதுவாள். அந்தப் பையன் யார் சொல்லுங்கள், தீர்த்துக் கட்டி விடுகிறேன்" என்று ஜேய்.

★

அடுத்த நாள் காலை எழுந்ததுமே தன்னுடைய தாயாரிடம் சீக்கிரம் சமைக்கும் படி ஜேய் கூறினான்.

"ஆம்மா, அன்று சொன்னேனே, அந்த வேலையை ஒப்புக் கொள்ளப் போகிறேன்" என்று அவள்.

"அவர்தான் மரியாதையாகப் பேச வில்லை என்றுமே!" என்று தாயார் கேட்டாள்.

"அதெல்லாம் பார்த்து முடியுமா!"

சியாமளாவும் அவள் தந்தையும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

ஜேய் வேலைக்குத் தவறாமல் சென்றான். சாவித்திரி தவறாமல் இவர்கள் விட்டுக்கு வந்தாள். அவளை மிகவும் பிடித்து விட்டது சியாமளாவின் பெற்றோர்களுக்கு.

ஒரு நாள் சாவித்திரி சியாமளாவைத் தனிமை யில் அழைத்தாள். "உங்கள் அன்னா என்ன சொல்கிறார்?" என்று அவள் கேட்டாள்.

"எனக்கெப்படித் தெரியும்! அவள் புதிய மனிதனாகி விட்டாள். எனக்கு ஒன்றுமே புரிய வில்லை. இனி நான் வேலைக்குப் போகக் கூடாதாம். இத்தனை நாட்கள் இல்லாத கரிசனம் அவனுக்கு இப்பொழுது வந்து விட்டது" என்று பெருமிதத் துடன் கூறினாள் சியாமளா.

"இதெற்கெல்லாம் எனக்கு ஒரு நன்றிகூடக் கிடையாதா!" என்று கேட்டாள் சாவித்திரி.

சியாமளா பேசுவதற்குள் அவளே பேச ஆரம்பித்து விட்டாள் — "நான் அன்றைக்குப் போட்ட நாடகம் எப்படி! நான் அபலை-அவர் என்னைக் காப்பாற்ற வந்த வீரர்! எப்படி! முரளியை உயர்த்திப் பேசி, அவர் பலவீனத்தை அழுத்தி நான்கு தரம் சொன்னேன், இப்பொழுது பார்!"

"இல்லா விட்டாலும் உனக்குத் துணிச்சல் அதிகம்!" என்று சியாமளா.

"இல்லாவிட்டால் முரளியையும் உன்னையும் போலத்தான் ஆறிப்போன விளக்கெண்ணெய் மாதிரி இருப்பார்களா!" என்று கூறிச் சிரித்தாள் சாவித்திரி.

"அவனை நீ நன்றாக ஆட்டி வைக்கிறாய்! சாவித்திரி, நீ இந்த மாதிரி யெல்லாம் என் அன்னாவுடன் பழகுகிறாயே, உங்கள் விட்டில் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்களா!" என்று கேட்டாள் சியாமளா.

"வேண்டியது சொல்லியாகி விட்டது" என்று பதில் அளித்தாள் சாவித்திரி.

"என்ன!" என்று கேட்டாள் சியாமளா.

"மாமா, அப்பாவுக்குக் கடிதம் போட்டாயிற்று. நாளைக்கு இங்கே வருவார்கள் - இரண்டு முகூர்த்தங்களும் பேசவேண்டுமல்லவா!" என்று கேட்டு விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே சியாமளா வைக் கிள்ளினாள் சாவித்திரி. சியாமளா புரிந்தும் புரியாததுபோல் விழித்தாள்.

"ஆந்தை மாதிரி கண்ணை உருட்டாதே! உனக்குத்தான் பேச சலித்து விட்டது. கரண்டி வேண்டும் என்றுமே! அதை உனக்கு வாங்கிக் கொடுக்கத்தான் இவ்வளவு சிரமம் எனக்கு!" என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள் சாவித்திரி.

அடர்ந்த அழகிய கூந்தலை இருபாலரும் அடைய.

இளநரை, உதிர்நீர், வழுக்கை கடுக்க, காஷ்மீர்-குஸூம்

என்ற மலர் மூலிகை

என்றின எண்ணெயை தினம் உபயோகிக்க

வரிய குரும்பங்களுக்கும் சீக்கள கலய சாதனம்

54 மருத்துகள் விரைப் புத்தகம் வேண்டுமேற்கு அனுப்பப்படும்.

நீலிக்கு (சவ தீவர்களுக்கும்) ... ரூ. 1-8-0 கிளாஸ் (கந்தர் மரத்தினர்) ... ரூ. 8
 கிளாஸ் (சவ தீவர்களுக்கும்) ... ரூ. 1-8-0 கிளாஸ் (கேரேஜை மரத்தினர்) ... ரூ. 8

செவல் ஏற்று: யுனிடெட் கன்ஸர்ன், 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1 (மதுரை, கோவை, பம்பாய்)

ஊமை கண்ட கனவு

எம். ஜி. எஸ்.

இரத்தினவேலு ஊரெல்லாம் சல்லடை போட்டுச் சலித்துப் பார்த்து விட்டார். அவர் மகன் நல்லமுத்துவுக்கு அவர் எண்ணியபடி பெண் தான் கிடைக்கவில்லை. பெண்ணைக் கொடுக்க, பெற்றவர்கள் யாரும் முன் வரவில்லை.

வாழ்க்கையில் இரத்தினவேலு தோல்வியே காணாதவர். மகனுக்குப் பெண் பார்த்த படலத்தில் அவரால் பெற்ற பெற்று வாகை குட முடிய வில்லை. இதை எண்ணும்போது அவர் அப்படியே குன்றிப் போய் விட்டார். கவலையினால் அவர் உள்ளம் குன்றிப் போய் விட்டது.

கிராமத்தில் இரத்தினவேலு நிறையப் பணம் படைத்தவர். அந்த ஊருக்கே செல்வச் சீமான் அவர்தான். எல்லாமே அவர் பெயரெடுத்துச் சம்பாதித்தவை தாம்.

தையல்நாயகியைக் கைப்பிடித்தபோது அவர் ஏழைதான். மனைவி வந்த அதிர்ஷ்டம்தானே என்னவோ! பிறர் வயலில் கூலிக்கு உழுது வேலை செய்தவர், வாயை வயிற்றைக் கட்டி, பணம் மிச்சம் பிடித்து, கூட்டுச் சீட்டுப் போட்டு, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே, அவர் அரைக்காரன் ஆய்ந் நன்செய் நிலத்துக்கு அதிபதியாகி விட்டார்.

பின் அரை ஒன்றாகி, ஒன்று மூன்றாகி, ஒரு வேலி, இரண்டு வேலி என்று மனமள வென்று இருபது வேலிக்காரராகி விட்டார். "மந்திரக் காரன் மாஞ்செடியில் மாங்காயை கொடியில் காண்ப்பது போல, இரத்தினவேலு திடீர்ப் பணக்காரன் ஆகி விட்டான்" என்று ஊரார் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் திடீர் என்று இப்படி ஏற்படுவதற்குப் பத்து ஆண்டுகள் பிடித்தன. அவரிடம் உழைப்பும் ஊக்கமு மிருந்தன; கூரிய அறிவு இருந்தது; தனராது உள்ள மிருந்தது. பலனை எதிர்பாராது கருமமே கண்ணயிருந்தார்; அவர் தொட்டது தவறியதும்; சிறு துளி பெரு வெள்ளமாவது போல் அவர் சிறுகச் சிறுகப் பெருந்தனக்காரராகி விட்டார்.

நல்லமுத்து அவருக்கு ஒரே மகன்; செல்வப் பிள்ளை; அவர் களி தீர்க்கப் பிறந்தவர்தான்.

சிவந்த மேனியும், களை கட்டும் முகப் பொலிவும் கவர்ச்சி நிறைந்த கம்பீரத் தோற்றமும் கொண்டு வாலிப வயதில், மணப் பருவத்தில், கட்டிளஞ் சிவ்மெனவே நல்லமுத்து காட்சி யளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஏழைக் குடியானவனாக இருந்த அந்த நாளை இரத்தினவேலு அடியோடு மறந்தே போய் விட்டார். பணச் செருக்கு இவ்வாறாகவே அவருக்கும் வந்து விட்டது. ஏழை வீட்டுப் பெண்ணை அலட்சியமாக எண்ணி அவர் ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டார். பணத்தோடு பணமாய், பெரிய இடத் தோடு பெரிய இடமாய், ஒட்டிக் கொள்ளவே விரைந்தார். அவர் செய்த பிசு இதுதான். மற்றபடி அவர் நல்லவர்தான். யாருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் மனமறிந்து அவர் செய்தவரில்லை.

பாவம், கைகளின் சைகை மூலம் பேச வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத நிலையிலிருந்த பிறவி ஊமை யான நல்லமுத்து, தன் உள்ளத்தில் இசை மீட்டும் காதல் கீதத்தைதரும், இந்த இன்ப நாடத்தை எழுப்பிவிடும் அவனுக்குரியவகைப்பற்றியும் அவன் சொல்லப் போனால், அதை இரத்தினவேலு

எங்கே புரீந்துகொண்டிருக்கப் போகிறார்! அவன் அருமை அண்டை தையல்நாயகியாகிடும் மகளை அறிந்து கொண்டிருப்பார் என்று சொல்ல முடியுமா! மணப் பருவத்தில், பேசக்கூடிய மகனையே ஊமையாக்கிவிடும் பெற்றோர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில், பிறவியிலேயே ஊமையாய்ப் பிறந்திருந்த நல்லமுத்து எப்படிப் பேசி, எப்படிச் சைகை காண்பித்து, தன் மனத்தில் உள்ளதை உணர்த்தி யிருக்கப் போகிறார்!

ஆகவே நல்லமுத்துவின் அபிப்பிராயம் இந்தத் திருமண விவகாரத்தில், அந்தப் பெற்றோர்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

பூசி மெழுகி மறைக்க முடியாத இந்தக் குறைபாட்டை இயற்கையிலே கொண்டிருந்த கல்லமுத்துவின் கல்யாணம் தள்ளிக்கொண்டே போனதிலும் அதிசயமில்லை. இரத்தினவேலுதான் தம் மகனுக்குப் பெரிய இடத்தில் சீர் வரிசைகளுடன் சிறப்பான பெண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரே! "ஒரே மகன்; நிறையச் சொத்து; சரியான இடம்" என்று ஒன்றிரண்டு பெண்படைத்தோர் எண்ணி மகிந்து வந்தாலும், எந்தப் பெண்ணும் நல்லமுத்துவை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக முன் வரவில்லை. நல்லமுத்து ஊமை யன் என்பது உலகமறிந்த விஷயம். காலமெல்லாம் வாய்நிற அவனுடன் வாழ்வு நடத்த, இரத்தினவேலு ஆசையோடு தேடிய எந்தக் கண்ணிகையும் இணங்கவில்லை.

இரத்தின வேலுவுக்கு நிறையச் சொத்துக் களை வாரி வழங்கி யிருந்தார் அந்த எல்லாம் வல்ல இறைவன். குழந்தையில்லாக் குறைநீங்க, அவரும் அவர் மனைவியும் பலகாலம் தவம் கிடந்தனர். அவர்கள் பிரார்த்தனையும் வினாகவில்லை. குடும்பப் படகில் இன்பப் பூரிப்போடு பத்து ஆண்டு களைக் கடத்திய பிந்தான் அவர்களுக்கு ஆண் மகவு கிடைத்தது. அவர்கள் குறை நீங்க, பிள்ளைக் கலியமூதாய் அவர்களுக்கு வாய்த்திருந்தான் அந்தக் குழந்தை. தங்கக் கட்டியை மின்னும் பளபளப்புடன் கண்டெடுத்தார் போன்று, பெற்றோர்கள் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்; களிப்பு மிகுதியினால் குதித்தனர். நகிதை வயிற்றில் கிடைக்கும் முத்துப்போன்று, போன்றவி மெனியாய், பூரணப் பொலிவுடன் பிறந்திருந்த அவனுக்கு நல்லமுத்து என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர். பணத்துக்கு வாரிசாய், குலத்தை விளங்க வைக்க வந்த செம்மலனை அவனைச். சீராட்டிப் பாராட்டி அவன் தந்தன்; உள்ளத்திலிருந்த அன்பை யெல்லாம் அவன்மீது சொரிந்தனர்.

ஆனால் குழந்தை, பருவ முதிர்ச்சியில், காலத்தை யொட்டி, "அம்மா, அப்பா" என்று அருமை யாக மழலைமொழியில் சொல்வதே அரிதாகி விட்டது. ஓரான்கும் கழிந்தது. அப்போதும் அவன் பேசவில்லை. "நானானால், மா தங்கள் சென்றால், அவன் பேசுவான்" என்பதும் வெறும் கனவாகி விட்டது. இரண்டாவது ஆண்டும் போயிற்று. "குழந்தை ஊமையாக இருப்பானோ!" என்ற அச்சமும் கவலையும் பெற்றோர் களைப் பற்றிக் கொண்டது. இருந்தபோதிலும் அவர்கள் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. அவன் வாய் முத்துதீர்க்கும் நாளை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்

விடத்தனர் அவர்கள். ஐந்தாம் பிராயத்தை எட்டிப் பிடித்தபோதுகூட, நல்ல முத்துவுக்கு வாய்முத்துப் பஞ்சமாசி விட்டது.

மணப் பருவத்தை யடைந்திருந்த நல்லமுத்து தன் பெற்றோர்களைப் புரிந்து கொண்டது கொஞ்சமே. அவன் சக்திக்கு அவ்வளவுதான் முடிந்தது. அவர்கள் காரியத்தில் அவன் தலையிட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவர்களை அவன் சட்டை செய்யவில்லை. ஆனால் அவன் தன் தகப்பனர் எங்கெங்கோ பெண் பார்த்துத் திரிகிறார் என்பதை அறியாமலில்லை.

நல்ல முத்துவுக்குப் பேசும் சக்தி யிருந்தால், தன் மனம் விரும்பும் காரிகையை அவன் காட்டி யிருப்பான். அவனும் தொலை தூரத்திலில்லை. அதே தேருவில் கடைக்கோடிக்க ரூபை விட்டால் இருந்தான். அவள்தான் அம்மணி! ஊமைத்தனம் அவனித்தலில் கோழைத்தனத்தை ஏற்படுத்தி யிருந்தது. தன் மனத்தினைத் திறந்து காட்ட, அவனுக்குப் போதிய தைரியமில்லை. வானாவிருந்து விட்டான் அவன்.

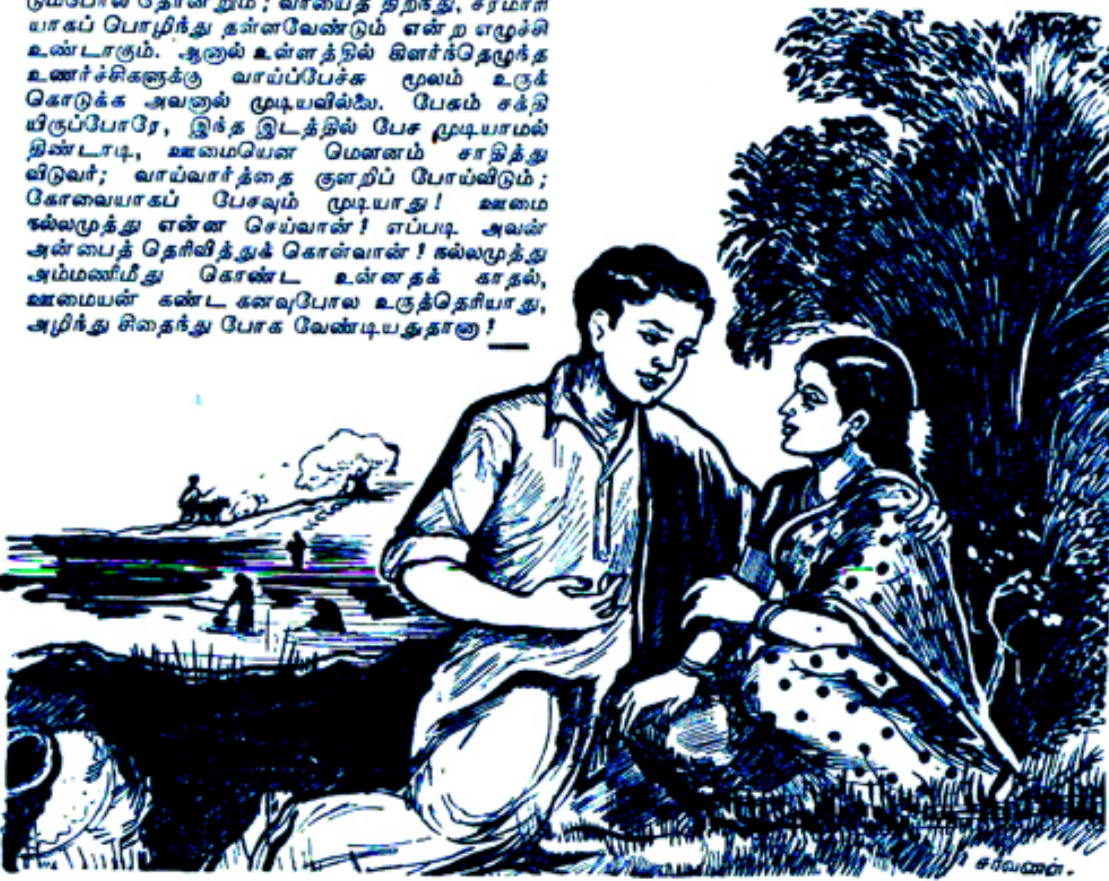
அம்மணி!

இந்த அழகிய பெயரை அவனால் உச்சரிக்க முடியாது. கண்கள் காட்டிய அவன் தேனினு மிணியவனாக அவனுக்குத்தோன்றினான். அவளைப் பற்றிய இன்ப நினைவு அவனுக்கு எங்கேமும் அழுதமென இனித்தது. அவளை அவன் நினைமும் பார்த்தான். அவளைக் கண்டு விட்டால் போதும்; அவன் கண்களிலே புத்தொளி வீசும்; உடல் புல்லரிக்கும்; களி மிகுதியினால் கூத்தாட வேண்டும்போல் தோன்றும்; வாயைத் திறந்து, சரமாரி யாகப் பொழிந்து தள்ளவேண்டும் என்ற எழுச்சி உண்டாகும். ஆனால் உன்னத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த உணர்ச்சிகளுக்கு வாய்ப்பேச்சு மூலம் உருக் கொடுக்க அவனால் முடியவில்லை. பேசும் சக்தி யிருப்போரே, இந்த இடத்தில் பேச முடியாமல் திண்டாடி, ஊமையென மெனமம் சாதித்து விடுவர்; வாய்வார்த்தை குன்றிப் போய்விடும்; கோவையாகப் பேசவும் முடியாது! ஊமை நல்லமுத்து என்ன செய்வான்! எப்படி அவன் அன்பைத் தெரிவித்துக் கொள்வான்! நல்லமுத்து அம்மணியைக் கொண்ட உன்னதக் காதல், ஊமையன் கண்ட கனவுபோல உருத்தெரியாது, அழிந்து சிதைந்து போக வேண்டியதுதான்!

அவன் தந்தையோ அம்மணியை விட்டு வேறெங்கெங்கோ பெண் பார்த்துக் காலத்தை விரயமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவளைப் பற்றி அவரிடம் அவன் எப்படிச் சொல்வான்! நல்லமுத்து மெனமம் சாதித்தான்.

அவனுடைய அருமை அம்மணி அவளை விட்டு வேறு எங்கும் போகமாட்டான் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்ததே தான் என்போ!

அம்மணி அவனோடு சின்னஞ் சிறிய பிஞ்சுப் பருவத்திலேயே இணைபிரியாது சேர்ந்து விளையாடி யிருந்திருக்கிறான். அவனுக்கும் அவளுக்கும் மூன்றே மூன்று வயசு ஏற்றத்தாழ்வு. அவ்வளவு தான். இடையில் பாவாடை யணிந்து விளையாடிய அந்த நாளிலே அம்மணி நல்லமுத்து விடம் அன்பு செலுத்தினான். அவனிடம் அனுதாபம் காட்டினான்; அவனிடம் விண் வம்பு வளர்த்து, சண்டை போடும் மற்றப் பையன்களுடனும் பெண்களுடனும் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசுவான். ஊமையன் என்று நல்லமுத்துவை அவன் அலட்சியம் செய்யவில்லை. மற்றச் சிறார்கள் அவன் உபயோகமற்றவன் என்று ஒதுக்கிப் போனாலும், அவன் மட்டும் அவனிடம் பரிவு காட்டி விளையாடினான். அவன் வாய்க் குற்றமும், வெறும் சப்தத்தையும், கை அசைவுகளையும் நன்கு புரிந்து கொண்டான்; அதற்கேற்ப அவன் மனம் குளிர் நடந்து கொண்டான்; அவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படும்படி ஒவ்வொன்றும் செய்தான்; அவன் சிரிப்பதைப் பார்ப்பது அவனுக்கு வேடிக்கையாக யிருக்கும். அவனோடு தானும் சிரித்தான். அவனுடைய கூரிய அறிவு நன்கு பயன்



பட்டது. அந்தச் சிறு பிராயத்திலேயே அம்மணி நல்லமுத்துவுக்கு மிக மிக வேண்டியவளாக, ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் தேவைப் பட்டவளாக ஆகிவிட்டாள்.

அம்மணி மட்டும்தான் அப்படியல்ல.

அவனுடைய தகப்பன் அருளுசலமும், தாய் நாகம்மாளும் நல்லமுத்துவைத் தங்கள் குழந்தையெனவே பாவித்தனர். அவனிடம் அன்பு கொண்டனர்; வாஞ்சையோடு பேசிப் பழகினர்; அவன் நிலையைக் கண்டு இரங்கினர். தங்கள் செல்வக் குமாரி அம்மணி நல்லமுத்துவிடம் கொண்டிருந்த மூக மறுவற்ற மாளுத நேசத்தைக் கண்டு வியத்தனர். இத்தனைக்கும் அவர்கள் பணம் படைத்தவர்கள் அல்ல; தங்கள் உழைப்பை நம்பிச் சிறு குடியில் வாழ்ந்துவந்த ஏழைகள் தாம். அவர்களிடம் மனிதத் தன்மை சூடகொண்டிருந்தது; பிறர் துயரம் கண்டு கண்ணீர் வடிக்கும் பெருங் குணம் மிகுந்திருந்தது.

அம்மணி குட்டிப் பருவத்தைத் தாண்டினாள். பாவாடை; பாவாடையும் தாவணியும்; சிற்றூடை; நானாக்கு நான் அவள் அணிந்த ஆடைகளும் மாறுதலடைந்தன. அவள் உடல் வளர்ச்சியும் மாறுதலடைந்து கொண்டே வந்தது! அத்தான் அவள் நல்லமுத்துவிடம் கொண்டிருந்த அன்பும் வளம்பெற்று, மலைபோலப் பெருகி வளர்ந்தது. ஆம், அம்மணி தனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளமுதல் அவனிடம் அதிக அக்கறை காட்டினாள். அவள் சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்ளும் அளவுக்கு அவள் மனசு அவனிடம் வயிற்றுப் போயிருந்தது. ஊர் உலக வழக்குக்கு அஞ்சி அவள் அவனிடம் சகஜமாகப் பழக முடியவில்லை. பெற்றோர்கள் கட்டுப்பாடு இது. அவள் அதை அனுசரித்து நடக்க வேண்டியவளாக இருந்தாள்! இருந்தால் என்ன! அவனுடைய கூரிய கண்கள் மறைந்திருந்து நல்லமுத்துவை நாளும் காணத் தவறியதில்லை. அவள் தோற்றத்தினையும் அழகினையும் கண்டு மயங்குவாள் அவள்.

நல்லமுத்து ஊமையன் என்று குறைபாட்டை அவள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. அது அவளுக்குப் பெரிதாகவும் தோன்றவில்லை. அவனுடைய நல்ல எதிர்காலம், அதில் அவனுடைய நல்லவாழ்வு—இவைகளில்தான் அவனுடைய நாட்டம் இருந்தது. அவனுடைய வாழ்வை மலர்ச் செய்ய வரக்கூடிய அந்த ஒருத்தி ஏன் தானாகவே இருக்கக் கூடாது என்று கூட அவள் எண்ணுவாள்.

நல்லமுத்து இயற்கையிலேயே அழகன். செல்வம் செழிக்கும் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தவன். இதற்காக அம்மணி மயங்கிவிடவில்லை. சின்னஞ்சிறு வயசிலேயே அவனிடம் அவள் காட்டிய அன்பும், நேசமும் பாசமும் அவளை அவள் வாழ்வில் அக்கறை கொள்ளும்படி செய்திருந்தன. இவைகளே அவள் உள்ளத்தில் அவளைப் பற்றி நீங்காத ஒரு அனுதாப உணர்ச்சியை ஊன்றி விட்டிருந்தன. அவளை மணந்து அவள் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தவே அவள் விரும்பினாள். இதை ஒரு கடமையாகவே அவள் கருதினாள். தியாகம் என்று அவள் எண்ணவில்லை. உண்மைக்குக் கல்பாணம் ஆவதுமுண்டு; ஆகாமலிருப்பதும் உண்டு என்பதை அவள் அறிய மாட்டாள். எனவே பருவ வயதில் அம்மணி நல்லமுத்துவை மணக்க விரும்பியது தான் ஆச்சரியம்.

ஒருநாள் மாலை; ஐந்து மணியிருக்கும்; ஊருக்கு நெடுவில் ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆற்றின் கரைமேல் நல்லமுத்து உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை அடுத்துத் தண்ணீர்



துறையும் இருந்தது. அவள் மனத்தில் என்று மில்லாது மிழந்திச் போய்விட வழிவகுப்போல அவனுக்குத் தோன்றியது. அதற்குக் காரணம்தான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அப்பொழுது அங்கே கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு பெண் இடையில் குடம் ஏந்தி, ஓய்வான நடைபுடன் தனியாகவே வந்து கொண்டிருந்தாள். யார் அவள்! நல்லமுத்து கர்ந்து கவனித்தாள். அவள்தான்; அவளேதான். அம்மணி! அவள் உள்ளம் கவரீந்த நங்கை. அவள் அவளை நெருங்கி ஆற்றின் கரைக்கு வந்து விட்டாள்!

நல்லமுத்து அம்மணி இப்படித் தனிமையில் வருவாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. தாயும் மகளுமாக அவள் தண்ணீர் துறைக்கு வந்து போவதை அவள் பற்றாற பார்த்திருக்கிறாள். "அம்மணி தனியாக வரமாட்டாளா; அவளோடு நெருங்கிப் பழக மாட்டோமா; தன் மனத்தை அவளுக்குச் சொல்லி, அவள் மனத்தைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டோமா!" என்று அவள் அப்பொழுதெல்லாம் எண்ணியிருக்கிறாள். ஆனால் இன்று போல ஒரு வாய்ப்பு வந்து கிட்டும் என்று எண்ணவில்லை. அவளை இப்படிப் பார்ப்பது இதுதான் முதல் தடவை. முதல் சந்திப்பும் இதுதான்.

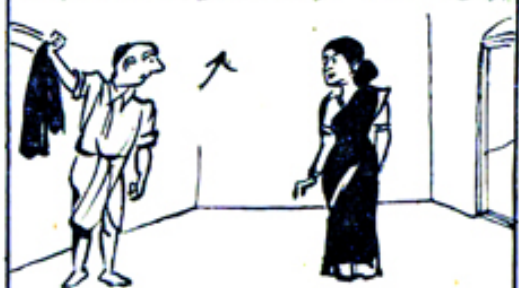
நல்லமுத்து அம்மணியை உற்று நோக்கினாள்; கண்ணோடு கண் பொருத்தி நோக்கினாள்; அவள் உள்ளம் நிறைந்த இன்பப் பூரிப்பு, பொங்கி வழிந்து, அவள் உதட்டிலே புன்னகையாக நெளிந்தோடியது. வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் அவள். அம்மணியும் சிரித்தாள். காணத்தினால் அவள் செந்தாமரை முகம் 'குப்பெனச் சிவந்தது. அவள் உடல் பூராவும் உணர்ச்சி பரவியது; உள்ளம் கிளுகிளுத்தது. பேச அவளுக்கு வாய் எழவில்லை. இன்னது செய்வதென்றும் அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவளைக் கண்ட பயத்தினால் திரும்பி ஓடி

இருக்கவே, இருக்காது!

"ஜோஸ்யரிடம் ரேகையைக் காண்பித்தேன்; நான், மனைவி பேச்சுப்படியை நடப்பவன் என்றும்; மனைவி ரொம்ப முன்-கோபக்காரி, என்றும்..."



... என்ன வாங்கிக் கொடுத்து லும் அவள் சந்தோஷப்பட மாட்டாள் என்றும்.. நடக்கிற படியை ஜோஸ்யர் சொன்னார்"



"என்ன? ஜோஸ்யர் சொன்னார் இருக்கவே, இருக்காது... நீங்கள் போய் அவரிடம்..."



... என்னைப் பற்றி யெல்லாம் சொல்லி விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்!"



விடவேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. தங்கப் பதுமையென அவள் வாய் பேசாமல் நின்றாள். ஊமை முன் அவள் ஊமை யாகவே நின்றுவிட்டாள். அதுவே அவளுக்குப் பேரின்பமாக யிருந்தது. நல்லமுத்துவின் அழகையும் கம்பீரத் தோற்றத்தையும் கவர்ச்சியான முகப் பொலிவையும் கிட்ட நெருக்கத்தில் அத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவள் பார்ப்பது அது தான் முதல் உடவை. இயற்கையிலேயே அவள் நல்ல அழகன் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவள் காண்பப் பருவத்தின் எழில் இன்னும் எடுப்பாக இருப்பதை அவள் கண்டாள். "ஐயோ, பாவம்! இவ்வளவு அழகிருந்து என்ன பிரயோஜனம்! அந்தக் கருணையற்ற கடவுள் அவனுக்குப் பேசும் சத்தியைக் கொடுக்க மறந்து விட்டாரே" என்று அவள் ஒரு நிமிஷம் எண்ணினாள். ஆனால் மறுகணமே அவள் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள். "பேசுகிறவர்கள் எல்லாருமே அழகாக இருந்து விடுகிறார்களா! நல்லவர்களாக இருந்து விடுகிறார்களா! பேசா இவள் அழகன்; குணத்திலும் நல்லவர்; மற்றவர்களுக்கு கிருக்கும் கடுகுது இவளிடமிருக்காது" என்று கூடவே எண்ணினாள் அவள். "நல்லமுத்துவை நான் மணக்க முடியுமா! அவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருக்க முடியுமா!" என்ற ஏக்கம் தான் உணர்ச்சியாக மாறி அவள் உள்ளம் நிறைந்து நின்றது. வந்த காரியத்தை மறந்து, யோசனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் அவள் அங்கேயே நிலிப்போவ நின்று விட்டாள்.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நல்லமுத்துவுக்கு அவளிடம் சைகை காட்டி, தன் காதல் மொழியைப் பேசப் பயமாக இருந்தது. அவன் தயங்கினான்; பேசாமல் திரும்பிப் போய் விடலாமா என்றுகூட அவனுக்குத் தோன்றி விட்டது. பேசுவார்களுக்குத் தங்கள் காதலிகளிடம் பேசுவார்களைக் கிடைக்காதது போல, சைகை காட்டிப் பேசும் தன் ஆற்றலை அக்கணமே அவன் மறந்து நின்றான். அவன் உதடுகள் துடித்தன; கைகள் கடுங்கின; கண்ணிலைகள் அசைத்தன. பயப் பிராந்தியில் அவன் இருந்தான். இருந்தாலும் பயத்தை உதறித் தள்ளவே அவன் முனைந்தான்; தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான். சிரித்துக்கொண்டே, சிறுகச் சிறுக அவளை நெருங்கி அவள் வந்தான். அவன் அருடில் வந்து நின்று கொண்டான். தன் மார்பில் கையை வைத்துக் காண்பித்தான். சுட்டு வீரலால் தன் கழுத்தைச் சுற்றி மாலை போட்டுக் காண்பித்தான். "என்னை நீ தாவி கட்டிக் கொள்கிறாயா!" என்று தன் சைகை மூலம் அவளுக்கு அவன் தெரிவித்தான்; பயத்தை மறந்து அவன் சிரித்தான்.

அம்மணியும் விழுந்து விழுந்து, உடல் குலுங்கச் சிரித்தான்; வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்தான்; அங்கே நிலவிய மௌனத்தை அவன் சிரிப்பொலி கலைத்தது. "சரி, உன்னை நான் மணந்து கொள்கிறேன்" என்று தெரிவிக்க அம்மணி ஜாடை காண்பித்தான்; அத்துடன் கூடவே அவன் சிரித்தான்; அவனும் சிரித்தான். அவன் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்து விட்டான். அப்போதுதான் அவளுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. நல்லமுத்துவுக்கும் தான் அது நிம்மதி யளித்தது.

"உன் அப்பா, அம்மா சம்மதிக் வேணுமே" என்பதற்கு அவன் சைகை காண்பித்தான். அதை அவன் புரிந்து கொண்டு, "எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கவலை வேண்டாம்" என்பதற்கு அவன் சைகை செய்தான்.

இருவருக்குமுள்ள இடையே வி குறுகிக் கொண்டு வந்தது. நல்லமுத்து அம்மணியின் கையைப் பற்றினான்; கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான்; அவளை அணைத்துக் கொண்டான்; அவள் பிசு செய்து கொண்டவில்கூ. குழந்தை போலத் தன்னை அவள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

"நேரமாகி விட்டது. நாளை மீண்டும் சந்திப்போம்" என்று அவள் சைகை செய்தாள். அவள் "சரி" என்று தன் இயல்பில் தெரிவித்துக் கொண்டாள். அவர்கள் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்து சென்றனர். அவன் தன் வழியே சென்றான். அவன் தண்ணீர் மொண்டு, சிறை குடத்தை இடுப்பில் தாங்கி, விட்டை நோக்கி ஓடா போட்டான்.

கா வியத்தில் இடம் பெறும் இந்தத் தெய்வீகக்காதல் காட்சியை, ஆதி முதல் அந்தம் வரை பார்த்து அனுபவித்த முன்னுலகு ஆசாமியை இக்காதலர்கள் எங்கே அறிய போகிறார்கள்!

அவர் வேறு யாருமில்லை. இரத்தினவேலுதான். எங்கோ ஒரு அலுவலகச் சென்று நிரும்பி ஆற்றின் அக்கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த அவர், கொஞ்ச தூரத்திலேயே இந்த ஆணையும், பெண்ணையும் பார்த்து விட்டார். இளம் வயதினர்களான அவர்கள் தனித்த குழுவிலேயே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வதும், சிரிப்பதும் அவருக்குத் தெரிய வந்தது. அவர்கள் இன்னுர் என்று அவருக்கு அங்கிருந்து நன்றியுத் தெரியவில்லை. அவர்கள் யார் என்பதையும் அவர்கள் நோக்கம் என்ன என்பதையும் அறிய மனிதனுக்கே இயல்பான அவா அவரைத் தூண்டி விட்டது. அவர்கள் தன்னை யறியா வண்ணம், பூனைபோலப் பதுங்கிப்பதுங்கி, நடந்து வந்தார்; ஆற்றின் கரையில் நின்ற வீசாலமான ஆலமரத்தில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டார்; தம் கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு, அவர் அவர்களைப் பார்த்தார்.

பார்த்ததுதான் தாமதம்; தம் கண்களை இரத்தின வேலுவின் நம்ப முடியவில்லை. ஏதோ கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போன்று அவருக்குப் பிரமை தட்டியது. தம்மைக் கிள்ளி விட்டுக் கொண்டு, தாமிருக்குமிடத்தை நிச்சயமாக உணர்ந்தபின், மீண்டும் அவர்களைக் கவனித்தார்.

அவர் எழிறே அக்கரையில் நின்ற கொண்டிருந்தது அவருடைய சாதுப்பிள்ளை நல்லமுத்துதான் என்பதை யறிந்து அவர் அதிசயத்தில் ஆழ்ந்து போனார். அந்தப் பெண்! அருணாசலத்தின் மகள் அம்மணியா அவள்! அழகான பெண்; அவளேதான். அடேயப்பா! இருவருக்கும் இத்தனை அன்பு எப்படி முளைத்தது! குருட்டுத் தந்தைகளின் கண்களைத் திறந்து விடுபவர்கள் போலல்லவோ அவர்கள் செய்கை யிருக்கிறது!... நல்ல முத்து! பயல் கெட்டிக்காரன்தான். தன் பெண்சாதியைத் தானே தேடிக்கொள்கிறான். ஊமையாகவா அவனிருக்கிறான்! இது எனக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டதே! தெரியாமல் தானே பணக்கார அகம்பாவத்தில், பெரிய இடத்துப் பெண்களைத் தேடித் தேடி, அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்! நல்ல வேளை; அவன் மனைசை இப்பொழுதாவது இந்த ஆற்றங்கரையில் என்னை அறிய முடிந்ததே. இது கடவுளின் கருணைதான். என் கண்களைத் திறக்க அவர் பார்த்துச் செய்த வேலைதான்

அம்மணி! நல்ல குணசாகியான பெண். ஊமை யளிட்டுத்து எத்தகைய அன்பு காட்டுகிறான்! குடும்ப லட்சமியாக இருக்கத் தருதியுடையவள் இவளே. இவளை ஏழை விட்டுப் பெண் என்று இப்போது

புறைய அடிச்சுவட்டிலே....!



2 முடிபு வெடித்தது....!



1 இன்று பாசிஸ்தான் மீண்டும் இராணுவ பலம் சேருகிறது!



2 இதனி முடிபு கிழியடியாகலாம்!



நான் எண்ணவில்லை. குணக் கண்டுமியம் இவளே. இவளைப் போன்று பணக்காரப் பெண்ணிருக்க மாட்டாள். இதை ஏன் நான் முதலிலேயே உணர வில்லை! இவ் விருவர்களையும் முடிச்சுப் போட்டு விட்டுத்தான் மறு வேலை பார்க்கப் போகிறேன். இப்படி ஆயிரமாயிரம் எண்ண அலைகளில் இரத்தினவேலு மிகந்தார். அவர் கண்களும் கண்ணாடிக் கண்ணாடிகளும் விட்டன. அதற்கு மேலும் அவர் அங்கு நிற்கவில்லை. வேறு வழியாக அவர்கள் அறியாவண்ணம் அவர் வீடு திரும்பினார். மறு நாளை இரத்தினவேலு அருணாசலத்தின் குடிசையைத் தேடிக்கொண்டு போனார்.

என்றும் வராதவர் தன் வீடு தேடி வந்திருக்கிறாரே என்று வியப்படைந்த அருணாசலம் இரத்தினவேலுவை மிகவும் மரியாதையோடு வர வேற்று உபசரித்தார்.

"அருணாசலம்! உன் மகன் அம்மணியை என் பையன் நல்லமுத்துவுக்குப் பெண் பார்க்கலாம் என்று நினைத்திருக்கிறேன். என் மனைவிக்கும் இதில் சம்மதம். நீ என்ன சொல்கிறாய்? உன் மனைவி என்ன சொல்லும்! பெண்ணின் சம்மதத்தையும் கேட்டுச் சொல்!" என்று அவர் நேரிடையாகவே தாம் வந்த காரியத்தைச் சொல்லி விட்டுச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பு, இதுவரை

அம்மணியை விட்டு, வேறு பெண்ணைப் பார்த்த தற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொண்டவதை உணர்த்துவதுபோல் இருந்தது.

"அதனால் என்ன! உங்கள் இஷ்டப்படியே செய்துவிட்டால் பேரயிற்று. எனக்கு இதில் சம்மதம். நாகம்மாளுக்கு இவ்வீடு ஆட்சேபண யில்லை. எகற்கும் பெண்ணை ஒரு வார்த்தை கேட்டுச் சொல்விறேன். நாளைக்குக் குழந்தை கண் கலங்கக் கூடாது, பாருங்கள்" என்று அருணா சலமும் சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே போனார்.

அருணாசலம் தம் மனைவியிடம் இரத்தினவேலு, வந்திருக்கும் காரணத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். நாகம்மாள் 'சரி' என்றாள்.

அம்மணியின் முகம் நானத்தால் சிவந்து விட்டது. அவளால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. இரத்தினவேலுக்குத்தான் அவள் சம்மதம்முன்பே ஆற்றங்கரையிலேயே மிகைத்து விட்டதே!

இரத்தினவேலு வீடு திரும்பும்பொழுது பொங்கும் மகிழ்ச்சியோடு காணப்பட்டார்.

அதன் பிறகு காரியங்கள் அதிவேகத்தில் நடைபெற்றன. அம்மணிக்கும் நல்ல முத்துவுக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது.

ஊமை கண்ட கனவும் பவீத்தது!

படித்துப் பாருங்கள்!

விஞ்ஞான வாழ்வு

விஞ்ஞானத்தின் சக்தி விசித்திரமானது; அதன் வளர்ச்சி அற்புதமானது; அதன் ஆற்றல் அளவிடற்கரியது. மேற்படி விஞ்ஞானத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த ஆர்ச்சிமீடியஸ், எட்வர்ட் ஜென்னர், லூயி பாஸ்டர், தாமஸ் ஆல்வா எடிஸன், கியூரி அம்மையாள், லெலூலோஸ் முதலிய விஞ்ஞான அறிஞர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும், விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளும் இக் நூலில் அடங்கியிருக்கின்றன.

(பிரகரம்: ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், 53, 56, பவழக்காரத் தெரு; சென்னை-1; விலை: ரூ. 1-0-0).

செந்தமிழ்ச் செல்வம்

தமிழ் மொழியின் தனிச் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறும் பல ஆசிரியர்களின் ஒன்பது கட்டுரைகள், இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இத் தொகுதியில் பங்கு பற்றிய தமிழ் அறிஞர்களில் மகாமகோ பாத்நியாய உ. வே. சாமிகாதப்பர், பேராசிரியர் ரா. பி. சேது பிண்டி, பண்டித மணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் முதலியவர்களின் கட்டுரைகள் தனிச் சிறப்புடன் இலகுகின்றன.

(பிரகரம்: அருளகம், தெற்குத் தெரு, திருநெல் வேலி; விலை: ரூ. 1-12-0).

கிருஷ்ணதேவராய்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு பெருமை பெற்றதுத் திகழ்ந்த விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தைச் சிறப்பாக ஆண்டு அரும் தலை வினோதராக விளங்கிய கிருஷ்ணதேவராயரைப் பற்றியும் மேற்படி சாம்ராஜ்யத்தைப் பற்றியும் விரிவான வரலாறுகள் குசிராமாக்கி கூறப்பட்டிருக்கின்றன இந் நூலில்.

(பிரகரம்: ராமநாத பள்ளிஷன் ஹவுஸ், தெப்பக் குளம், திருச்சிராப்பள்ளி; விலை: அணு 15).

இம்முன்று நூல்களையும் எழுதியவர் சென்னை, விவேகானந்தா கலாசாலையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ கே. எஸ். நாகராஜன் அவர்கள். திருநெல்வேலித் தேச பக்தர் ஸ்ரீ எஸ். என். சோமயாஜூலு, எம். எல். ஏ., அவர்கள் நடத்தும் பிரபல வாரப் பத்திரிகையான "விஜய"வில் இதே ஆசிரியர் "கலைக் கோயில்" என்னும் மாபெரும் சரித்திர நவீனத்தைத் தொடர்ச்சியாக எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் காட்டு அரசியல் பத்திரிகைகளுக்கு உத்தேகத்தடனும் உணர்ச்சிபுடனும் அப்பிராயங்களை ஆணித்தரமாக வெளியிடும் வாரப் பத்திரிகையான "விஜய"வில் இத்தகைய வீர நீரம் செறிந்த சரித்திரத் தொடர் கதை வருவது மிகவும் பொருத்த முடையதாகும். ('விஜய', 38/10, கிழக்கு ரத வீதி, திருநெல்வேலி டவுன்; தனிப் பிரதி விலை: அணு 2).

சக்தி

சைவமணி தேசிக விசயகம் பிண்டியவர்களின் வாழ்த்துடன் "சக்தி" மாதப் பத்திரிகை மீண்டும் தோன்றி யிருக்கிறது. அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், இலக்கியம், விஞ்ஞானம் முதலிய பல அம்சங்களையும் கொண்டு பொருள் பொதித்து கிடக்கும் கட்டுரைகள் செறித்து "சக்தி" வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த இதழிலும் அந்த அம்சக்கச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. "பரிபாடலில் கைக்கவை" என்னும் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிண்டியவர்களின் இலக்கியக் கட்டுரை மிகச் சுவையுடன் விளங்குகிறது. "கவிசெய்த காரியம்" என்னும் ரசிகமணி டி. கே. சி. அவர்களின் கட்டுரை தமிழ்க் கவிதையின் நரமுயர்ந்த பண்பை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

வெளிப்படுவோர்: ஸ்ரீ வை. கோவிந்தன், சக்தி காரியாலயம், சென்னை-14; வருஷ சக்தா: ரூ. 3-0-0; தனிப்பிரதி அணு 4.

உங்கள் கட்டிடத்
திட்டங்களை இப்பொழுது
மேற் கொள்ளுங்கள்!



தொழிற்சாலைகள்



பாதைகள், பாலங்கள்



விடுகள்



ஆஸ்பத்திரிகள்



நீலகிரி
பிராண்டு
சிமெண்டு



தீய்ப்பாசனத் திட்டங்கள்



பள்ளிக்கூடங்கள்



பண்ணைகள்

ஏ. சி. சி. தலைநகர் பிராண்டு சிமெண்டு

உங்கள் கட்டிடத் தேவைகளுக்கு இப்பொழுது சிடைக்கிறது.

உங்கள் தேவைக்கு இன்றே எழுதுங்கள்:—
அலுவலகம்: டி. எம். ஐ. ஸ்டாடென்ட்,
அல்லது வியாபார அல்லது நேராகவே

தி சிமெண்டு மார்க்கெட்டிங் கம்பெனி
ஆப் இந்தியா லீட்.

9 மென்ன்ட் ரோடு, மதராஸ்.
4/12 ரோஸ் கோர்ஸ் ரோடு, கோயமுத்தூர்
கக் கம்பெனி பிள்டிங், பெங்களூர்

கான்சிட் உபயோகித்து கட்டுவது சம்பந்த
மான எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் தி கான்சிட்
அலுவலகம் ஆப் இந்தியா லீட், மென்ன்ட்
ரோடு, மதராஸ், அல்லது கக் கம்பெனி
பிள்டிங், பெங்களூர் என்ற விவரத்திற்கு
எழுதி தொழில் துட்ப ஆலோசனைகளை இல
வசமாகப் பெறுங்கள்.



இலாகா சிமெண்டு

தி சிமெண்டு மார்க்கெட்டிங் கம்பெனி
ஆப் இந்தியா லீட்.,

அதிகப்படி
தென்ப

நீங்களும்
பெறுக



வாட்டர்பரீஸ் காம்பவுண்ட்

தென்புடன் விளங்குக.....உங்கள்
தினசரி யோஜனத்துடன் வாட்டர்பரீ
ஸ் காம்பவுண்ட் சாப்பிட்டு வருக.....
அது உருகும்பூட்டுவதும் குளிமீகுந்
ததுமான ஒரு டாளிக். அதிகப்படி
தென்பை வளர்க்க உதவுவதில் நிச்
சய குணமுள்ளது. வாட்டர்பரீஸ் கா
ம்பவுண்டு உங்களுக்கு அத்யாவசிய
மான புஷ்டிபதார்த்தங்களை வழங்கி,
உங்களுக்கு சோர்வு, ஜலதீதாஷம்,

இருமல், எதுவும் ஏற்படாத வாறு எதிர்ப்பு
சக்தியை அதிகரிக்கும் வயது வந்தவர்,
இளைஞர் யாவருக்கும் தேக வலிமை பெற
இன்றியமையாதது.

**WATERBURY'S
COMPOUND**

வாட்டர்பரீஸ் காம்பவுண்ட்



NAS. 39-53 உங்கள் தென்புடன் வைத்திருக்கும்

நிர்வகையின் மனம்



ராஜேசுவரி நடமாஜன்

அறைக்குள் குறுக்கும் நெடுக்கு மாகத்தன் மனம் போனபடி நடந்து கொண்டிருந்தார் அனந்த கிருஷ்ணன். அவரது மனசில் ஏற்பட்ட கோர்த்தளிப்பை அடக்குவது வேரான காரியமாக அவருக்குத் தோன்ற வில்லை. அவரது பல திறப்பட்ட உணர்ச்சிகளை அவரது முகம் அவ்வப்போது எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. கோபம், தாபம், அன்பு, ஆந்திரம், விருப்பு, வெறுப்பு, அவமானம், ஆச்சரியம் முதலிய உணர்ச்சிகள் மாறிமாறித் தோன்றலாயின. அவரிடமிருந்து ஒருகீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. அவரது இவ்வளவு குழப்பத்

திற்கும் காரணமான அந்தக் கடிதம் இன்னும் அவர் கையிலேயே இருந்தது. மனசிலெழுந்த உணர்ச்சிகளைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு அந்தக் கடிதத்தை மறுபடியும் படித்தார் அவர்.

“அருமை அப்பாவுக்கு நமஸ்காரம். உங்கள் அருமைக் குமாரத்தி — நீங்கள் பதினெட்டு வருஷங்களாகச் செல்வமாக, கண்ணின் இமைபோல் காப்பாற்றி வந்த உங்கள் பெண் உங்களுக்கு இப்படிக்க் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு, விட்டை விட்டு வெளியேறுவது வியப்பைக் கொடுக்கலாம். ஆனால் என் நிலையை உணர்ந்த யாரும் எனக்காக, என் நிலைமைக்காகப் பரிதாபப் படுவார்களே யொழிய ஆச்சரியப்பட மாட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் சொல்லும் அந்த அபவாதத்தை யெல்லாம் தயவு செய்து காநில வாங்கிக் கொள்ள வேண்டாமென்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உங்கள் பெண் - உங்கள் அருமைக் குமாரத்தி, அம் மாதிரி கேட்ட வழிக்கெல்லாம் செல்ல மாட்டாள் என்பது நான் சொல்லித்தான் உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமா, அப்பா!

அப்பா, கல்யாணமாகி அனேக ஆண்டுகள் கழிந்தும் குழந்தை இல்லையே என்று தவித்துக் கொண்டிருந்த உங்களது கவியைத் தீர்க்கப் பெண்ணாகப் பிறந்தேன் நான். செல்வமாக அகல்யா என்று பெயரிட்டு என்னை வளர்த்தீர்கள். சிராட்டித் தாலாட்டி வீரர்கள். நானும் என் மழலை மொழிகளால் உங்களைக் களிப்பூட்டினேன். ‘அஞ்சுவய தினிலே அறியாப் பருவத்திலே’ என்னைப் பள்ளியில் சேர்த்தீர்கள். உங்கள் பெண் படிப்பில் முன்னேறுவதைக் கண்டு களிப்பெய்தினீர்கள். ஆயிற்று; எனக்கு வயது பதினைந்து ஆயிற்று. துள்ளிக் குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த நான், அன்ன நடை நடந்தேன். சதா களிர்வற்ற சிரிப்பை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்த நான் அதை விட்டு மென்மையான புன்சிரிப்பை உதிர்த்தேன். இயற்கையன்னை என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தாள். தன் இயற்கையால் என்னை அழகு படுத்தினான். இயற்கையின் எழில்

சிகரத்தில் என்னைக் கொண்டு போய் வைத்தான். என்னுடைய அழகையும், சாமர்த்தியத்தையும் கண்டு நீங்கள் சந்தோஷப்பட்டீர்கள். ஆனால் அத்துடன் கூடவே இவனுக்குத் தகுந்த மனளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே என்று கவலையும் பட்டீர்கள்.

மிருந்த சிரமத்தின் மேல் ஆலந்தூர் மிராசதார் அனந்தராமலின் ஏக புதல் வரையும் எனக்கு மனளைகை வரித்தீர்கள். உங்கள் பெண்ணும் எல்லோரையும் போல நல்ல சந்தோஷ வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்பதற்காக நடுத்தர வகுப்பினராகிய நீங்கள் உங்கள் சக்தியையும் மீறி எனக்குச் செலவழித்தீர்கள். ஆனால் நீங்கள் செலவழித்த தெல்லாம் விழுதுக்கு இறைத்த நீர்தான் என்றும், உங்கள் பெண்ணின் வாழ்வைப் பற்றி நீங்கள் கட்டிய மனக்கோட்டை களெல்லாம் மண்மேடாகப் போகப் போகிற தென்றும் நீங்கள் உணர வில்லை.

உலக நியதிப்படி நானும் என் மாமியார் வீடு சென்றேன். பிற்பாடு நடந்த பண்டிகைகளுக்கெல்லாம் உங்களால் பணத்தை வாரி இறைத்துச் செய்ய முடிய வில்லை. மாட்டுப் பெண் கொண்டு வந்த சீர்களைக் காண்பிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டு வந்தவர்களிடம் எனது சீர்களைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ள முடியாத என் மாமியார் உங்களை நெருக்க ஆரம்பித்தாள். குறைந்தது இன்னும் பத்தாயிரம் ரூபாய்ச் சீர் வரிசைகளுடன் வந்தால் தான் மருமகள் உள்ளே வரலாம் என்று சொல்லி, என்னைப் பார்த்து விட்டுப் போக வந்த உங்களுடன் என்னையும் அனுப்பி விட்டாள்.

கல்யாணமாகிச் சரியாக ஆறு மாதங்கள் கூட நான் என் கணவனுடன் சந்தோஷமாக வாழவில்லை. அப்பா! உங்களை இப்போது கேட்கிறேன். எனக்கு எதற்காக உங்கள் சக்தியையும், அந்தஸ்தையும் மீறிப் பணக்கார வாலிபனை மனளைகைத் தேர் தெடுத்தீர்கள்? உங்கள் சக்திக்கு ஏற்ற வாலிபனையே எனக்கு மனளைகைத் தேர் தெடுத்திருக்கக் கூடாதா? அப்படிச் செய்திருந்தால் இவ்வளவு தொல்லைகளும் இல்லையல்லவா?

பணமில்லாத காரணத்தினால் நான் நிரந்தரமாக உங்களிடமே தங்கி விட்டேன்.

நான் உங்களுடன் வந்து இன்றுடன் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இத்தனை நாட்களும் எனக்கு இருந்த நம்பிக்கையும் இப்போது அகன்று விட்டது. காரணம் சொல்லுகிறேன். இத்தனை நாட்களும் நான் திரும்பி வருவேன் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தார் என் கணவர். பணம் என்னும் பேய்க் காற்றினால் கொழு கொம்பினின்றும் தொலை தூரத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டேன் நான். தன்னைத் தழுவிட யாரும் இல்லையே என ஏங்கிய கொழு கொம்புக்கு விவரஞ் பூங்கொடி தென்றலோடு வந்தடைந்தார். புயலின் கொடுமையைக் கண்ட கொழு கொம்பு தென்றலின் மெல்லிய ஸ்பரிசுத்தால் தன்னை மறந்தது போல என்னை மறந்துவிட்டார் என் கணவர். சொல்லுங்கள் அப்பா. இனி நான் எதற்காக, யாருக்காக வாழ வேண்டும்? தன் அருமை மகளுக்கு ஏற்பட்ட இரத்தக் கதியைக் கண்ட அம்மா என்றே படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். நீங்களுந்தான் நாளுக்கு நாள் உருகிக் கொண்டே வருகிறீர்கள். இவையெல்லாவற்றையும் நான் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால், இந்தப் பாழ்பட்ட சமூகத்தின் செய்கைகளை மட்டும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கோயிலுக்குச் செல்லக் கூட எனக்கு உரிமையில்லை. வெளியே எங்கும் செல்ல எனக்கு உரிமையில்லை. கேவலம் ஆற்றுக்குச் சென்று

நீர் எடுத்து வந்தால் கூட எல்லோரும் சந்தேகக் கண்டகொண்டு என்னை நோக்கினர். என்னைக் கண்டதும் எல்லோரும் தூர விலகி விடுகின்றனர். மறை முகமாக 'வாழா வெட்டி' என்று என்னைத் தாற்றுக்கின்றனர். இவ்வளவையும் பொறுத்துக் கொண்டு இவ்வுலகில் வாழ எனக்கு விருப்பமே யில்லை. கணவனிருந்தும் கைம் பெண்ணாக வாழும் இவ்வாழ்க்கை எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

அப்பா, நான் போகிறேன். என் உடம்பில் ஒருவது தமிழ் ரத்தம். கற்பிற்கோர் காவியமாக விளங்கும் கண்ணகி பிறந்த பொன் நாட்டிலே பிறந்தவள் நான். உயிரை விட்டாலும் விடுவேனே யொழிய, என் கற்புக்கு இழுக்கு உண்டாகும்படி ஒரு நாளும் நான் நடந்து கொள்ள மாட்டேன். என்று ஒருவரைக் கைப் பிடித்து அவருக்கு மாலை யிட்டேனோ, அன்றே நான் அவருக்குச் சொந்தமாகி விட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் உங்களுக்கு, உங்கள் பெயருக்கு இழுக்கு உண்டாகும்படி ஒரு நாளும் நடந்து கொள்ளவே மாட்டேன்.

அப்பா, நான் கடைசியாகச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் பெண்ணாகிய நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது மானமிழந்து, மரியாதையிழந்து, கற்பையிழந்தல். உயிரை இழக்கத்தான். இந்தப் பாழ்ப்பட்ட சமூகத்தில் இனியும் வாழ எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் போகிறேன். செல்லும் வழியிலுள்ள எந்தக் குளம், குட்டைகளாவது எனக்குப் புகலிடம் தராதா? உங்கள் அருமைப் பெண்ணின் கதி இம்மாதிரி பல வழிகளிலும் பாழாக வேண்டுமென்று விதி சதி செய்யும் போது உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அம்மாவைத் தேற்றுங்கள். உங்களுக்கும் அம்மாவுக்கும்! என் கடைசி வணக்கம். அபாக்கியவதி, அகல்யா."



மாஜார்ம் டாக்டர் வி. வரதராசியரின் குமாரர் இளம் மிருதங்க வித்வான் ஸ்ரீ வி. சீனிவாசன் மதுரை மணி அய்யரின் கச்சேரிக்கு முன்பு நடவடிக்கை மேடையேறிப் பக்க வாந்தியம் வாசித்தார். சிறுவனது நிறமையைச் சைபியோர் அணவரும் உத்தரகாப்படுத்திப் பாராட்டினர்.

இத்துடன் அந்த நீண்ட கடிதமும் முடிந்து விட்டது. 'அபாக்கியவதி' என்ற சொல் அவரது உணர்ச்சிகளை மேலும் கிளறி விட்டது. அவருடைய அருமைப் புதல்வி, அவருடைய சொத்து, சுதந்திரம் எல்லாமே அவள்தான்; அப்படிப்பட்டவள் வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று விட்டாள். இதை என்னும் போதே அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போல் இருந்தது. செல்வக் குமாரத்தி வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டாள் என்பதை விட, வானமே இடிந்து தலைமேல் விழுந்தால் கூடத் தாங்கிக் கொள்வார் அவர். அவரது செல்வ மெல்லாம் அழிந்து து போலவே, அவரது கண்ணுக்குக் கண்ணை ஒரே புதல்வி அகல்யா

வும் வீட்டை விட்டே வெளியேறி விட்டாள். அகல்யாவின் மறைவைக் குறித்து அவர் உள்ளம் பலவிதம் எண்ணியது. மனமோ வெளிப்படையாக அவறியது. அபாக்கியவதி என்று அவள் கையெழுத்திட்டிருந்தது அவரது அவறலை மேலும் அதிகப் படுத்தியது.

“அருமைப் பெண்ணே அகல்யா! அபாக்கியவதி என்று கையெழுத்திட்டிருக்கிறாயே. உன்மையில் நீ சகல விதத்திலும் பாக்கியவதியாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் எவ்வளவு பாடு பட்டேன்? உன் இன்பமயமான எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி என் மனம் எவ்வளவு தூரம் எண்ணியது? அதை யெல்லாம் கண்ணால் நேரே கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று என் உள்ளம் எவ்வளவு ஆவலோடு காத்திருந்தது என்பதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாதா, அம்மா? ஆனால் என் மனக் கோட்டைகளெல்லாம் இப்படி விழுதுக்கு இறைத்த ரீராகி விடுமென்று நான் எண்ணவில்லை! என் கனவுகளெல்லாம் ஊமையன் கண்ட கனவு ஆகி விடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. கண்ணே அகல்யா! உன் வாழ்வு இப்படியா போக வேண்டும்?”

“அகல்யா! எவ்வளவோ ஆசையோடு உனக்கு அகல்யா என்று பெயரிட்டேன். அருமை பெருமையோடு, ஆசை பாசத்தோடு உன்னை வளர்த்தேன். துள்ளித் திரிபின்ற காலத்திலே உன் துள்ளலைக் கண்டு இன்புற்றேன். பள்ளிக்குப் போகும் காலத்திலே உன் பள்ளிக்கு மனத்தைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டேன். பருவம் உன்னை மெருகிட்ட போது நானும், உன் தாயாரும் அடைந்த மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாது. அவை யெல்லாம் இப்படிப் பாயாதி விட்டனவே.

“காலம் தன் கடமையைச் செய்தது போல், நானும் என்னுடைய கடமையைச் செய்யத் தவறவில்லை. கையில் ஐாதகக் கட்டை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகத் தேடி, ஆலந்தர் மிராகதர் அனந்தராமனின் ஏக புதல்வனையும் உனக்கு மணாளாகத் தேர்ந்தெடுத்தேன். சக்தியையும் மீறி, கண்ணையும் மூடிக்கொண்டு பணத்தைச் செலவழித்தேன். அலைந்து, திரிந்து, வீண் ஆசையினாலே நான் அடைந்த சுகம் இதுதானா?”

“பிற்பாடு நடந்த பண்டிகைகளுக்கெல்லாம் நீ சொன்னது போலவே என்னால் பணத்தை வாரியிறைத்துச் செலவு செய்ய முடியவில்லைதான். இருப்பினும், என்னால் முடிந்த மட்டும் செய்து கொண்டாணிந்ருந்தேன். இருந்தும், எவ்வளவு செய்தும் என்ன பயன்? உன் வாழ்க்கை மலர், மலராமல் மொட்டாகவே நின்றதுதான் கண்டபலன். உன்மையில் நீ சொன்னது போலவே என்னைப் போன்ற ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தில் உன்னைக் கொடுத்திருந்தாலாவது நீ சந்தோஷமாக இருப்பாயோ என்னவோ?”

ஸ்ரீ ஷண்முகானந்தா பைன் ஆர்ட்ஸ் அண்டு சங்கீத சபா (ரீஜிஸ்ட்டிங்)

மாதுங்கா - பம்பாய்

சங்கீத விழா 1954 - கட்டிட தீர்க்காக

9-1-54 சனிச்சிழைமை மாலை 5-30 மணிக்கு

ஸ்ரீ எஸ். எஸ். வாஸன் அவர்கள் விழாவைத் துவக்கி வைக்க இசைத்துள்ளார்

நிகழ்ச்சி நிரல் (D. V.)

- 8-1-54 வெள்ளி மாலை 7 மணிக்கு
த்யாகாஜ பூஜை
- 8-1-54 வெள்ளி இரவு 8 மணிக்கு
தருவிடமருள் வீருசாயி பிண்டி & பாட்டி-சாகல்வரம்
- 9-1-54 சனி மாலை 6 மணிக்கு
செம்மங்குடி கூர். கீர்வாச அய்யர் ... பாட்டு
பாப்பா வெங்கட்டராமையர் ... வயலின்
பழனி உபரமணிய பிண்டி ... மிருதங்கம்
கோதண்டராமய்யர் ... கடம்
- 10-1-54 ஞாயிறு மாலை 5-30 மணிக்கு
எம். எஸ். கப்புலகம்பி ... பாட்டு
கூர். கே. வெங்கட்டராம சாந்திரி ... வயலின்
மாவேலிக்கரை கிருஷ்ணன் ... மிருதங்கம்
கோதண்டராமய்யர் ... கடம்
- 11-1-54 திங்கள் இரவு 8 மணிக்கு
செம்பை வைத்தியநாத பாகவதி ... பாட்டு
பாப்பா வெங்கட்டராமையர் ... வயலின்
பாலக்காடு மணி அய்யர் ... மிருதங்கம்
கவாமிநாத பிண்டி ... கஞ்சிரா
- 12-1-54 செவ்வாய் இரவு 8 மணிக்கு
கூலத்துர் சகோதரிகள் ... பாட்டு
டி. என். கிருஷ்ணன் ... வயலின்
பாலக்காடு மணி அய்யர் ... மிருதங்கம்
பழனி உபரமணிய பிண்டி ... கஞ்சிரா
- 13-1-54 புதன் இரவு 8 மணிக்கு
ஜி. என். பாலகப்பாமணியம் ... பாட்டு
கோவித்தரூர் பிண்டி ... வயலின்
பாலக்காடு மணி அய்யர் ... மிருதங்கம்
கவாமிநாத பிண்டி ... கஞ்சிரா
- 14-1-54 வியாழன் இரவு 8 மணிக்கு
ஷிந்துல்தானி சங்கீதம்
- 14-1-54 வியாழன் இரவு 10 மணிக்கு
தருவிசுவாமி ராமசாயி சாத்திரிகள் ... விடம்
- 15-1-54 வெள்ளி இரவு 8 மணிக்கு
மகாராஜபுரம் இஷ்வநாத அய்யர் ... பாட்டு
டி. என். கிருஷ்ணன் ... வயலின்
பாலக்காடு மணி அய்யர் ... மிருதங்கம்
- 16-1-54 சனி மாலை 6 மணிக்கு
குமாரி வைஜயந்த்மாலை பரதநாட்டியம்
- 17-1-54 ஞாயிறு மாலை 6 மணிக்கு
குமாரி கமலா பரதநாட்டியம்
- இடம்: **டான்பாஸ்கோ மைதானம் மாதுங்கா (கிங்ஸ் சர்க்கிள் சமீபம்) - பம்பாய்**



“ஐயோ அகல்யா! உனக்கு வாழ்க்கையில் இவ்வளவு தூரமா வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது? இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுமையுடன் காத்திருக்கக் கூடாதா? இவ்வளவு சீக்கிரமா மரணத்தை அணைக்க நீ தயாராகி விட்டாய்? ‘மரணமாவது எனக்கு ஆறுதல் அளிக்காதா’ என்று கேட்டிருக்கிறாயே! எங்களுடன் இருந்து எங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்க நீ ஏன் தயங்கி விட்டாய்? அசட்டுப் பெண்ணே! மூன் பின் தெரியாமல் விட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டாயே! பின்னால் என்ன நடக்கும் என்பதை யோசித்துப் பார்த்தாயா, அகல்யா? உன் பேச்சை நான் நம்பலாம்; ஆனால் ஊரார் நம்புவார்களா? இன்னும் சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் இந்தச் செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவி விடும். பிறகு நான் எப்படியடி மானத்தோடு வெளியில் தலைகைக் காட்டுவேன்? ‘அனந்த கிருஷ்ணனின் பெண் அகல்யா, தன் தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு விட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டாள்’ என்று ஊரார் என்னைப் பார்த்துக் கேலியாகப் பேசிக் கொள்ளும் போது என் மனம் என்ன பாடு படும் என்பதை நீ கற்பனை செய்தும் பார்க்கவில்லையே! பாவீப் பெண்ணே! உன் வாழ்க்கையில் நீயே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு விட்டாயே! இவ்வளவு காலம் பொறுமையுடன் காத்திருந்தவன் இன்னும் கொஞ்ச காலமும் அப்படியே இருக்கக் கூடாதா? பெண்கள் பொறுமையின் இருப்பிடம் என்று சொல்லுவார்களே. அந்தப் பொறுமை உன்னிடமிருந்து எங்கே யடி போய் விட்டது?

“விதி என் வாழ்க்கையைப் பல விதத்திலும் சதி செய்து விட்டது என்று எழுதியிருக்கிறாயே. உண்மையில் விதி சதி செய்து யாருடைய வாழ்க்கையை என்று சிறிதாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா? சுமார் முப்பது வருடங்களாக எனது இன்பத்திலும்

துன்பத்திலும், வாழ்விலும், தாழ்விலும் எனக்கு உறு துணையாக இருந்து வரும் உன் அம்மா, என் இவ்வாழ்க்கைத் துணைவிபடுத்தப் படுக்கையா யிருக்கிறாள். மரணத்தின் வாயிலில்-மரண தேவதையின் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். இது உனக்கே நன்றாகத் தெரியும். அடுத்தபடியாக என் சொத்துக்கள் யாவும் கடனில் முழுவிக் கொண்டிருக்கின்றன. என் அருமை ஒரே புதல்வியின் வாழ்க்கை என்னும் மலர் நாளுக்கு நான் உலர்ந்து கொண்டே, அல்ல கருகிக் கொண்டே வருகிறது. இந்நிலையில் துரதிர்ஷ்டசாலி யார் என்று நீ கொஞ்ச மாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா? ஏற்கெனவே மனம் கொந்து போய்க் கிடக்கும் உன் அம்மாவிடம் நான் இந்தச் செய்தியை எப்படித் தெரிவிப்பேன்? வாழ்க்கைச் சேற்றில் ஆழம் காண முடியாமல் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் என்னைக் கைத் தூக்கிவிட முயற்சிக்காமல் என் தலையில் பெரிய கல்லாகத் தூக்கிப் போட்டு விட்டாயே. உன்னைப் பார்த்தாவது ஆறுதலடையலாம் என்று என்னைக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் நீயும் இப்படிச் செய்து விட்டாயே. இனி நான் எதைக் கண்டு கண்விழிக்க முடியும்? எதைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைய முடியும்? இனி எப்படி என்னால் மானமாக வாழ முடியும்? என் குடும்பக் கௌரவத்தை யெல்லாம் ஒரு நொடியில் பாழாக்கி விட்டாயே. ஐயோ, அகல்யா! உன்னை என்னுடைய வாழ்நாளிலேயே மறுபடியும் உயிரோடு காண்போனா? அகல்யா, அகல்யா, அகல்யா என்று வாய் விட்டுக் கதறினாலும் கூட என் மனத்துக்கு ஆறுதல் ஏற்படாதே. நான் என்ன செய்வேன்? எப்படி வாழ்வேன் இனிமேல்?”

அனந்த கிருஷ்ணனது அவதல் சிறிது அடங்கியது. ஆனாலும் மறுபடியும் சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் மனக் கொந்தளிப்பு

ஏற்பட்டது. ஆனால் இந்தத் தடவை அகல்யாவுக்குப் பாதகமாகத் தீர்ப்புக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது அவர் மனம்.

“அகல்யா, உனக்குப் போய் அகல்யா என்று பெயரிட்டேனே. என்னைத்தான் சொல்ல வேண்டும்! அகல்யா! எனது சுய மரியாதையையும், குடும்ப கௌரவத்தையும் ஒரு நொடியில் அழித்து விட்டாயே. இந்தப் பாழ்பட்ட சமூகத்தில் வாழ நான் விரும்ப வில்லை என்று குறிக்கிறேயே. வீட்டை விட்டு வெளியேறியதால் இந்தப் பாழ்பட்ட சமூகத்தையும் விட்டு வெளியேறி விட்டதாக உன் எண்ணமா? அல்லது நீ வீட்டை விட்டு வெளியேறியதால் இந்தப் பாழ்பட்ட சமூகம் உன்னை ஒன்றும் சொல்லாது என்ற நினைப்பா? எந்தத் தைரியத்தில் நீ வீட்டை விட்டு வெளியேறினாய்? இனி நீ நல்லபடியாய்த் திரும்பினாலுங்கூட, உன்னை மறுபடியும் இந்த வீட்டிற்குள் சேர்த்துக் கொள்ள இந்தப் பாழ்பட்ட சமூகம் ஒப்புக் கொள்ளுமா?”

“என் உடம்பில் ஒருவது தமிழ் ரத்தம் என்று எழுதி யிருக்கிறேயே. தமிழ் ரத்தம் ஓடும் பெண், இப்படித்தான் தன் தகப்பனாளுக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறுவாளா? கற்பிற் கோர் அணிகலமாக விளங்கும் கண்ணகி பிறந்த பொன் நாட்டிலே பிறந்தவள் நான் என்று பெருமையோடு சொல்லுகிறேயே! கண்ணகி தன் கணவனின் ஆதரவு தனக்கு இல்லை யென்று தெரிந்ததும் பொறுமையாக இருந்து தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டாளா? அல்லது உன்னைப் போலத் தன் தகப்பனாளுக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்? கண்ணகியைப் பற்றி நினைக்கவாவது உனக்கு யோக்கியதை உண்டா? ‘நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது உயிரிழக்கத்தான்’ என்று எழுதி யிருக்கிறேயே. உயிரை இழக்க வெளியூருக்குத்தான் செல்ல வேண்டுமா? இவ்வூரிலுள்ள குளம், குட்டைகள் உனக்கு ஆறுதலைத் தராது? இப்படி யெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்கையில் எனக்கே உன் நடத்தையில் சந்தேகம் உண்டாகும் போது மற்றவர்களைப்பற்றி கேட்பானேன்? ஐயோ! இதற்கா உன்னைத் தவமிருந்து பெண்ணாகப் பெற்றேன்? இந்த மாதிரி யெல்லாம் சீரழியவா இன்னும் உயிரோடிருக்கிறேன்?”

விதி இப்படியா என்னைப் பலவிதத்திலும் வஞ்சித்து வேடிக்கைப் பார்க்க வேண்டும்? தன் அருமை மகள் தன்னை விட்டுப் போய் விட்டாள் என்பதை அறியும்போது உன் அன்ணையின் ஆவி எவ்வளவு அல்லலுறும் என்பதை நீ கொஞ்சமாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா? உன் முன் யோசனை யில்லாத காரியத்தினால் என் கௌரவத்தையே பணியாக்கி விட்டாயே? என் உள்ளம் என்ன பாடு படுகிறது என்பதை உனக்கு எப்படித் தெரிவிப்பேன்? கடைசியில் நீ என் குடும்ப கௌரவத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாலிக் காம்பாக அமைந்து விட்டாயே!”

பக்கத்திலிருந்து வந்த அகல்யாவின் அம்மாவின் குரலினால் அனர்த கிருஷ்ணனின் சிந்தனை தடைப்பட்டது. மனக் கலக்கத்துடன் உள்ளே சென்றார். மனம் எவ்வளவு தூரம் குழப்பத்துக்கு உள்ளாகி இருந்தது என்பதை அவர் முகம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது.

அனர்தகிருஷ்ணனின் உடம்பும் உள்ளமும் அகல்யாவின் கடிதத்தைப் பார்த்ததிலிருந்து நடுங்கின. அவளுடைய இந்தத் துணிச்சலான வெளியேற்றம் எத்தகைய இழி பெயரைத் தமக்கும் தம் குடும்பத்துக்கும் ஏற்படுத்தி விடுமோ என்று நினைத்து அவர் மனம் குமுறினார். அகல்யாவைப் பற்றிக் கேட்பவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என்ற, எண்ணம் தோன்றி அவர் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

அன்று மாலை தினசரிப் பத்திரிகை யொன்றில் அவர் கண்ட செய்தி யொன்று அவரை அப்படியே தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவரது வாய் அவரையும் அறியாமல் “ஐயோ, அகல்யா! உத்தமியான உன்னைப் போய்ச் சந்தேகித்தேனே!” என்று அவ்ளேயேயே. அவரது உடல் மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்து விட்டது. பத்திரிகையில் அவர் கண்ட செய்தி இதுதான்:

அழகுராணிப்பேட்டை:
இவ்வூருக்கு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள அம்மார் பேட்டை என்னும் கிராமத்திலுள்ள ஒரு கிணற்றில் பிரேதம் ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. அந்த அழகிய தங்கைக்குக் கமார் இருபது வயதிற்குக் கணம். அவளுடைய திருப்பில் செருவி வைக்கப் பட்டிருந்த கைக்குட்டையில் வர்ண தூல்களைக் கொண்டு போடப்பட்டிருந்த எழுத்துக்களைச் சேர்த்துப் பார்த்ததில் அவள் பெயர் அகல்யா என்று தெரிய வருகிறது. போலீஸார் புகள் விசாரித்து வருகின்றனர். ந.தி.

திருத்தம்

கல்கி 20-12-53 இதழில் 17-ம் பக்கத்தில் பிரசுரமாகியுள்ள “வெஸ்ட் எண்டு” விளம்பரத்தில் 10½ செகண்டஸ் மாடர்ன், சென்ட்ரல் செகண்ட் ரிக்கல் ஸ்டீல்வர் ஸ்டீல் பின்புறம் கொண்ட கடிசாரத்தின் விலை ரூ. 115/- ஆகவும், ரோல்டு கோல்டு 20 மைக் ரோன் கடிசாரத்தின் விலை ரூ. 152/- ஆகவும் திருத்தி வாசிக்கவும்.

வட்ட மேஜை

நன்றி

இலங்கைத் தமிழருக்குத் தென் இத்தியத் தமிழர் சார்பாக எழுதிக் கொள்வது.

திரு பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களுக்கு, 6-12-53 கல்வி இதழில் தாங்கள் எழுதிய 'இலங்கைத் தமிழரும் இன்பத் தமிழும்' என்ற கட்டுரையைப் படித்தேன்.

தாங்கள் டில்லியில் நடந்த தமிழ் விழாவில் கலந்து கொண்டபோது, தங்களைச் சந்தித்த தமிழ்ப் பெரு மக்கள் 'தாங்கள் மலையாளமா!' என்று கேட்டது ஒன்று, தாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளும் இலங்கைத் தமிழரின் உச்சரிப்பு மற்றொன்று. இலங்கையர் தோற்றம் எப்படி யிருப்பினும் தமிழர் வழக்கப்படி தங்களை 'உங்கள் ஊர் எது!' என்று வினவி இருக்கலாம். 'மலையாளமா! சிலோனா! யாழ்ப்பாணம் கொழும்பிலா இருக்கிறது!' இதைப் போன்ற கேள்விகள் கேட்டது உண்மையிலேயே தெரியாத விஷயம்தான்.

நான் ஒரு சமயம் ஓர் யாழ்ப்பாண வாசியுடனும் புகோணத்தி லிருந்து சிதம்பரம் வரை ரயிலில் பிரயாணம் செய்தேன். அவர் என்னுடன் 'சுபாஷ் சந்திரபோஸ் உயிருடன் இருக்கிறாரா!' என்று உரையாடினார். அதுபோது அவர் பேச்சு நடை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. நான் விதானத்தின் அருகில் போனேன். இது ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்தது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தெரிந்து கொள்ளலாம். இருப்பினும் எங்கள் தமிழகத்தில் படித்தவர், பாமரர் இருவரும் பொது மக்களிடம் எப்படிப் பழகுவது என்பதைக் கூட இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் அறிக் திவீர். இது மிக மிக வருத்தக் கூடிய விஷயம். ரயில் வண்டியில் மிகவும் அவசரமாக ஏற முயலுகையில் உள்ளே இருப்பவர் கதவைத் தான் இட்டுக் கொள்வார். மீறிச் சென்றால் உள்ளே இருப்பவர் உட்கார இடம் கொடுக்காமல் ஜாடையாக யிருப்பார். நாம் அவர் பக்கம் மணிக்கணக்கில் நிற்க வேண்டும்.

யாரோ ஒரு அன்பர் கேட்ட கேள்விக்குத் தாங்கள் இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டு 'இலங்கைத் தமிழரும் இன்பத் தமிழும்' என்ற கட்டுரையில் முதலாவது நூற்றாண்டு முதல் இருபதாவது நூற்றாண்டு வரை சரித்திர ஆதாரத்துடனும் இலங்கை பூகோளப் படத்துடனும் ஐனத் தொகையின் சத விதிக் ஆதாரத்துடனும் கொடுத்து, எங்கடையும் ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த சகோதரர்கள் என்பதை அறிவித்ததற்குச் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

வடகரை
23-12-53

சி. வேணுகோபாலன்

தபால் நிலையம் வேண்டும்!

சூழ்பகோணம் தாலுக்கா, முள்ளங்குடியில் தபால் நிலையம் இல்லை. காலா காலத்தில் தபால், செய்தித்தாள் பார்க்க இயலவில்லை. அதிலும் மழைகாலத்தில் ரொம்பவும் அசௌகரியம் ஏற்படுகிறது. சர்க்கார் விளக்கப்படி இவ்வூர் வோட்டுச் சாவுடி, பஞ்சாயத்துப் போர்டு உள்ளதும், சுற்று வட்டாரத்தில் மூன்று மைலுக்குட்பட்டுத் தபால் நிலையம் இல்லாத ரொமாமயிருத்தும், மூன்று வருட காலமாகப் பஞ்சாயத்து சபை, பொது மக்கள் சார்பாக மேலதிகாரிகளுக்கு மனுக்கள் அனுப்பியும், தினசரி பத்திரிகைகளில் தெரிவித்தும் 'கவனிக்கப்படும்' என்ற பதில் தான் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தபால் நிலையம் என்னமோ இன்னும் திறந்தபாடா யில்லை.

முள்ளங்குடி
23-12-53

கே. வி. சேயாக்காசி செட்டியார், தலைவ், பஞ்சாயத்து சூர்டு

நம்பிக்கை தளரவில்லை!

“ஒரு இளைஞன் படித்து விட்டு ஒரு வருஷ காலமாக வேலை தேடி வேலை கிடைக்காமல் தற்கொலை செய்து கொண்டான்” என்ற செய்தியைப் படித்தேன்.

நாங்கள் சகோதர சகோதரியர் ஆறுபேர் இருக்கிறோம். ஒரு அக்காவுக்கு மட்டும் கல்யாணமாக இருக்கிறது. இரண்டு அண்ணலும், நானும், என் தம்பி ஒருவனும் எஸ். எஸ். எல். சி. பரீட்சை தேறி யிருக்கிறோம். என் தம்பி பால் செய்து மூன்று வருஷங்களாகிறது. நான் நாலு வருஷங்களாக வேலைக்கு முயன்றும் வேலை கிடைக்கவில்லை. விளம்பரங்களுக்குக் கடிதம் போட்டு இன்னும் அலுக்கவில்லை. என் அண்ணன் இருவரும் தாற்காலிக வேலையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் ஆள் குறைப்புப் பிரச்சினையால் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர். ஒரு வருஷமாக அவர்களுக்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை.

அப்படியானால் நாங்கள் எப்படி வாழ்கிறோம்! எங்கள் மாமா சம்பளம் வந்தும் போதவில்லை. கடன் வாங்க முடிந்த வரையில், வெட்கம் மாணத்தை விட்டுக் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுகிறோம். எங்களுக்குத் தகப்பனாரும் கிடையாது. எங்கள் கஷ்டங்களை விவரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் ஏடுகளே போதாமற் போய் விடும்.



பேசியவர்:— என்ன ஊர்! இந்தப் புகைப் படம் என்னைக் கிற வயதின்னாக அல்லவா காட்டுகிறது!
புகைப்படம் எடுத்தவர்:— நகைதாய்ப் போயிற்று. நீங்கள் வயதான பிறகு மறுபடியும் புகைப்படம் எடுக்கும் செஷவு மிச்சமே விட்டதல்லவா?

காங்கு வருஷங்களாக உண்ண உணவுக்கும் உடுக்க உடைக்கும் வழி தேடிக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்?

ஆனால் இன்னும் கொஞ்சகாலம் போனால் கடவுள் எங்களுக்கு ஏதாவது வேலை கொடுத்துக் காப்பாற்றுவார் என்று எண்ணுகிறேன். நான் பெண். எனக்கு வேலை கிடைக்காவிடினும் என் சகோதரர்களுக்காவது வேலை கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன். கடவுள் துணை புரிவார் என்ற நம்பிக்கையால், அந்த இளைஞன் செய்தது போல் எங்களுக்குச் செய்யத் தோன்றவில்லை.

சேனக்காப்பேட்டை எஸ். அலமேலு
23-12-53

எதற்கு வற்புறுத்தல்?

எனக்குச் சென்ற டிஸம்பர் 7உயன்று கல்கத்தாவில் இருக்கும் என் தந்தையிடமிருந்து ரூ. 35 மணியாட்டர் வந்தது. தபால்காரர் காது அணுவுக்கு "டி. பி." ஸ்டாம்பு வாங்கிக் கொண்டால் தான் மணியாட்டரைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கும் படி போஸ்ட்மாஸ்டர் சொன்னதாக என்னிடம் சொன்னார். இப்படி வற்புறுத்தி "டி. பி." ஸ்டாம்பு வாங்கும்படி சொன்னதால் நான் ஸ்டாம்பு வாங்க மறுத்து விட்டேன். பிராஞ்சு போஸ்ட்மாஸ்டர் என்னுடைய சம்மதமின்றியே மணியாட்டரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார். இது சம்பந்தமாக நான் தபால் ஆபீஸ் குப்பிரிண்டுக்கு எழுதினேன். என் கடிதம் வந்ததாகத் தஞ்சாவூர் தபால் ஆபீஸ் குப்பிரிண்டிடம் இருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்தது. ஆனால் இதுவரையில் என் கடிதம் சம்பந்தமாக எங்கள் ஊர் பிராஞ்சு போஸ்ட்மாஸ்டர் மீது எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

நான் மணியாட்டர் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமானால் கட்டாயமாக "டி. பி." ஸ்டாம்பு வாங்கித்தான் ஆக வேண்டுமா? என் சம்மதம் பெறாமல் போஸ்ட்மாஸ்டர் பணத்தைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டதால் எனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் அளவிட முடியாது.

ராஜாமங்கலம் கே. பரமாதா
21-12-53

பலன் கிடைக்குமா?

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கல்யாணபுரம் என்ற கிராமம் இருக்கிறது. சுமார் ஆறுபேரம் பேர் இருக்கிறார்கள். ஏல்வாரும் விவசாயிகள். காங்கு பள்ளிக்கூடங்களும் கிராமப்பஞ்சாயத்துப் போர்டும் இருக்கின்றன. ஆனால் இக் கிராமத்துக்கு வரும் மண் சாலை மிக மோசமான நிலையில் இருக்கிறது. மழைக் காலத்தில் இந்தச் சாலை இன்னும் மோசமாகப் போய் விடுகிறது. தினம் கிராமத்திலிருந்து சுமார் இருபது மாணவர்கள் திருவையாறு உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மிகச் சிரமத்தோடு அந்தச் சாலை வழியாகப் போகிறார்கள். தஞ்சாவூருக்குத் தினம் நூற்றுக் கணக்கான பார வண்டிகள் அந்தச் சாலையில் போய் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மண் சாலை தஞ்சாவூர் ஜில்லா போர்டைச் சேர்ந்தது. சுமார் ஆறு பல்லாங்கு கிணமுள்ள இந்தச் சாலையைக் கப்பி போடும்படி கிராம காங்கிரஸ் கமிட்டி மூலம் ஜில்லா போர்டுக்கு முறையிட்டக் கொண்டோம். பலன் தான் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

கல்யாணபுரம் கிராமத்துக்கும் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள ஐந்து கிராமங்களுக்கும் கல்யாண

பிரசித்தி பெற்ற ஸ்வீஸ் தொழிற்சாலையிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட கைக் கெடிகாரங்கள்



கைக் கெடிகாரம்
பாக்கெட் கெடிகாரம். டயம்
பீஸ் ஒவ்வொன்றும் 5 வருஷ
உத்தரவாதம்

ஒற்றைக்கை தற்போதென

பாக்கெட் வாட்ச் (ஆஸ்டிரீயா)	24	10/-
அயல் நாட்டு அளரம் டயம்பீஸ்	30	14/-
உயர் ரகம் அளரம் டயம்பீஸ்	35	16/-

No. 501 Size 7 1/2

15 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட் கோல்ட்	75	36/-
15 ஜுவல்ஸ் ,, 20 மைக்ரோஸ்	90	40/-

No. 502 Size 10 1/2

15 ஜுவல்ஸ் வாட்டர்ஹீட்	80	38/-
17 ஜுவல்ஸ் வாட்டர்ஹீட்	90	44/-
21 ஜுவல்ஸ் வாட்டர்ஹீட்	130	60/-

No. 503 Size 6 1/2

5 ஜுவல்ஸ் கிரேக்கெஸ் மிராஜ்	42	20/-
5 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட் கோல்ட்	52	25/-
15 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட் கோல்ட்	70	32/-

குறைந்தவிலையில் பவுண்டல் பவுல்ட்க்க்



வால் கோல்ட் கீப் பவுண்டல் பவு	ரூ. 14/-
கோல்ட் கோல்ட்	ரூ. 18/-
பீனாக் குயிடு	ரூ. 13/-
ரூ. 10/-	ரூ. 6/-
வீல்டென்	ரூ. 5/-
பார்க்கி ஜூனியர் மடல் (ஜூப்பர்)	ரூ. 7/-

PIONEER WATCH CO
Post Box No. 11428, CALCUTTA - 6

புரத்திலும் ஒரு சிறிய தபால் நிலையம் இருக்கிறது. ஒரே ஒரு தபால்காரர்தான் இருக்கிறார். அவர் மூலம் தபால்கள் பட்டுவாடாச் செய்யப்படுகின்றன. இதனால் காலத்தில் ஜனங்களுக்குத் தபால் கிடைப்பதில்லை. தபால் நிலையத்திலே சில சமயங்களில் காட்டு, கவர் முதலியவைகள் கிடைப்பதில்லை. இந்தக் கிணத்தபால் நிலையத்தை ஒரு துணைத் தபால் நிலையமாக மாற்றி கார் முழுவதும் தபால் நிலையம் நடக்கும்படி காங்கிரஸ் கமிட்டி மூலம் மேலதிகாரிகளுக்கு எத்தனையோ முறை முறையிட்டிக் கொண்டோம். கவனிப்பதாகப் பதில் கிடைக்கிறது. ஆனால் காரியம் தான் இதுவரை ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கல்யாணபுரம், முதல் சேத்தி

கே. தோத்தாத்திர்

21-12-53 காரியத்தி, காங்கிரஸ் கமிட்டி.

பெரும் தவறு

ஆரியர்-திராவிடர் என்று பிரிக்கும் விஷயம் பிரசாரத்தைக் கண்டித்துத் தாங்கள் எழுதியிருந்த தலையங்கத்தை அக்கறையுடன் வாசித்தேன். இந்தப் பிரசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இயக்கத்தைத் தடுக்காமல் வளர விடுவது, நாம் கஷ்டப்பட்டுப் பெற்ற சுதந்திரத்துக்கே ஆபத்தாக முடியும்.

இவ்விஷயமாக ஜூனியன் ஹக்ஸ்லி என்ற மேதாவியின் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவது இச் சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமாக இருக்கும். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே இணையற்ற ஜீவ தத்துவ சிபுனரும் சிந்தனையாளருமான ஜூனியன் ஹக்ஸ்லி, ஹிட்லரால் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்த ஆரிய வர்க்கம் என்ற ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதையைப் பற்றித் தமது நூல்கள் ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஆரியன்” என்ற தூதிர்ப்புடம் பிடித்த வார்த்தையை முதன் முதலாக ஆன்டிரை பரையியில் உபயோகித்தவர் மாக்ஸ் முல்லர் தான். சில மொழிகளின் பேசும் மக்கள் தொகுதியைக் குறிப்பிடவே அவர் அந்த வார்த்தையை உபயோகித்தார். பிறகு அந்த மொழிகள் பேசுவோரை ஆரிய இனம் (Aryan race) என்று குறிப்பிட்டு வைத்

தார். மாக்ஸ் முல்லர் அவர்கள் கூறியது பெரும் தவறு என்பதை ஆராய்ச்சி நிபுணர்களான அவரது நண்பர்கள் அவருக்கு எடுத்துக் காட்டினர். அதன் பலனாக மாக்ஸ் முல்லர் தமது தவறை உணர்ந்தார். அந்தவறுக்குப் பிராயசித்தம் செய்ய விரும்பினார்.

“1888-ம் வருஷத்தில் மாக்ஸ் முல்லர் தாம் செய்த தவறைத் திருத்தும் தேடக்கூடாது மீண்டும் எழுதியதாவது:

“ஆரியன் என்று நான் கூறினால், உடலில் உள்ள இரத்தத்தையோ, எலும்புகளையோ, ரோமத்தையோ, மண்டலையையோ குறிப்பிடுவதாக நினைக்கக் கூடாது என்று நான் அடிக்கடி சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மாஸிட வர்க்கத்தையும் அதில் உள்ள இனப் பிரிவுகளையும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வோர், ஆரிய வர்க்கம், ஆரியர் இரத்தம், ஆரியர் கண்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவது அறிவின் என்பதே என் அபிப்பிராயம். உதாரணமாக, பல மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற நிபுணர் அந்தந்த மொழியைப் பற்றிப் பேசும்போது தீண்ட மண்டை அகராதி என்றும் குட்டை மண்டை இலக்கணம் என்றும் குறிப்பிட்டால் எவ்வளவு பொருத்தமற்றதாக இருக்கும்?”

இவ்விதம் ஆரிய இனம் என்ற கட்டுக் கதை பற்றி ஜூனியன் ஹக்ஸ்லி தமது அபிப்பிராயத்தையும் மாக்ஸ் முல்லர் செய்த தவறையும் திருத்தத்தையும் எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார். தாம் செய்த தவறுக்கு மாக்ஸ் முல்லர் செய்த பிராயசித்தம் பலனைக் கொடுக்கவில்லை என்றும் ஹக்ஸ்லி வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ‘மனிதர் செய்த தீவ்ரு அவர்கள் காலம் முடிந்த பின்னரும் அபிரயாமல் இருக்கிறது; ஆனால் அவர்கள் செய்த நன்மை அவர்களுடன் மறைந்து விடுகிறது’ என்பதற்கு கொப்ப மாக்ஸ் முல்லர் செய்த தீவ்ரு இன்னும் அபிரயவில்லை என்றும் ஹக்ஸ்லி கூறியுள்ளார்.

ஆரியர்-திராவிடர் என்று பிரித்துக் கூறுவது பெரும் தவறு, ஆதாரமற்றது என்பதற்கு இதைக் காட்டியும் வேறு உதாரணம் என்ன வேண்டும்?

கேசயம்புத்தூர்

22-12-53

சி. ஆர். சுப்பிரமணியம்

அறிவிப்பு

டில்லியில் ‘கல்கி’ விற்பனை ஏஜன்ஸி

டில்லி பகுதியில் “கல்கி” விற்பனை ஏஜன்ஸியை இதுவரை பராமரித்து வந்த ஸ்ரீமதி P. R. சுப்புலக்ஷ்மி (South Indian Boarding House, Cannauight Circus, New Delhi) அவர்களுக்குப் பதிலாக 3-1-54 தேதி கல்கி இதழ் முதல் கீழ்க்கண்டவர்களை டில்லி பகுதியில் கல்கி விற்பனை ஏஜன்ஸியை நிர்வகிக்க நியமித்திருக்கிறோம்.

ராஜீஸ் ஏஜன்ஸீஸ்,

21/2 சேடி ஹார்கிஞ்ச் ரோட்,

(3கால்மார்க்கெட் சரீபம்) புது டில்லி.

ஆகவே, டில்லி பகுதியிலுள்ள கல்கி அன்பர்களும் விற்பனையாளர்களும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ராஜீஸ் ஏஜன்ஸீஸ் என்பவர்களிடமிருந்து இனி கல்கி பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கோருகிறோம்.

சதாசிவம்

மானேஜிங் டைரெக்டர்.



சிறந்த பாட்டரிக்கு
**குறைந்த
 விலை...**

இந்த
5 காரணங்களுக்காக
ஸ்டாண்டர்ட்

பாட்டரிகளையே நீங்கள்
 விரும்புவீர்கள்

- 1** குறைந்த விலை "ஸ்டாண்டர்ட்" இன்ஜினியர் மிக பெரிதான பாட்டரிவின் தயாரிப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது. அவர்கள் தயாரிப்பில் திறமை "ஸ்டாண்டர்ட்" உங்களுக்கு மற்ற எந்தவகை பாட்டரிக்களைவிடவும் மிகவும் குறைவான விலைக்கு கிடைக்கும்படி செய்கிறது.
- 2** நீடித்த உழைப்பு உட்கட்டவகைப்படுத்தல் சிறந்த நுகர்வோரின் தயாரிப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது. உத்தமமான சர்ப்சில் செயல்படும் பொருத்திய கேஸில் அடைத்திருப்பதால் "ஸ்டாண்டர்ட்" உங்களுக்கு ஏராளமான உழைப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது.
- 3** புள்ளியைக் கவனிக்க சந்தேகத்திற்கோ வாய்ப்புக்கோ வகையில்லை. ஒவ்வொரு "ஸ்டாண்டர்ட்" பாட்டரிக்கும் உங்களுக்கு உதவாத புள்ளியைக் கவனிக்க சந்தேகத்திற்கோ வகையில்லை. சந்தேகம் இல்லாமல் கிடைக்கிறது.
- 4** சிறந்த தயாரிப்பு "ஸ்டாண்டர்ட்" ஒரே பாட்டரிவின் மிக ஏராளமான பாக்கெட் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு பாக்கெட்டிலும் அதன் தயாரிப்பில், மிக சிறந்த விதத்தில், புள்ளியைக் கவனம் அளிக்கப்படுகிறது.
- 5** ஏராளமான புதுக்காரர்களில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இன்னும் ஏராளமான புதுக்காரர்களில் "ஸ்டாண்டர்ட்" விலை மற்ற எந்த பாட்டரிக்களைவிடவும் மிகவும் குறைவான விலைக்கு கிடைக்கிறது. இன்ஜினியர் உபயோகிக்கிறார்கள். இன்ஜினியர், எந்த தயாரிப்பில் மூன்றிலாவிலிருந்து பவர்வைன் பின்பற்றுகிறார். "ஸ்டாண்டர்ட்" பாட்டரிக்களை உபயோகிக்கிறார்கள்.



ஸ்டாண்டர்ட் பாட்டரிஸ் மீயிடெட், பம்பாய்

விநியோகத்தர்கள் :

அடிதான் அண்டு கே. மீயிடெட், 158, மடிண்ட் ரோட், மதராஸ் 2,

கிளையர்: பெங்களூர், சென்னை (கிளையர்) செயல்படுத்துகிறது.

973-8848



இந்த நவீன சிகச்சை
ஜலதோஷத்தை
2 விதங்களில்
எதிர்த்துப்
போடுகிறது.

இப்பொழுது நீங்கள் ஜலதோஷத்தை முன்னகாட்டினால் அதிக சிக்சை ரத்தில் திறத்தலாம் படுக்கப் போகும் சமயத்தில் விக்சஸ் வேபோர்ப்பை உங்கள் குழந்தையின் மார்பின் மேலும், தொண்டையின் மேலும், முதுகின் மேலும், நடவீத் தேயுங்கள் இந்த நவீன ஜலதோஷம் பஸ்தோஷங்களில் பிரக்ஷாதிபெற்றுள்ளது. ஏனெனில் அது ஜலதோஷத்தை இரண்டு விதங்களில் எதிர்த்துப் போடுகிறது.



1. அதன் குணப்படுத்தும் உஷ்ண மார்பினுள்ள வலியை அகற்றுகிறது.

விக்சஸ் வேபோர்ப்பின் சக்திவாய்ந்த மருந்துச் சத்துசொகுத்திய வழியாக உட்சென்று மார்பினுள்ள சலியை வெளியேற்றுகிறது. மேலும், அதை சமயத்திற்...



2. அதன் நல்ல வாசனை உவாசக் குழாய்களைச் சுத்தம் செய்கிறது.

நல்ல வாசனையுள்ள விக்சஸ் வேபோர்ப்பு ஜலதோஷத்துக்கு மிகவும் சக்திவாய்ந்த மருந்தாகும். உங்கள் குழந்தை இந்த வாசனையை இரவு முழுவதும் உவாசிக்கிறது. அடைசையிருந்த அவனுடைய மூக்கு சுத்தமாகிறது. தொண்டையின் மூக்கு ஆறுதலளிக்கப்படுகிறது. இராமல் திறத்தப்படுகிறது. அதேசமயமாக மறுநாள் காலை ஜலதோஷத்தின் கொடுமை மறைந்து விடுகிறது.

நடவீத் தேயுங்கள்..

விக்சஸ் வேபோர்ப்பு



"விக்சஸ்" மற்றும் "வேபோர்ப்பு" டிரெட் மார்புக்குள்.

அநுமகரத்வஜா

ஷட்குண மகரத்வஜா
சக்தி வாய்ந்தது



சுத்தமான ஷட்குணத் தங்கத்தினால் மிகவும் சிறிய அளவில் ஆனால் பிரமாத சக்தி வாய்ந்ததாக உயர்ந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்டுப் பிறகு மாத்திரை வடிவம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. உபயோகிப்பதற்கு மிகவும் சுலபம். மற்ற மகரத்வஜைகளை விடச் சக்தி வாய்ந்தது.

○○○

4 மாத்திரைகள் ஒரு புட்டியில் இருக்கின்றன. (7 முழு அளவுகள்)

பெங்கால் கெமிகல் கல்கத்தா - பம்பாய் - கான்பூர்

ஏஜண்டுகள் :

என். தேசாய் கேனண்டர் & கோ. 41, பந்தர் தெரு - சென்னை

அன்று நியாயஸ்தலத்தில் ஏகக் கூட்டம். என்னுள் போட்டால் என்னு விழாது என்று சொல்லுவார்களே, அப்படிக்கூடி யிருந்தது. அந்த மாதிரிக்கூட்டத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால், அந்தப் பழமொழி அவ்வளவு பொருள் பொறித்ததாக இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் எனக்கு எழுந்ததே இல்லை. அம்மாதிரி நிகழ்ச்சி முன்பின் நிகழ்ச்சிரா விட்டால் அந்தப் பழமொழி எங்கே ஏற்பட்டிருக்கப் போகிறது?

அப்படிக்கூட்டம் கூடியிருந்ததற்குக் காரணம், விராலிமலை வீரப்பனின் வழக்கு அன்று கடைபெறுவதாக இருந்தது தான். அந்த வழக்கை மேலும் மேலும் இழுத்துக்கொண்டு



என்ன வென்று சொல்வது! வாதாரும் வாக்குச் சாதுரியத்தைத்தான் எப்படியிருக்கிறது! வக்கீல் வராகசாயிக்கு வயது ஆதிவிட்டது. முதுமை தன்னாமை இவற்றின் காரணமாக அவர் வழக்குகளை ஏற்றுக் கொள்வதையும் பெரும்



போகாமல் அன்றைக்கே தீர்ப்பு அளித்து விடுவதாக நீதிபதி முடிவு கட்டி யிருந்ததும் இன்னொரு காரணமாயிருக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விராலிமலை வீரப்பன் தன் சார்பில் வழக்காவதற்கென்று பிரபல வக்கீல் வராகசாயியை அமர்த்தி யிருந்ததும் மிக மிக முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும்.

வக்கீல் வராகசாயி நியாயஸ்தலத்துக்கு வருகிறார் என்றால் கூடும் கூட்டத்துக்குக் கேட்க வேண்டுமா! நியாயஸ்தலமே அமளிதுமளிப்படும். நீதிபதிகள் முதற்கொண்டு, 'இந்தப் பாவி மனுஷ்யன் நீதி வழங்க முடியாமல் திகைத்துத் திண்டாடும் படி என்ன என்ன சிக்கலான வாதங்களைக் கிளப்பிக் குட்டை குழப்பி விடுவாரோ?' என்று அஞ்சுவாசிகள் என்றால் அவருடைய அறிவுத் திறனை

பாறும் குறைத்துக் கொண்டு விட்டார். விராலிமலை வீரப்பனின் வழக்கை அவர் ஏற்று நடத்த ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்த ஜனங்கள் கட்டுச் சாதம் கட்டிக் கொண்டு தேர், திருவிழா பார்த்துக் குழுமுடிவதுபோல் நியாயஸ்தலத்தில் வந்து பெருவாரியாகக் குழுமி விட்டனர்.

விராலிமலை வீரப்பன் மீதுள்ள வழக்கு என்ன தெரியும் அல்லவா! சில தினங்களுக்கு முன்பு பட்டப் பகலில் ராப்பகடூர் ராமேசம் வீட்டில் வெள்ளிக்கூத்துவிளக்கு, வெள்ளியாலான மற்றும் சில பூஜை சாமான்கள் ஆகியவற்றை ஜன்னல் வழியே கை நீட்டி எடுத்து விட்டான் என்பது தான். எடுத்தவன் ஓடிப் போய் ஒளிந்த பின் அகப்பட்டிருக்கக்கூடாதா! கையுள் கனவுமாகக் களவாடிய இடத்திலேயே பிடிப்பட்டிருக்க வேண்டுமா! அப்படி யிருந்தும் துற்றுக்கு நூறு தனக்குத் தண்டனை நிச்சயம் என்று ஆதிவிட்ட பொழுது, எப்படியாவது தான் தப்ப வேண்டும் என்று எண்ணி அவன் தன் சார்பில் வக்கீல் வராகசாயியை வழக்காட அமர்த்தி விட்டான். அவனுடைய அறியாதனைதை என்னவென்பது!

அவனுடைய அறியாதனைம் ஒருபுறம் இருக்கக் கூடும். உலகம் அறிந்தவரும் அநுபவம் வாய்ந்த

வருமான வக்கீல் வராகசாமி விவரம் அறிந்திருக்கும் அவர் வழக்கை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாரே! எல்லாம் தெரிந்த பிரபல வக்கீலாயிருக்கும் அவர் அந்த வழக்கை ஒப்புக் கொண்டது அதைக் காட்டிலும் மடமையாக அல்லவா இருந்தது! வயது ஏற ஏற மூளையும் மழுங்கி விடுமோ என்றுதான் யாருமே நினைக்கும்படியாக இருந்தது.

குறிப்பிட்ட நேரம் வந்ததும் நீதிமன்றம் கூடியது. நீதிபதி தமது நியாயாசனத்தில் வந்தமர்ந்தார். வக்கீல் வராகசாமியும் வழக்குக் கட்டுகூடும் தள்ளாத வயதில் தளர் கடைபோட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

அடுத்த சில வினாடி கண்கொல்லாம் நடவடிக்கை ஆரம்பமாகியது. வீராவிமலை வீரப்பனும் கூண்டில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டான். ஊசி விழுந்தாலும் ஓசை கேட்கும் அளவுக்கு நியாயம் தலத்தில் ஓசை அடங்கி விட்டது.

சர்க்கார் கட்சி வக்கீல் தமது கனத்த தொண்டையை ஒருமுறை களைத்து விட்டுக் கொண்டு, நிலவியிருந்த நிம்மதியைக் கலைத்தார். பிறகு, "நீதிபதி அவர்களே!" என்று ஆரம்பித்து வழக்கை விவரமாக எடுத்துச் சொன்னார்.

"...எனவே வீராவிமலை வீரப்பனின் வழக்கு எவ்விதமான சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றி விபத்தாயிற்று. இதில் எதிர் வழக்காட வேண்டிய அவசியமே இல்லை..." என்று முடித்தார்.

சடக்கென்று வராகசாமி குறுக்கிட்டு, "ஆர்டர்!" என்றார்.

"மன்லீக்ஷம்! திருடன் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டிருக்கிறான். 'என்ன என்ன திருடனுன்! எப்படி எப்படித் திருடனுன்!' என்பதெல்லாம் கண்டுகு. ஆகவே திருடனுக்குத் தகுந்த தண்டனை சட்டப்படி கிடைத்தே ஆகவேண்டும்!" என்று சொல்லி முடித்துவிட்டுத் தம் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார் சர்க்கார் கட்சி வக்கீல்.

நீதிபதி வக்கீல் வராக சாமியைப் பார்த்து, "தங்கள் கட்சிக்காரர் தமக்குள்ள ஆட்சேபணையை எடுத்துரைப்பதில் நீதிமன்றத்துக்கு எவ்விதமான ஆட்சேபணையும் இருப்பதற்கு இடம் இல்லை. நியாயம்தான் என்பது இதுதர்ப்பு வாதக் கணையும் கேட்டு நியாயம் வழங்குவதற்காகத்தானே ஏற்பட்டுள்ளது!" என்றார்.

வக்கீல் வராகசாமி மெதுவாக எழுந்து குரலைக் களைத்துக்கொண்டு, "நீதிபதி அவர்களே!" என்று ஆரம்பித்தார். "என் கட்சிக்காரர்மீது கமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றம் அபாண்டமானது. அவர் நல்ல உள்ளம் படைத்தவர். தவறான வழியில் சொல்பவரே அல்ல!" என்றார்.

நீதிபதி சிரித்துக் கொண்டே, "அப்படியானால் தங்கள் திருடுவது நேர்மையான செயல் என்று சொல்லி நீர்களை!" என்று கேட்டார்.

வக்கீல் வராகசாமியின் குரலில் குடேறியது. "சொல்லி முடிப்பதற்குள் நீதிபதி அவர்கள் இப்படி அவசரப்படுவது அழகல்ல.....என் கட்சிக்காரர், ராஜ்யகூடர் ராமேசத்தின் பங்களை வுக்குள் நுழைந்தார் என்பது உண்மை."

"எதற்காக அவர் நுழைய வேண்டும் என்பது தான் கேள்வி!" என்று குறுக்கிட்டார் சர்க்கார் வக்கீல்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமலேயே வராகசாமி தொடர்ந்தார்: "என் கட்சிக்காரர் இதற்கு முன்பும் இதுபோல் எத்தனையோ தடவை அந்தப் பங்களை வுக்குப் போயிருக்கிறார்."

"தமக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை இருக்கிறதா என்று வேறு பார்த்து வரப் போயிருக்கலாம் அல்லவா!" - சர்க்கார் கட்சி வக்கீல் குறுக்குக் கேள்வி யொன்றைப் போட்டார்.

"ஆமாம். அந்த விட்டில் வேலை செய்யும் அஞ்சகம் அவருக்கு வேண்டியவன். அவர் அவனை நேசித்து வருகிறார். அவனும் அவரிடம் அபார அன்பு பூண்டிருக்கிறான். காதலர்கள் சும் நீலை யைச் சிருஷ்டித்துக் கொள்பவர்கள் அல்லவா! அதனால்தான் அவர் அங்கே 'களவு'க்காகச் சென்றிருக்கிறார்!"

சர்க்கார் கட்சி வக்கீல்: "அப்படியானால் அந்தக் களவில் அஞ்சகமும் சம்பந்தப்பட்டவன் என்றாகிறது."

"ஆம். அவனும் சம்பந்தப்பட்டவன்தான். இதில் சந்தேகமே இல்லை" என்றார் வராகசாமி.

இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! இவரே தம் கட்சிக்காரரைக் குற்றவாளி என்று காட்டிக் கொடுத்து விடுவார்போலிருக்கிறதே!

சர்க்கார் கட்சி வக்கீல் அவருடைய அந்தச் சொற்களைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நீதிபதியைப் பார்த்து, "நீதிபதி அவர்

வக்கீல் வராகசாமி மெதுவாக



களே! குற்றவாளியின் வக்கீல் அவர்களே களவு நடந்தது உண்மை என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். அதோடு வேலைக்காரி அஞ்சுகத்தையும் அந்தக் களவுக்கு உட்கதையானவள் என்று சம்பந்தப் படுத்துகிறார். எனவே....." என்றார்.

வராகசாமி குரலை இன்னும் நன்றாகக் களைத்துக் கொண்டு, "சர்க்கார் வக்கீலுக்கு என்ன இருந்தாலும் இவ்வளவு பதற்றம் கூடாது. காள் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால் என் கட்டுக்காரரும் அஞ்சுகமும் களவுக் காதலில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதேயாகும். ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் கொள்ளை கொண்டபின், காதலர்கள் ஒருவரை யொருவர் தலைமறைவாகச் சந்திப்பது வழக்கம்; பேசும் பழகுவது வழக்கம். இதற்குத் தமிழ் இலக்கியத்தில் களவு என்று பெயர். சர்க்கார் வக்கீல் தமிழ் இலக்கியத்தில் பற்றுக் கொண்டவராக யிருந்தால் கற்பு இயல் களவு இயல் ஆகியவற்றைப் பற்றி நன்றாக உணர்ந்திருப்பார். என் கட்டுக்காரர் அதே களவுச் சந்திப்புக்காகத்தான் அங்கே சென்றிருக்கிறார். என் கட்டுக்காரர் அஞ்சுகத்தின் உள்ளங்கவர் கள்வரே ஒழிய எவ்விதமான தீய நோக்கமும் கொண்டவர் அல்ல!" என்று சொல்லி முடித்தார்.

"திருடன் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டிருக்கும் போழுது குற்றவாளியின் வக்கீல் முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கப் பார்க்கும் கதையாக நடந்து கொள்ள முன் வருவது உகந்த தல்ல. திருடன் திருடும்போழுதே பிடிக்கப் பட்டான் என்பதற்கு வேண்டிய குஜாக்களும் சாட்சியங்களும் இருக்கின்றன!" என்றார் சர்க்கார் தரப்பு வக்கீல்.

"வக்கீல் வராக சாமிக்கு மூளைக் கொளாறு தான் ஏற்பட்டு விட்டது. இல்லா விட்டால் இவ்வளவு வெட்ட வெளிச்சமாக இருக்கும் வழக்கைப் போயும் போயும் ஒப்புக் கொள்வாரா!" என்று ஜனங்கள் தங்களுக்குள் கசமுசு வென்று பேசிக் கொண்டுவரவில்லை.



வராகசாமிக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது. "என் கட்டுக்காரர் அஞ்சுகத்தைப் பார்சுக்க அந்தப் பக்கம் போனால். பங்களாவுக்கு காற் புறமும் ஒற்றையடிப் பாதையாகப் போடப் பட்டிருக்கும் சிமிட்டிப் பாதை வழியே புழக்கடையில் பத்துப் பாதநிரங்கள் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த அஞ்சுகத்தைப் பார்சுக்கப் போனால். போரும் வழியில் இருந்த பூஜை அறையின் ஜன்னல் கதவு திறந்திருக்கிறது. அவருடைய கண்கள் அந்த அறையிலே உள்ள வெள்ளிக்குத்து விளக்கு, பூஜைக்கான வெள்ளிப் பாதநிரங்கள் ஆகியவையீது விழுந்தன. அப்பொழுது அந்தப் பூஜையறையில் வேறு யாரும் இல்லை. பக்கத்திலும் ஜன நடமாட்டம் இல்லை. எனவே அப்பொருள்களை அவர் கூர்ந்து கவனித்தார்."

"அவர் கண்கள் அப்படிக்கூர்ந்து கவனித்தபின், அவருடைய இருதயத்தில் அவற்றை அபகரித்துக் கொண்டு விடவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது என்பதைத் தானே தாங்கள் கூறப்போகிறீர்கள்!" என்று இடக்காகக் கேட்டார் சர்க்கார் வக்கீல்.

இது என்ன இது! இவன் திருடன் என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்யதற்காகவே அல்லவா இவர் இப்படிப் பேசுகிறார் போலிருக்கிறது! என்ன இருந்தாலும் வராகசாமி இப்படிப் போகக் கூடாது. அவனிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு அவனையே காட்டிக் கொடுப்பதா! — ஜனங்கள் இவ்வாறு முணு முணுத்தனர்.

ரீதிபதிகே கூட அவர் வாதத்தில் வெறுப்புத் தட்டி விட்டது. எனவே, பொறுமை யிழந்து போய்க் குறுக்கிட்டு, "தாங்கள் கூறுவதிலிருந்து தங்கள் கட்டுக்காரர் நேர்மையானவர்; தீய நோக்கம் கொண்டவரல்ல என்றுகிறது. தாங்கள் அவருக்குத் தண்டனை யளிக்க விரும்பவில்லை. தீயநோக்கம் படைத்த கண்களுக்கே தண்டனை அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் போகிறீர்கள். அப்படித்தானே! காள் எண்ணுவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லையே!" என்று கேட்டார்.

"இல்லை!" என்று ஆரம்பித்தார் வராகசாமி. "அவர் கண்களும் தீய நோக்கம் கொண்டவை அல்ல. அவை தவறும் செய்யவில்லை. காநற் கண்களுக்கு அவ்விதமான தவறு இழைக்கும் எண்ணம் எழவே சரியாயம் இல்லை."

"அப்படியானால் பட்டப் பகலில் திருடிக்கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டவன் திருடன் இல்லை யென்றால் வேறு யாராக இருக்க முடியும்!" என்று ரீதிபதி தம்மையே அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் கேட்டு விட்டார்.

"ரீதிபதி அவர்கள் வழக்கைத் தீர விசாரித்தநிபாயம் திருதிப்பென்று இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வருவது ஒருபொழுதும் உகந்ததாக ஆகாது. எனவே, என் கட்டுசியை எடுத்துரைக்கும் வரை மனத்துள் எவ்விதமான முடிவுக்கும் இடம் கொடாமல் இருக்கும்படி கணம் ரீதிபதி அவர்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்!" என்றார் வராகசாமி.

"மீறும் அசட்டுத்தனமாக இந்த வழக்கை ஒப்புக் கொண்டாலும் ரீதிபதிக்கு ஒரு சரியான குடு, அப்பா!" என்று குமுறி யிருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் சக்தோஷப்பட்டனர்.



வக்கீல் வராகசாமி ஆரம்பித்தார்: "என் கட்சிக்காரர் சிறிய நோக்கம் படைத்தவர். அவர் செய்த காரியம் தவறே அல்ல. அவர் கண்கள் அப்பொருள்களைப் பார்த்தன; அவ்வளவு தான். அவருடைய வலது கரம் அவரை யறியாமலே ஜன்னல் கம்பி வழியே சென்றது; அப்பொருள் களைத் துழாவிப் பார்த்தது. அப்பொருள்கள் கைக்கு எட்டக்கூடிய தூரத்தில் இருந்தன. அதனுடைய..."

"அப்படி கைக்கு எட்டக் கூடிய தூரத்தில் பொருள்களை வைத்தது ராப்பகதூர் ராமேசன் வீட்டாரின் தவறுதான். இதைத்தானே நாங்கள் சொல்ல வருகிறீர்கள்!" என்று கேட்டார் சர்க்கார் வக்கீல்.

"ஆமாம். அப்படி கைக்கெட்டிய தூரத்தில் வைப்பது ஒருவருடைய மனத்தைக் கிளர்ச்சி கொள்ளச் செய்து கொடுக்க வேறுவாறிடது. அதனால் என் கட்சிக்காரர் மீது யாதொரு விதமான தவறும் இல்லை. அந்தப் பொருள்களை அவர் எடுத்ததும் ஒரு நல்ல நோக்கத்துடன் தான்!" என்றார் வக்கீல் வராகசாமி.

"நல்ல நோக்கத்துடனா! அப்படியென்றால் அவற்றைத் தம் வீட்டில் கொண்டு போய் வைத்துக் கொண்டு பூஜை செய்யவா எடுத்தார்!" என்று கேட்டார் சர்க்கார் கட்சி வக்கீல்.

"அப்படி எடுப்பது திருட்டு என்னும் குற்றத்தின் மீது வருவதாகும். அவர் நோக்கம் திருடுவது அல்ல. அவருடைய வலது கரம் அப்படி எடுத்த தற்குக் காரணம் வேறு!"

"அந்தக் காரணம் என்னவாம்!" என்று எகத்தானமாகக் கேட்டார் சர்க்கார் வக்கீல்.

"பூஜைப் பாத்நிரங்களும் குத்து விளக்கும் தேய்க்கப்பிடாமல் அழக்கேறிக் கிடந்தன. ராமேசன் வீட்டில் பூஜை நேரத்துக்கு அப்பொருள்கள் எல்லாம் நன்றாகத் தேய்க்கப்பட்டுத் துப்புரவாக வைத்திருப்பது வழக்கம். ஐந்தாறு தடவை அந்தப் பக்கம் போயிருக்கும் என் கட்சிக்காரர் அதைக் கவனித்திருக்கிறார். பூஜைக்கு நேரமாகிவிடவே, தம் காதற் கிழத்திக்கு உதவி செய்யும் நோக்கத்துடன், அவற்றை அப்படியே ஜன்னல் வழியாக எடுத்திருக்கிறார். சிறிது நேரம் அவர் எடுத்ததை யாரும் கவனிக்காமல் இருந்திருந்தால் அவற்றைத் துப்புரவாகத் தேய்த்து இருந்த இடத்திலேயே கொண்டு வந்து வைத்திருப்பார், தம் காதற்கிழத்திக்கு உதவி செய்த பெருமிதத்துடன் ஆனால் அதற்குள் அவர்களேட்டு விடவே யாரோ ஓடி வந்து பார்த்து, 'திருடன், திருடன்!' என்று கூச்சலிட்டு விட்டார்கள். அதன்பின் பணை அவர் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்கப்பட்டுத் திருடன் என்னும் பெயருக்கு இலக்காகும்படி நேர்த்து விட்டது. அதனுடைய அவருக்குத் தண்டனை அளிப்பது சிவாயம் ஆகாது என் றிறேன்!" என்று சொல்லி முடித்தார் வராகசாமி.

நிபாய ஸ்தலத்தில் உள்ளவர்கள் அத்தனை யேரும் ஆச்சரியத்தினால் அகலவிடாத கண்களுடன் வராகசாமியையும் வீரப்பனையும் பார்த்தனர்.

"என்ன திருத்தாலும் வராகசாமி கேட்டிக் காரர்தான். திருட்டானே திருடன் இல்லையென்று எவ்வளவு சாதுரியமாக நிரூபித்து விட்டார்!" என்று ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டனர். அது மட்டுமே அல்ல; வீராஸிமில் வீரப்பனின் சிங் கணங்கமான முகத்தில் கன்னல் கபடு, குதுவாது எதுவும் தோன்றாததைக் கண்ணுற்று, "பாவம்! இவனைப் பார்த்தால் வராகசாமி சொல்லுவது போல் குற்றவாளியாகத் தோன்றவில்லைதான்.

இவனுக்கு என்ன விஷகடி வேண்டியோ, அநாவசியமாக இப்படி மாட்டிக் கொண்டு திருடன் என்ற பட்டத்துடன் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்கிறார்!" என்றும் பரிதாப உணர்ச்சி பொங்கப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

யார் என்ன பேசிக் கொண்டு என்ன! திருடன் திருடன்தானே! யாரும் இல்லாதபொழுது அவன் சாமான்களை எடுத்தது தவறுதானே! கையும் களவுமாகப் பிடிப்பட்டவன் திருடன் திருடன்தான் என்று சர்க்கார் கட்சி வக்கீல் முடிவில் சாதித்தார்.

நீதிபதியும் நெற்றிப் பொட்டில் பிணைவைச் சிறிது நேரம் வைத்திருந்து யோசனை செய்து விட்டுத் தமது தீர்ப்பை எழுத முனைந்தார்.

வக்கீல் வராகசாமி எதைமேலா சொல்ல விட்டு விட்டவர்போல் திருதிப்பென்று எழுந்து நின்று, "நீதிபதி அவர்களே! என் கட்சிக்காரரின் அந்தரங் கத்தை எடுத்துச் சொல்லி அவர் குற்றவாளி அல்ல என்னும் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லி விட்டேன். அதையும் மீறி நீதிபதி அவர்கள் என் கட்சிக்காரரைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்க முன் வந்தாலும் அவருக்குத் தண்டனை அளிக்கக் கூடாது" என்றார்.

"அவருக்கு அளிக்காமல் திருடிய அவருடைய கைகளுக்குத் தண்டனை அளிக்கலாமா!" என்று கிண்டலாகக் கேட்டார் நீதிபதி.

சபையில் கொல்லெண்ச் சிரிப்பொலி எழுந்தது. வக்கீல் வராகசாமி முகத்தைக் கம்பிரமாக வைத்துக் கொண்டு, "தாராளமாக!" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டும் சிவாயஸ்தலத்தில் எழுந்த சிரிப்பொலி அடங்கச் சில கணங்கள் பிடித்தன.

அந்தச் சிரிப்பொலி அடங்குவதற்குள்ளாகவே, நீதிபதி, "வக்கீல் வராகசாமியின் வாதத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அவருடைய கட்சிக்காரர் வெள்ளையுள்ளம் படைத்தவர். நல்ல நோக்கம் கொண்டவர். தீய நோக்கங்கள் சிறிதும் இல்லாதவர். அவருடைய உள்ளத்தில் திருட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதும் எழவில்லை என்பதையும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவருடைய கண்களுக்குக் கூடத் திருட வேண்டும் என்ற நோக்கம் எழவில்லை என்பதும் உண்மை. ஆனால் களவு நடந்தது என்னவோ உண்மை. அந்தக் குற்றத்தை அவருடைய வலது கரம் செய்தது. அதுவும் அவருடைய காதலிக்கு உதவி செய்யவேண்டிய நோக்கத்துடன் செய்தது என்பதைக் குற்றவாளியின் வக்கீல் அவர்களே ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். இதையெல்லாம் உட்புகுந்து ஆராயவேண்டிய அவசியம் நீதி மன்றத்தாருக்கு இல்லை. திறந்த ஜன்னல் வழியே யாரும் இல்லாத பொழுது திருட்டுக் குற்றம் செய்த அவருடைய வலது கரத்துக்கு ஆறுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கிறேன்!" என்று தம் தீர்ப்பைத் தெரிவித்தார் நீதிபதி.

வக்கீல் வராகசாமி தட்டியில் புகுந்தால், நீதிபதி அவர்கள் கோலத்தில் புகுந்து விட்டாரே என்று கூடியிருந்த மக்கள் வியந்தனர்.

அதைத் தொடர்ந்தார் போலவே, "...குற்றவாளியின் செனகரியத்தை உத்தேசித்து அவருடைய ஆலோசனைக்கு ஒரு விஷயத்தையும் விடுகிறேன். அவர் விரும்பினால் தம் கையை மட்டும் சிறைக்கு அனுப்பலாம் அல்லது தம் கைக்குத் துணியாக அவர் தாலும் சிறைக்குச் செல்லலாம். இரண்டில் ஒன்றைக் குற்றவாளி

சீக்கிரமாக முடிவுசெய்து சொல்லட்டும்!" என்று தமது தீர்ப்பை முடித்தார் நீதிபதி.

அந்த முடிவைக் கேட்டதும் சிரிப்பொலியில் நீதி மன்றமே கடகடத்தது. வயது முதிர்ந்த வராகசாமியும் இளங்கை பூத்தார்.

கடைசி காலத்தில் வராகசாமி இப்படி மூட்டாள்தனமாக வழக்காட வேண்டுமா என்று எல்லோரும் பரிதாபப்பட்டனர். அத்துடன் நீதிபதியின் சாதுரியத்தையும் மெச்சினர்.

வராகசாமி, "என்னப்பா உன் முடிவு? சீக்கிரம் சொல்லு!" என்றார் தம் கட்டுக்காரனைப் பார்த்து.

அவ்வளவு நேரமும் வழக்கைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ராவ்பகதூர் ராமேசுத்துக்கு வீரப்பனின் காதலும் வராகசாமியின் வாதமும் உண்மையாக இருக்கலாம் என்று தோன்றிற்று. வினில் வீரப்பனுக்கு எதற்காகத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்ல எண்ணித்

தம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார். அதற்குள் நீதிபதியின் மேஜைமீது வீரப்பனின் வலது கரம் வந்து விழுந்தது. அதைக் கண்ட எல்லோரும் பதறிப் போய் வீரப்பனைப் பார்த்தனர். வீரப்பன், "என் வலது கரத்துக்குத் தண்டனை கொடுங்கள். நான் போய் வருகிறேன்!" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான். நீதிபதியின் மேஜைமீது கிடந்த கரம் ரப்பராலான செயற்கைக் கை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள ஜனங்களுக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது.

கூண்டு இறங்கி வாசற் பக்கம் வந்து கொண்டிருந்த வீரப்பனை வரவேற்க அஞ்சுகம் கையும் பையுமாக நின்று கொண்டிருந்தார். அவனை அணுமி இடது கையால் வீரப்பன் அணைத்துக் கொண்டான். அடுத்த கணமே அஞ்சுகம் கொண்டுவந்திருந்த இன்னொரு ரப்பர் கை வீரப்பனின் வலது கரமாக வளர்ந்து விட்டது.

வால்மீகி ராமாயணம் - சுந்தர காண்டம்

புறநாடு நெருங்கிய பரத காண்டம்; பூவிலி நெருங்கிய பூமகன் வாழும் தாமரை; அதுபோலக் காவியங்களுக்குள் நெருங்கிய ராமாயண காவியம். அது மிகப் பழமையான ஆதிகாவியம். பரத தேசத்து ஆதி கவியான வால்மீகி முனிவரால் முதலில் இயற்றப்பட்டது.

தெய்வீகச் சிறப்புக் கொண்ட இந்த இதிகாசம் எத்தனை முறை படித்தாலும், கேட்டாலும் தெவிட்டாத இன்பமுடையது. என்றென்றாகும் பொருத்தமான உலக இயல்புகளை ஒட்டிய கருத்துக்களைத் தன் அகத்தே கொண்ட தனிச் சிறப்புடன் விளங்குவது.

புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ ராகவனின் கதையைச் சொல்லுவதன் மூலம் மனிதகுலத்து மாண்பையும் பரத தேசத்துப் பழம் பெரும் பண்பையும் கூறி எம்மத்தவருக்கும் ஏற்றதாய் இலகுவது.

உலகிலுள்ள அநேக பாஷைகளில் வால்மீகி ராமாயணம் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. தமிழ் மொழியிலும் சில அறிஞர்கள் முன்னமே வால்மீகி ராமாயணத்தை மொழி பெயர்த்து வசன நடையில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

வால்மீகி ராமாயணத்தின் உட்பிரிவுகளான பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம் முதலிய ஏழு காண்டங்களுக்குள் சுந்தர காண்டமே தலை நெருங்கிய என்று பெரியோர்கள் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

ஆஞ்சநேயர் கடலைத் தாண்டி இலங்கை சென்று சிதாதேவியைத் தரிசித்துக் கணையாழியைக் கொடுத்துச் சூடாமணியுடன் இராமருக்கு நல்ல செய்தி கொண்டு வரும் நிகழ்ச்சிகள் சுந்தர காண்டத்தில் வருகின்றன. ஆகையால் பக்தர்களின் பாராயணத்துக்கு உகந்ததாகச் சுந்தர காண்டம் கருதப்பட்டு வருகிறது.

இராமாயணம் படிக்க ஆரம்பிப்போர் முதலில் சுந்தர காண்டத்தில் தொடங்குவது சம்பிரதாயம்.

அந்த மரபை யொட்டி வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பழிய முறையில் நல்ல தமிழில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கியிருக்கும் ஸ்ரீ டி. எஸ். ராகவன் அவர்களும் முதலில் சுந்தர காண்டத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

"விர்து" ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ டி. எஸ். ராகவனின் வால்மீகி இராமாயண

மொழி பெயர்ப்பு இதுகாறும் வெளி வந்திருக்கும் இராமாயண வசன நூல்களில் எல்லாம் தலை நெருங்கிய விளங்குகிறது. இந் நூல் சம்பிரதாயமான வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழி பெயர்ப்பாக இல்லாமல், ஆராய்ச்சித் திறனுடன் கூடிய அரிய விளக்கங்களுடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது; ஆசிரியர் ஆங்காங்கு தந்திருக்கும் விசேஷக் குறிப்புகள் முதல் நூலின் உட்கருத்தைத் தெளிவிக்க விளக்குகின்றன; வால்மீகி ராமாயண விஷயமாக ஒரு நூதன விளக்கம் தருகின்றன. சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமைந்திருக்கும் அக் குறிப்புகளை இம் மொழி பெயர்ப்பு நூலின் விசேஷ அம்சம் எனக் கூற வேண்டும்.

63-ம் பிரிவான "செய்தி அறிவிக்கும் சிறப்பு" என்னும் தலைப்பில் மொழி பெயர்ப்பாளர் தந்திருக்கும் விசேஷக் குறிப்பு, சுந்தர காண்டத்துக்குச் சிறந்த பாஷ்யமாக விளங்குகிறது. அக் காண்டத்தின் தனிச் சிறப்பையும் துல்லயமாகச் சொல்லுகிறது.

ஆசிரியரின் அருமையான தமிழ் மொழி பெயர்ப்புத் திறமைக்கு ஓர் உதாரணம் பார்ப்போம்:— ".....ஆஞ்சநேயன் பீம விக்கிரம உணர்ச்சி யடைந்து கருஞ் சினங் கொண்டு அசோக வனத்திலுள்ள மரங்களைப் பட்ட வென்று முறித்து வீழ்த்தினார். தடார் தடா ரென்று மாபெரும் விருட்சங்கள் தலை சாய்ந்து கவிழவே, பூகம்பம் போல் எங்கும் ஓர் அதிர்ச்சி ஒலித்துப் பரவியது. அழகிய வனம் கண்ப் பொழுதில் சிதறுண்டது. நீர் நிலைகள் தகர்க்கப் பட்டன. இன்னும் சில அழகிய கொடிகளடங்கிய ஓய்வு விடுதிகளும் மணல் திட்டங்களும் பொடிப் பொடியாயின. வனம் வீகாரமுற்றது. பறவைகளும் மிருகங்களும் வீறிட்டுப் பறந்தன. கலைந்த வேலிகள்; அறுபட்ட கொடிகள்; உதிர்ந்த மலர்க் குவியல்கள்!"

இதேமாதிரி இந் நூல் முழுவதும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வண்புடன் விளங்குகிறது. படிக்கப் படிக்கச் சுவையாயிருக்கிறது. மற்றக் காண்டங்களையும் இம்மாதிரியே அருமையான தமிழில் ஆசிரியர் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டால் அது பெரிதும் பாராட்டுக்குரிய சேவையாகும்.

கிடைக்குமிடம்: டி. எஸ். ராகவன், 21, மந்தை வெளித் தெரு, சென்னை 4. விலை ரூ. 3-4-0.

30 பூனைக்கு மணி!

ராதா சுதாகரை அவன் இருப்பிடத்துக்குக் கொண்டு போய் விட்டான். நீண்ட பாதையைச் சுற்றி மோட்டார் சுதாகரின் வீட்டு வாசலை அடைந்த பொழுது கையெழுத்து மறையும் நேரமாகி விட்டது. தன்னிடம் அபாரமான கருணை காட்டி விடு வரை கொண்டு வந்து விட்ட தன் எஜமானியை விட்டுக் குள் அழைத்துத் தன்னால் இயன்ற உபசாரங்கள் செய்து அனுப்ப வேண்டும் என்று சுதாகருக்குத் தோன்றியது. ஆனால் ஏழை பணக்காரனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைக்க முடியுமா?

சுதாகர் வசித்து வந்த இடமோ குறுகிய கோணல் மாணலான சந்தில் இருந்தது. அவன் இருந்த அறையே புறக் கூண்டைக் காட்டிலும் கேவல

ராமணலால் வஸந்தலால் தேசாய்

மொழிபெயர்ப்பு: ரா.ஷ.

-கீகிளா-

மாக இருந்தது. ராதாவோ மாட மாளிகையில் வசித்து வந்தான். அவனைத் தன் அறைக்கு அழைத்து வர அவன் எப்படித் துணிய முடியும்? அவனுடைய அந்த அறையைப் பாசித்து அவள் என்ன நினைப்பாள்?

எனவே, அவன் மனத்தில் உதித்த அந்த ஆசை

வெறும் ஆசையாக இருந்ததே யொழியச் சிறிதும் செயலாக முகிழவில்லை.

அவன் கட்டுக்கு மீறி எழுந்த தனது ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு, "தங்களுக்கு ரொம்பவும் சிரமம் அளித்து விட்டேன்!" என்றான். அவன் செய்த உபகாரத்துக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தோரணையில்.

"அடேடே, என்ன சிரமம் என்கிறீர்கள்? நீங்கள் இத்தனை சிரமம் அளிக்கக் கூடாதுதான். ஆயினும் அளித்து விட்டீர்கள். என்ன செய்வது? ஆனால் என்ன இருந்தாலும் சில சமயம் சிரமத்தைப் பாராட்டினால் கட்டிவராது. உங்களைக் கொண்டு வந்து விட்டுப் போகும் சாக்ஸில் நான் தினம் சாயந்திர வேளைகளில் உலாவும் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கும் விட்டுக் குவரச் சௌகரியமாயிருக்கும்!" என்றான் ராதா.

ராதா தினமும் இப்படி உபகாரம் செய்ய முன் வருவது சுதாகருக்குப் பிடிக்க வில்லை. அவன் தினம் அப்படித் தனக்கு உபகாரம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவன் அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவில்லை. செய்த நன்றிக்குப் பிரதி வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற சம்பிரதாயத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் சொன்னானே யொழிய வேறு நோக்கத்துடன் அல்ல.

ராதா மறுபடியும் காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு, 'போய் வருகிறேன்!' என்பதற்கு அறி குறியாகக் கையை அசைத்தான். சுதாகர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே மோட்டார் அவன் கண் பார்வையைக் கடந்து சென்று விட்டது.

வயது வந்த ஆண்-பெண்கள் நெருங்கிப் பழகுவது பழைய காலத்தைப் போலவே இந்தக் காலத்திலும் பயங்கரமானது, பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் வைப்பது போன்றது என்ற எண்ணம் சுதாகரின் மனத்தில் எழுந்தது.

புது நாகரிகம் ஒங்க ஒங்க ஆசிரியன் - மாணவி என்ற முறை வளர்ந்து கொண்டே வகுகிறது. இம் முறையை இப்படியே வளர விட்டுக் கொண்டு போனால் என்ன என்ன கெடுதிகள் சம்பவிக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. இம்முறையை எப்படியாவது மாற்றியே ஆக வேண்டும். மாற்றுவீட்டால் ஒன்று மாணவி கிழவியாக இருக்க வேண்டும், அல்லது போதகாசிரியன் கிழவனாக இருக்க வேண்டும் என்றாவது ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டும்.

யௌவனப் பருவம் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானதல்ல. அத்துடன் ஆண், பெண் இருவரும் ஒரே பிராயத்தினர்களாக இருந்து விட்டால் கேட்க வேண்டுமா? உலகத்தின் கண்கள் அவர்களை வேறு கண் கொண்டு ஏன் பார்க்காது? ஆனால் எந்த மாதிரி நிலைமையிலும் மனத்தைத் திடமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனிதனாகப் பிறந்து மனிதத் தன்மை பெற்றிருக்க வேண்டுமானால் மனத்தைச் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்தாமல் காப்பாற்ற வேண்டும். அதுதான் மனிதனுக்கு அழகு. — இவ்வாறு எண்ணியவாறே சுதாகர் தன் அறையை அடைந்தான்.

* * *

"ஏன் வாத்தியாச் ஐயா! என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே பக்கத்து வீட்டுக்காரன் வந்தான்.

ராதாவுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போய் சுதாகர் எல்லாருக்குமே 'வாத்தியாச் ஐயா' வாசி விட்டான்.



குரல் வந்த திக்கைத் திரும்பிப் பார்த்த சதாசர், "ஓகோ! மேஸ்திரியா? வா, அப்பா! வா! இன்று எப்படி உனக்கு விடுமுறை கிடைத்தது?" என்று கேட்டான். "நாங்கள் என்ன, தொழிலாளிகள்தானே? வேலை இல்லா விட்டால் விடுமுறைதான்!" என்றான் மேஸ்திரி கொந்த குரலில்.

"என்ன அப்பா, புதிர் போடுகிறாய்? நீ சொல்லுவது ஒன்றும் விளங்க வில்லையே! நீ மில்லீஸ்தானே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான் சதாசர்.

"ஆமாம். இன்று வரை மில்லீஸ்தான் இருந்தேன். நாளைக்கு என்ன ஆகப்போகிறதோ, அது நாளைக்குத்தான் தெரியும். கூலிகளும் தொழிலாளிகளுமாகிய எங்களிடையே வரவர அதிருப்தி நிலவி வருகிறது. அதனால் வாத்தியார் ஐயா, உண்ண உணவு கிடைத்தாலும் சரி, கிடைக்கா விட்டாலும் சரி, நாங்கள் நாளை வேலை சிறுத்தம் செய்வதென்று தீர்மானித்துவிட்டோம். இந்த வேலை சிறுத்தம் இருக்கிறதே, இது ஒரு கார்ப்பு.

இந்த நாட்களில் இது எங்கு பார்த்தாலும் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது! இந்தக் கார்ப்பு இப்பொழுது எங்கள் பக்கமும் அடித்திருக்கிறது!" என்றான் மேஸ்திரி. அவன் பேச்சில் சுவாரஸ்யம் தொனிக்க வில்லை; அசுவாரஸ்யம் தான் தொனித்தது.

உற்சாகம் குன்றிப் பேசும் மேஸ்திரியின் பேச்சு சதாசருக்குப் பிடிக்க வில்லை. "இந்த மாதிரி வேலைசிறுத்தங்கள் தொழிலாளிகளின் நன்மையை உத்தேசித்துத் தானே, அறுவடிக்கப் படுகின்றன? எல்லாத் தொழிலாளிகளும் இதில் ஊக்கத்துடன் பங்கு எடுத்துக் கொண்டால் தானே அவர்கள் எண்ணம் ஈடேற முடியும்? அப்படி யிருக்கும் பொழுது, ஏன் மேஸ்திரி, நீ இப்படி உற்சாகம் குன்றிப் பேசலாமா?" என்று கேட்டான்.

அவன் குடியிருந்த கட்டிடத்தில் கீழ்த்தளத்தில் கூலியாட்களும் மேல் தளத்தில் மேஸ்திரிகள், தொழிலாளிகள் முதலியவர்களும் வசித்து வந்தார்கள். அந்தக் கட்டிடத்தில் வசித்த பல பேருடனும் சதாசர்





“ஜ்வாலாப் பிரஸாதின் மில்லிலும் வேலை நிறுத்தம் நடக்குமா, என்ன? ஸேட் ஜ்வாலாப் பிரஸாத் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தாரே!” என்று கேட்டான் சுதாகர்.
“என்றாய்ச் சொன்னீர்களே! ஸேட்டுக்கு அப்படி என்ன தாங்க முடியாத வேலையாக கவலை வந்துவிட்டது? ஏராளமான சொத்து இருக்கிறது. லக்ஷக் கணக்காக ரூபாய் இருக்கிறது. தமக்கு என்ன சொத்து இருக்கிறது, எத்தனை ரூபாய் இருக்கிறது

என்ற கணக்கு வழக்கு அவருக்கே கூடச் சரியாகத் தெரியாது. நான்கு நாட்கள் மில் வேலை செய்யாமல் மூடிக் கிடந்து விட்டால் அவருக்கு

என்ன குறைந்து விடப் போகிறது? வயிற்றுக்கு வாய்க்கு இல்லாமல் வாடி விடப் போகிறாரா? உற்சாகம் மிகுந்து விட்ட

தொடர்பு கொண்டிருந்தான். அவனை அறியாதவர்கள் அந்தக் கட்டிடத்தில் வெகு குறைவு. அதே போல் அவன் அறியாதவர்களும் அதிகம் இல்லை. சிற்சிலர் இரவு பத்துப் பதினொரு மணி வரை சுதாகரின் அறையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அரட்டை அடித்து விட்டுப் போவார்கள்.

“உற்சாகம் குன்றி ஒருவன் பேசினான் என்ற பயன், வாத்தியார் ஐயா? ஹர்த்தால் சேராமல் தனித்து நின்று தான் என்ன பயன்? ‘ஊருடன் ஒத்து வாழ்’ என்ற கொள்கையை அறுவடித்தால் தானே நாறு பேருக்கு நல்லதாக முடியும்? தனிமரம் தோப்பாகாது என்பதும் தெரிந்த விஷயம்தான். வேலை நிறுத்தம் செய்வதால் உண்மையில் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனமோ, கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்! ஆனால் நம் ஐனங்கள், நாறு பேர் கூச்சல் போட்டால் நாமும் சேர்ந்து கொண்டோம். வேண்டும் என்றுதான் எண்ணுகிறார்கள். வேலை நிறுத்தம் செய்வதனால் தீங்குதான் அதிகம் விளையக்கூடும் என்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவன் நான். இங்கும் அங்கும் அடிபட்டு உதை பட்டுச் சுற்றுதல், எல்லோரும் ஒன்று கூடிக் கூச்சல் போடுதல், அடிதடி சண்டைக்கு ஆளை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்தல், போலீஸாரின் தடியடிப் பிரயோகத்துக்கு இலக்காகுதல், இரவு பரிசுத் வயிறுடன் விடு திரும்பி வந்து பட்டினியினால் வாடும் மனைவி மக்களின் சாபத்துக்குப் பாத்திரமாதல், அப்புறம் கடைசியில் வேறு வழி யொன்றும் புலப்படாமல் மாணத்தை விட்டு அதே மில்லில் போய் வேலை செய்தல்—இதுதான் நாம் செய்யும் வேலை நிறுத்தத்தின் முடிவு. இந்தனை வருஷங்களாக இதைத்தான் நான் கண்டுகூடக் கண்டு வந்திருக்கிறேன்!” என்று மேஸ்திரி நீண்ட ஓயாத பிரசங்கமே சுதாகருக்கெதிரே செய்யத் தொடங்கி விட்டான்.

உழைப்பாளிகள் இதையெல்லாம் யோசிப்பதில்லை. வேலை நிறுத்தம் செய்வோம் என்று மிரட்டி விடுகிறார்கள். கடைசியில் செயலிலும் இறங்கி விடுகிறார்கள். அதன் பலனாகக் கஷ்டப் படுகிறவர்கள் யார்? தொழிலாளிகள் தானே?” என்று மேஸ்திரி.

“ஆமாம், நீ சொல்லுவது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் இந்தப் பணக்காரர்கள்தான் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபத்தில் ஒரு பங்கு தொழிலாளிகளுக்குக் கொடுத்து விட்டால் குறைந்தா போய் விடுவார்கள்? இரண்டொரு வருஷம் தங்களுக்கு வரும் லாபத்தைப் பாதிக்கக் குறைத்துக் கொண்டால், தொழிலாளிகள் வயிறு நிறைய உண்பார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு லாபமே ஒழிய நஷ்டம் ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது. வயிறு நிறைந்து விட்டால் தொழிலாளிகள் இரட்டிப்பு உற்சாகத்துடன் வேலை செய்வார்கள். முதலாளிகளின் பெட்டியில் பணம் சேருமே யொழிய, அதனால் அவர்களுடைய மோட்டாருக்குப் போடும் எண்ணெயில் குறைவு ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது!” என்று சுதாகர். தொழிலாளிகளின் கட்சியை எடுத்துப் பேசுமாறு உணர்ச்சி வேகம் அவனை அப்படி உற்சித்த தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

கையில் கால் காசு இல்லாதவன் காலின் மதிப்பை எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? தம்பிபுகூட மிச்சம் பிடிக்கத் தெரியாத வனுக்கு நஷ்டம் என்ன, லாபம் என்ன? எல்லாம் ஒன்றுதானே? ஆனால் லக்ஷக் கணக்காகப் பணம் சேமிப்பவனுக்குத் தம்பிபுகூடான் லட்சக் கணக்கான ரூபாய் சேருவதற்கு வழி காட்டுகிறது என்பது நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது. ‘தம்பிபுகூடானே? தொனால் பேசுகட்டும்!’ என்று அவட்சியம் செய்தால் எத்தனையோ லட்சத்துக்குத் தண்ணீர் தெளிந்து விட வேண்டியதுதான் என்பதையும் அவன்தான் நன்கு அறிவான்.

தூல் வியாபாரத்தில் முடிக்குக் காலணு லாபம் என்று வைத்தால் கூட லட்சக் கணக்கில் கோடிக்கணக்கில் ரூபாய் புரளுகிறது. காலணு லாபம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொண்டு வந்து குவிக்கிறது. வியாபாரத்தில் கருத்துள்ளவர்களால்தான் இந்த உண்மையை உணர முடியும். அதனால் தான் அவர்கள் தம்பிடி என்றாலும் பிடிவாதமாகக் கணக்குப் பார்த்துச் செயலிடுகிறார்கள். ஆற்றில் கொட்டுவதானாலும் அளந்து கொட்ட வேண்டும் என்னும் ரீதியைக் கடைப் பிடிக்கிறார்கள். தம்பிடி போனால் போகிறது என்று தூக்கி யெறிந்து பேசும் பேச்சும் போக்கும் சின்னஞ்சிறு தீப்பொறியைப் போன்ற செய்கை தான். அதுவே லக்ஷக்கணக்கான ரூபாய்களைத் தொலைத்துத் தலை முழுவி வீடும் தீக் கொழுந்தாகவும் மாறி விடக்கூடும் என்ற எண்ணமும் நம்பிக்கையும் பணக்காரர்களிடையேதான் பல்பிப் பெருகி வளர்ந்திருக்கின்றன. அத்தனால்தான் அவர்கள் தம்பிடியைக்கூட ஆருயிர்க் காதுவையைக் காட்டிலும் அன்பாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அரைக் கணங்கூட அதைப் பிரித்து வாழ மறுக்கிறார்கள். தம்பிடி யென்னும் விதை யைக் கொண்டுதான் பணங்காய்ச்சி மரம் வளருகிறது. அந்த மரத்தில் பணம் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துக் குலுங்கிப் பழுத்துப் பணக்காரர்களுக்குப் பலனளிக்கிறது.

சதாகரிடமோ கால் காசகூடக் கிடை யாது. வியாபாரம், தொழில் என்றால் என்ன என்பதே அவனுக்குச் சரியாகத் தெரியாது. அப்படி யிருக்கும்பொழுது அவன் காசக் குள்ள சக்தியையும் மதிப்பையும் எப்படி நன்றாக உணர்ந்திருக்க முடியும்?

ஆனால் சதாகரின் அந்தப் பேச்சு தொழிலாளியான மேஸ்திரியை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. சதாகர் ஸேட்டின் மனை விற்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கப் போய் வருகிறான் என்னும் விஷயம் மேஸ்திரிக்குத் தெரியும். மேஸ்திரி அதை எண்ணித்தான் சதாகரிடம் தொழிலாளிகளுக்கு எதிராகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். சதாகர் இப்படித் தொழிலாளிகளின் கட்டுறியை ஆதரித்துப் பேசுவான் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு எழவில்லை. சதாகரின் பேச்சு அவனுக்கு அளவற்ற மழிச்சியை அளித்தது.

"பேஷ், பேஷ்! நீங்கள் சொல்வது போல் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளின் கஷ்டத்தை உணர்ந்து விட்டால், அப்புறம் இந்தச் சண்டை சச்சரவெல்லாம் ஏன் ஏற்படப் போகிறது? எல்லாம் 'கப் சிப்' என்று அடங்கி விடாதா? வாத்தியாச் ஸ்யா! நாங்கள் எங்கள் எழும்பை உருக்கி, ரத்தத்தைத் தன்னீராகச் சிந்தி உழைத்துச் சம்பாதிக்கிறோம். அப்படிச் செய்தும் ஒரு நாள் வது எங்களுக்கு வயிறு நிறையச் சொறு கிடைக்கிறது என்கிறீர்களா? அதுதான் கிடை யாது!" என்றான். உண்மை உள்ளத்தில்

ஒளிந்திருக்கச் சிறிதும் விரும்பாமல் அவன் வாய்மொழியாகவே வெளி வந்து விட்டது.

"ஜ்வாலாப் பிரஸாதின் மில்லில்தான் நல்ல லாபம் கிடைத்திருக்கிறதே! அந்த லாபத்தில் ஒரு பங்கு தொழிலாளிகளான உங்களுக்கும் ஏன் கிடைக்கக் கூடாது? நீங்கள் பாடுபட்டு உழைக்க வில்லையென்றால், மில்லில் லாபம் எங்கிருந்து வரும் என்று கேட்கிறேன்?" என்றான் சதாகர்.

"பூணயின் கழுத்தில் மணி கட்டுவது யார் என்பார்களே, அதுபோல் இந்த விஷயத்தை ஸேட்ஜியிடம் சொல்வது யார் என்பதுதான் கேள்வி!" என்றான் மேஸ்திரி.

"சரி! இது சம்பந்தமாக நாளைக்கு நானே நேரில் ஸேட்ஜியிடம் சொல்லுகிறேன்!" என்றான் சதாகர்.

நாமும் மேஸ்திரியைப் போல ஸேட்டிடம் கைகட்டிச் சேவகம் புரியும் ஒரு சிறிய வேலைக்காரன்தான் என்பதை புது ரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்த, உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த வாலிபனுள் சதாகர் மறந்து விட்டான். மேஸ்திரியின் உழைப்பையும் அறிவையும் போலவே, ஸேட் அவனுடைய உழைப்பையும் அறிவையும் வியாபாரப் பொருளாகத்தான் கருதுகிறார் என்ற நினைவு அவனுக்கு மறந்து விட்டது.

மற்ற தொழிலாளிகளைப் போலவே சதாகரும் ஸேட்டினிடம் ஊதியம் பெற்று வந்தான். தொழிலாளிகளுக்கும் அவனுக்கும் ஒரே ஒரு வித்தியாசம் என்ன வென்றால், தொழிலாளிகள் உடல் உழைப்புக்கு ஊதியம் பெற்று வந்தார்கள். சதாகர் மூணயின் உழைப்புக்குச் சம்பளம் பெற்று வந்தான். உழைப்பின் ரகத்தில் வித்தியாசத்தைத் தவிர சதாகருக்கும் மற்ற தொழிலாளிகளுக்கும் வேறு எந்த விஷயத்தில் என்ன வேற்றுமை இருந்தது?

இம்மாதிரி நிலையில் நாம் போய் முந்திரிக் கொட்டையாக அவர் கேட்காமலேயே அவருக்கு ஆலோசனை தெரிவிக்கப் போனால் நம்மை அதிகப் பிரசங்கி என்று ஜ்வாலாப் பிரஸாத் எண்ண மாட்டாரா. என்பதையும் அவன் அந்தக் கணம் மறந்து விட்டான். அதுமட்டும்தான் அல்ல; வாலிப முறுக்கும் புது ரத்தமும் உந்தித் தள்ளவே மேஸ்திரியிடம் அம்மாதிரிப் பேசியும் விட்டான்.

"நாளைக்கு வேலை நிறுத்தம் நடக்க விருக்கிறது. இதுவரை ஸேட்ஜி ஒன்றும் பதிலே சொல்ல வில்லை" என்றான் மேஸ்திரி.

"நாளைக்கு ஒரு நாள் மட்டும் வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்திவைக்க முடியாதா?" என்று கேட்டான் சதாகர்.

மேஸ்திரி சதாகரின் அறிவுத் திறனைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தான். ஸேட்டுடனும் ஸேட்டின் மனைவியுடனும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பையும் நினைத்துப் பார்த்தான். அதுமட்டும்தான் அல்ல; ஸேட்டின் மனைவியே சதாகரை அவன் வீட்டு வாசல்வரை காரில் கொண்டு வந்து

பெய்தான் 2ஊதிரர்!

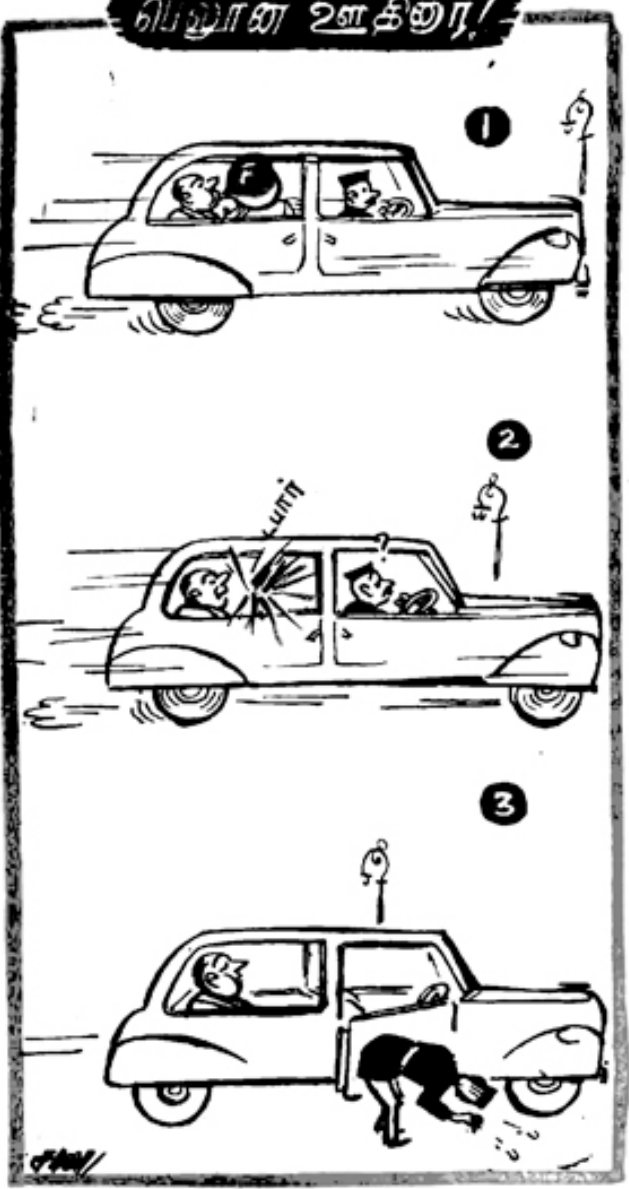
விட்டுச் சென்றதையும் தன் கண்களாலேயே கண்டிருந்தான். எனவே, சுதாகரை நம்பலாமா என்று ஒரு கணம் சிந்தனை செய்தான். நம்பலாம் என்றே அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஒரு விதத்தில் பார்க்கப் போனால் தொழிலாளிகளிடையே மேஸ்திரிக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. பல ஆண்டுகளாக நாணயத்துடனும் சாமர்த்தியமாகவும் அவன் தன் அலுவல்களை நிர்வகித்து வந்திருந்தான். வேலையில் வெகு சமர்த்தான அவன் தொழிலாளிகள் கூட்டத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளைக் கண்ணூற்று நல்ல அநுபவம் பெற்றிருந்தான்.

கைச்சியமாகப் பேசி ஆசை காட்டிக் கிராமங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கூலியாட்களுக்கு அவன் பழைய காலத்து நல்ல முறையிலேயே அறிவு புகட்டி ஆளாக்கி விட்டிருந்தான். பட்டணத்தில் பணம் அதிகம் கிடைக்கிறது என்ற பேராசையில் உழன்று பட்டணத்தை நாடி வந்த தொழிலாளிகளுக்கு அவன் நல்ல முறையில் புத்தி புகட்டினான். நலங்காத ஆடை யுடுத்தி நாலு பேருக்கு மத்தியில் பகட்டாகப் பணத்தை விண் செலவு செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு அவன் வருங்காலத்தைச் சுட்டிக் காட்டிப் பயமுறுத்தி நல்லவழியில் திருப்ப முயன்றிருந்தான். நாடகம் சினிமா என்று பார்க்கப் போகும் பல தொழிலாளிகளுக்கு, "நாலரையணைக் கொடுத்துப் 'பயாஸ்கோப்' பார்க்கும் கண்ணைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அந்த நாலரையணைக்கு நல்ல பாலாக வாங்கிச் சாப்பிடுங்கள். விண் செலவும் மிச்சப் படும். உடம்புக்கும் நல்லது!" என்று உபதேசிப்பான். சாராயம், கள் என்று போதை தரும் பொருள்களைக் குடிக்கும் தொழிலாளியைக் கண்டு விட்டால் அவனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வரும். அந்த ஆத்திரத்தில் அவர்கள் ஒன்று மில் வேலையை விட்டுவிட வேண்டும், அல்லது குடியை விட்டுவிட வேண்டும். அவ்வளவு தூரத்துக்கு இறங்கிய பின்தான் மறு காரியம் பார்ப்பான்.

எத்தனை முயன்றும் கள் குடிக்கும் கெட்ட பழக்கம் தொழிலாளிகளிடையே வளர்ந்து கொண்டே போகிறதே என்று மிக வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொள்வான். அதை நிறுத்த அவனால் இயன்ற வழிகளை யெல்லாம் தேடுவான்.

ஒரு நாள் மில்லில் பெண்களும் வேலை செய்ய வந்து விடவே, அவன் தலையிலடித்துக் கொண்டான். உலகம் இவ்வளவு தூரம் கெட்டுப் போக வேண்டுமா என்று மனம்



புழங்கினான். அன்று முதல் தொழிலாளிகளுக்குப் புத்தி புகட்டி நல்லுபதேசம் செய்ய தையே நிறுத்திக் கொண்டு விட்டான்.

இருந்த பொழுதிலும் மேஸ்திரிக்கு இருந்த மரியாதை என்னளவும் குறையவில்லை. அவன் சொல்லைக் கேட்க முடியாது என்று நேருக்கு நேர் நின்று அவனிடம் சொல்வது யாருக்குமே சிரம சாத்தியமான காரியமாயிருந்தது. அவன் தன் பொறுப்பை நன்றாக உணர்ந்திருந்தான். எனவே, நன்றாக அலசி ஆராய்ந்து யோசித்த பிறகு கம்பிரமான குரலில், "சரி, அப்படியானால் என்னுடன் வாருங்கள். நாளைக்கு வேலை நிறுத்தம் செய்யாமல் இருக்கும்படி சக தொழிலாளிகளிடம் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. எங்கள் சார்பில் லேட்டஜியிடம்

கட்டாயம் சொல்வதாகத் தாங்கள் வாக்களிக்க வேண்டும்!" என்றார்.

சுதாகர் 'சரி' என்று சம்மதிக்கவே மேல் திரிக்குச் சிறிது மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

சின்னஞ் சிறிய அந்த வாடகையறையில் அடுப்பு மூட்டிச் சுதாகர் தானாகவே சமைக்கத் தொடங்கினார். ஒண்டிக் கட்டையான அவனுக்குத் தனக்கு மட்டும் சமைத்துக் கொள்வது சுலபமாகவேதான் இருந்தது. பரமானந்தருடன் பழகிப் பழகி அவன் தன் வேலையைத் தானே செய்து கொள்ளப் பழகியிருந்தான். உலகத்துடன் உறவு பூண விரும்பும் வாலிபன் வேலை யென்றால் பயந்து ஓடக் கூடாதல்லவா? எந்த வேலையா யிருந்தாலும் செய்யப் பழக வேண்டியதுதானே? சமையல் வேலையா யிருந்தால் மட்டமா?

சமைத்துச் சாப்பிட்ட பின், லேட்ஜியை எப்படிச் சொல்லிச் சம்மதிக்க வைக்கலாம் என்று யோசித்தவாறே சுதாகர் படுக்கையில் படுத்தான். கீழ்த் தளத்தில் உள்ள முற்றத்தில் தொழிலாளர்கள் பலர் ஒன்று கூடி ஏதோ பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாட்டு முதலில் மெதுவான குரலில் ஆரம்பமாயிற்று. பிறகு சிறிது சிறிதாக உச்சஸ்தாயியை அடைந்தது. அத்துடன் உணர்ச்சியையும் உத்வேகத்தையும் பெற்றது. கீழ்த் தளத்திலிருந்து வந்த அந்தப் பாட்டு சுதாகரின் காதுகளிலும் தெளிவாக விழுந்தது.

"நடவுங்கள், நடவுங்கள்!
நாட்டுப்புறத்துக்கு நடவுங்கள்!
நகத்துக் கொப்பான
நகத்து வாசத்தை விட்டு
நடவுங்கள், நடவுங்கள்!
நாட்டுப்புறத்துக்கு நடவுங்கள்!"

தொழிலாளிகள் பாடிய அந்தப் போர்க் கோலப் பாட்டு சுதாகரின் மனத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதன் பொருளும் அவன் மனத்துக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

காந்தி மகான் சொன்னது என்ன? 'நாட்டுப் புறத்துக்கு நடவுங்கள். வளப்பும் வளப்பமும் மிக்க நாட்டுப் புறத்தை விட்டு நகரத்தைத் தேடிச் செல்லாதீர்கள், விட்டில் பூச்சி விளக்கைத் தேடிப் போவதுபோல!' என்பதுதானே?

நகரத்தில் துன்பத்தையும் துயரத்தையும் தவிர வேறு எதையும் காண மாட்டீர்கள். காண நீண்டதாலும் காண முடியாது. பட்டினிச் சாலையும் பசிப் பேயையும் தான் பார்ப்பீர்கள். நகரத்து நாகரிக வாழ்க்கையை நம்பிச் செல்லும் உங்களை யந்திரசாலைச்

சிம்னிகளின் புகை வரவேற்கும். நாளடைவில் யந்திர சாலைகளுக்குள் எரியும் நெருப்பைப் போலவே உங்கள் உள்ளத்திலும் தீ கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கி விடும். நகரத்து வாழ்க்கையில் நீங்கள் விரும்பும் சொர்க்க போக சுகம் கிடைக்காது. நகர வேதனைதான் கிட்டும். அந்த வேதனையில் உங்கள் உள்ளம் புழுங்கிச் சாம்பராவி விடும்.

நகரத்தின் நாகரிக வாழ்க்கையை நம்பி ஏமாளுதீர்கள். நகரத்து நாகரிகம் தன் பகட்டைக் காட்டித் தன்னிடம் 'வா, வா' என்று உங்களை அழைக்கும். ஆனால் கிட்டிச் சென்று விட்டால் வதக்கி வாட்டிக் கொன்று விடும். நாட்டுப்புறம் அத்தகையதல்ல. தன்னை நாடி வந்தவர்களை நலிவுறச் செய்யாது; நம்பிக்கை இழக்கும்படி செய்யாது. எனவே நாட்டுப் புறத்தை மறந்து நகரத்தை நாடாதீர்கள்.

நாட்டுப்புறத்தில் உண்மையான சாந்தியும், சுகமும், இன்பமும், ஆனந்தமும் கிட்டக் கூடும். ஆகவே, நகர வாசத்தை மறந்து நாட்டுப் புறத்தை வளப்படுத்தச் செல்லுங்கள். நாட்டை நாடாக்கப் பாடு படுங்கள்.

தொழிலாளிகள் பாடிய பாட்டில் ஏறத்தாழ இந்தக் கருத்துகள் தான் அடங்கியிருந்தன. அந்தக் கருத்துக்களைப் பாட்டாகிப் பண் இசைத்து அவர்கள் பாடியதைக் கேட்டு சுதாகர் கனவில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டான். நகரத்து வாழ்க்கையையும் நாட்டுப் புறத்து வாழ்க்கையையும் உவமித்துப் பார்க்கத் தொடங்கினான். தொழிலாளர்கள் வர்ணித்த நகரத்தின் உருவத்தை நீணவில் நிறுத்திப் பார்த்த அவனுக்கு நாட்டையும் நகரத்தையும் பற்றிய பிரச்சனை யோசிக்க வேண்டிய பிரச்சனைதான் என்று தோன்றிற்று. நாட்டை நாடாக்க நகரத்தை மட்டும் தட்டத்தான் வேண்டும் என்ற மனப் பான்மையும் அவனையறியாமல் அவன் உள்ளத்தில் புகுந்தது. நாம் நாட்டுப்புறத்தில் போய் வசிக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டான். உடனே அவன் மனம் தனக்கு ஓர் வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தேடிக்கொள்ளும் விஷயத்தில் சென்றது. மனோரமா அவன் கண்முள்ளே வந்து நின்றார். 'மனோரமா தன்னுடைய ஆசை கனவாகி விட்டதாக எண்ணிக் கண்கலங்கி நிற்பாளோ?' என்று எண்ணிய அவன் பெருமூச்செறிந்தான். அப்புறம் அவளைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே அவன் மனம் வட்டமிடத் தொடங்கி விட்டது. யோசனையில் ஆழ்ந்த அவனுடைய கண்கள் எப்பொழுது இமைத்தன என்பது அவனுக்கே தெரியாது. (தொடரும்)

கீ த ம ல ா

இயற்றியவர் : அம்புஜம் கிருஷ்ணா, கிடைக்கும் இடம் : ஞானோதயா பிரஸ்.

11, ஆண்டர்சன் தெரு, சென்னை 1. விலை: ரூ. 2-8-0

அம்மா! உன் கனவுகள் உண்மையாகட்டும்



உங்கள் குழந்தை ஆரோக்கியமாகவும் திடமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். உங்களுடைய ஆரோக்கியத்தையும் அழகையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்புகிறீர்கள். உங்கள் குழந்தையையும் உங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் இருவருக்கும் காட்லிவர் ஆயில் மிகவும் சிறந்தது. ஸெவன்ஸீஸ் சுத்தமான காட்லிவர் ஆயில் நேர்த்தியான இயற்கை உணவு. கவாசக் கோனாறுகளையும் ஜலதோஷத்தையும் தவிர்த்து செய்து குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கும் ஓர் சிறந்த சஞ்சீவி.

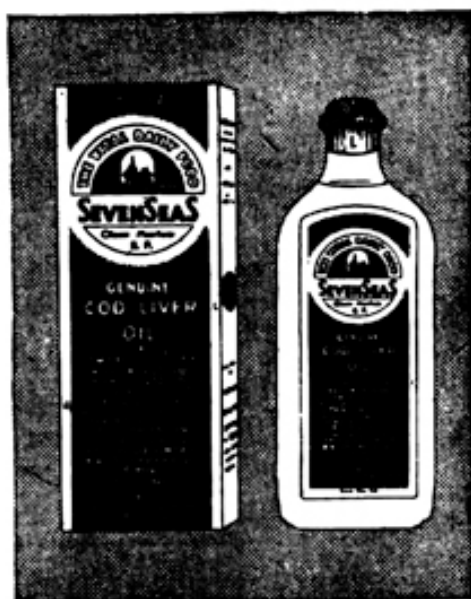
SevenSeas

ஸெவன்ஸீஸ்

சுத்தமான காட்லிவர் ஆயில்

விவரங்களுக்கு :

கார் அண்டு கம்பெனி லிமிடெட்
த. பெ. 152 - 7814 - 1243
பம்பாய் - கல்கத்தா - மதராஸ்



தாயின் அன்புக்குரியது வின்கோலா கர்ப்பினிக

ஆக்கும், பிரசவித்த பிற
கும் சாப்பிடச் சிறந்தது.

நீடித்த நோய்களுக்குப் பின் சிக்ரமாக ஆரோக்யந்
தைப் பெற ஏற்ற டாணிக். சாப்பிட இனிமையான
இது பசியையும் ஜீரண சக்தியையும் உண்டாக்கி
எடையை அதிகப்
படுத்துகிறது.

வின்கோலா

தேர்ந்தெடுத்த

டாணிக்

வைட்டமின்கள்

உள்ளும் இல்லாததும்



கடாண்டி பர்மனாடிகல்
ஒர்க்கல் மிமிடெட், கங்கநர்

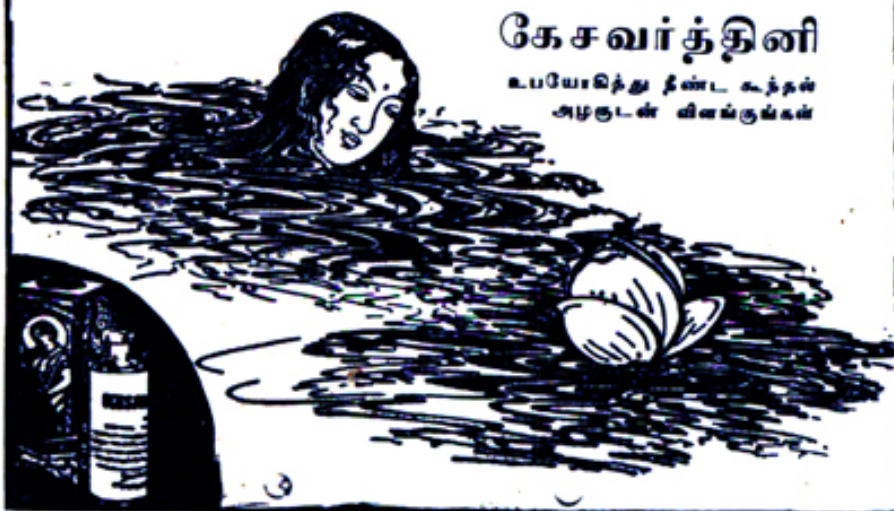


BR-AS-11

பாசிக்கு நடுவில் காட்சி யளிக்கும் தாமரை மலர் அழகு
வாய்ந்ததே. ஆனால் நீண்ட கூந்தலோடு கூடிய ஒரு பெண்
மணியின் முகம் அதையும்விட அழகு வாய்ந்தது.

கேசவர்த்தினி

உபயோகித்து நீண்ட கூந்தல்
அழகுடன் விளங்குங்கள்



கேசவர்த்தினி அணு 14. ஷாம்பூ அணு 14. எங்கும் கிடைக்கும்.
தென் இந்திய ரஸாயனசாலை - கோயமுத்தூர்

யோகாசன சிகிச்சை

வி. என். குமாரசாமி

11. கரிநீரகை அல்லது இனிப்பு.

இனிப்பு நாம் உயிர் வாழ்வதற்கு மிக இன்றியமையாதது. இதுவும் உடலுக்குச் சக்தியை நிறையக் கொடுக்கக் கூடியது தான். இக்கீதச் சத்து போதுமான அளவு உடலில், முக்கியமாக தசைகளில் இருந்தால் தான் நாம் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்ய முடியும். குறைந்தால் அசதி, பலவீனம், நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய பல கோளாறுகள் உண்டாகும்.

இந்த இனிப்புச் சத்து எல்லாவித உணவு வகைகளிலும் கலந்து இருக்கிறது. தானியங்கள், கொட்டை பருப்புகள், காய்கறிகள், நேரவகைகள், பழங்கள், பால், பால் பண்டங்கள் ஆகிய சகல வற்றிலும் இருக்கிறது. சிலவற்றில் அதிக மிருக்கும்; சிலவற்றில் குறைந்திருக்கும். எனவே நாம் எல்லாவிதமான உணவு வகைகளையும் கலந்து சாப்பிடுவதில் நமக்கு வேண்டிய கரிநீரகை கிடைத்து விடுகிறது.

சர்க்கரை, வெல்லம், கருப்பட்டி முதலியவை யூராவும் கரிநீரகையே. இந்த வஸ்துவையும் ஓரளவு நாம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இதில் வெல்லமும் கருப்பட்டியும் தான் வெகு சிலாக்கியமானது. வெள்ளைச் சர்க்கரையோ; யூரவோ அவ்வளவு நல்ல தல்லை. கொழுப்பில் எப்படி ஏ. வைட்டமின் இல்லாதவை மட்டரகமானதோ, அப்படியே இனிப்பிலும் தாது உப்புக்கள் இல்லாத இனிப்பு மட்டமானது. சீனியே மிக உயர்ந்தது என்று எவ்வளவு விடையானாலும் அதையே தேடி வாங்குகிறார்கள். உண்மையில் இதில் வெறும் இனிப்புத் தவிர வேறு சத்துக்கள் ஒன்றுமே கிடையாது. மக்கள் அறியாமல் இதன் வெண்மை நிறத்தில் மோகம் கொண்டு இதை வாங்கி உபயோகிக்கின்றனர்.

உண்மையில் கரும்பு வெல்லமும், பனவெல்லமும் தான் மிக மேன்மையானவை. இவைகளில் சில தாது உப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவை பற்களையும், எலும்புகளையும் உறுதியாய் வைத்துக் கொள்ளக் கூடியவை. அதாவது இருப்புச் சத்தும, கண்ணாம்புச் சத்தும், சிறிது பாஸ்பரகம் இவைகளில் இருக்கின்றன. சலவை மருத்துகளைக் கொண்டும், மற்றும் சில ரசாயனச் சரக்குகளைக் கொண்டும் கரும்புச் சாற்றைச் சுத்தம் செய்வதனால் அவைகளிலுள்ள மேற்படி தாது உப்புக்கள் நீங்கி விடுகின்றன. எனவே, வெள்ளைச் சர்க்கரையில் வெறும் இனிப்புத் தவிர, வேறு ஒன்றுமே கிடையாது. இப்பேர்ப் பட்ட வெள்ளைச் சர்க்கரையை இத்தக் காலத்தில் அதிகமாய் எல்லா வற்றிலும் உபயோகிப்பதனால் தற்கால மக்களுக்கு எலும்புகள் உறுதியில்லாமலும் பற்கள் உறுதியில்லாமலும் இருக்கின்றன.

எவ்வளவு இனிப்பைக் குறைத்து உபயோகிக்கின்றோமோ அவ்வளவுக்கும் நல்லது. இனிப்பு சீக்கிரமாகக் காலியாகக் கூடியது. அதாவது புளித்துப் போகக் கூடியது. அக்கீதப் புளிப்பு பற்களின் மேல் இருக்கும் எனும் எனும் பல்வின் மேல் கவசத்தை அளித்து விடும். அதனால் பல் சோத்தையாகின்றன. இம்மாதிரி ஏற்படாமல்

இருக்க வேண்டுமானால் எதைச் சாப்பிட்டாலும் உடனே வாயை நன்றாய்ப் பன்முறை கொப்பளித்துச் சுத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தவிர, இனிப்புச் சத்து அளிக்கும் தன்மை புள்ளது இனிப்பு செல்லும் ஆகாரக் குழாய், குடங்கள் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் வழி வழிப்பான சவ்வை அளித்து விடுகிறது. அதனால் இவ்விடங்களில் எரிச்சல், வலி, புண் முதலியவை உண்டாக ஏதுவாகின்றன. இத்தனைபும் தவிர, ரத்தத்துடன் இனிப்பு சேரும்போது சிறிது அதிகமானாலும் அதை மாற்றப் பாங்கிரியால் எனும் உறுப்பிலிருந்து சுரக்கும் இன்ஸூலின் தேவையாயிருக்கிறது. நாம் சாப்பிடும் அரிசி, தானியங்கள், காய்கறி, நேர, பால், பழங்கள் இவைகளிலுள்ள இனிப்புச் சத்தைச் சமன் செய்யவே இயற்கையாகச் சுரக்கும் இன்ஸூலின் சரியாயிருக்கும். அதிகமாக இனிப்புப் பண்டங்களாகச் சாப்பிடுவதினால் அதிலும் உழைப்பு இல்லாமல் அதிகம் இனிப்பை உபயோகித்தால் சில காலத்தில் போதிய இன்ஸூலின் கிடைக்காமல் இனிப்புச் சத்து ரத்தத்திலேயே தங்கி விடுகிறது. அதற்குத்தான் கிரிழிவு என் கிறோம். எனவே, உடல் உழைப்பில்லாதவர்கள் இனிப்புச் சத்து குறைத்துச் சாப்பிட்டு வேண்டும். உடல் உழைப்பு உள்ளவர்கள் சிறிது அதிகம் சாப்பிட்டாலும் பரவாயில்லை.

முன் காலத்திலெல்லாம் இப்பொழுதைப்போல இனிப்பை அவ்வளவு உபயோகிப்பது கிடையாது. இப்பொழுதேபோல் தினசரி பலதடவை காப்பி, டீ, கோகோ போன்றவை கிடையாது. மாடு டியுக்கு இனிப்புப் பலகாரங்கள், கேக், மைசூர் பாக், ஹல்வா முதலியவை கிடையாது. ஏதோ விசேஷ காலங்களில் பாயசம், பொங்கல், கொழுக்கட்டை, அதிரசம், எள்ளுண்டை, கடலை உருண்டை செய்வார்கள். எல்லாம் வெல்லத்தில் செய்வார்கள். மைசூர் பாக் கூட வெல்லத்தில் செய்வார்கள். வெள்ளைச் சர்க்கரையின் நாமதேயம்கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஏன் சிறு சிசுக்களுக்குப் பால் ஊட்ட வேண்டுமானால் அதுவும் வெல்லத்தைத்தான் கரைத்து ஊட்டுவார்கள். தற்காலத் தாய்மார்களுக்கு எங்கே அப்படி செய்யச் சொல்லுங்கள் பார்த்தீர்கள்! ஐயோ! கருப்பாக வல்லவோ இருக்கிறது! குழந்தைக்கு ஆகாது, குழந்தை சாப்பிடாது என்பார்கள்.

நம் பாட்டன், பாட்டி அவர்கள் மூதாதைகள் எல்லாம் இந்த வெல்லத்திலும், கருப்பட்டியிலும் தானே வளர்கிறார்கள்! அவர்களெல்லாம் என்ன குறைந்தா விட்டார்கள்! நம்மை விட வயதிலும், உறுதியிலும், பலத்திலும், ஆரோக்கியத்திலும், மேன்மையாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

புராதன நகரம் ஒன்று யூரிக்கடியில் இருப்பதைக் கண்டு அங்கு புதை பொருள் ஆராய்ச்சி யாளர்கள் யூரியைத் தோண்டி ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். அதில் பல புராதனமான வஸ்துக்கள் கிடைத்தன. அத்துடன் அக் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் எலும்புகளும் கிடைத்தன. அவ்

வெலும்புகள் சாதாரணமாய் நம் எலும்புகளை விட மிக்க உறுதியுடன் இருக்கனவாம். முதிர்ந்த வயதினர்களின் மண்டையோடுகளிலுள்ள பற்கள் மும்பாத்திரண்டும் ஒன்று கூடக் குறையாமல், தேயாமல் சொத்தையாகாமல், மிக்க உறுதியாய் இருக்கனவாம். அந்தக் காலத்தில் இனிப்பை அவர்கள் தனித்து அதிகமாய்ப் புசிக்காமல் இருக்கதே இதற்குக் காரணமென்று சொல்லலாம்.

வெல்லம், கருப்பட்டி நல்லதெனச் சொல்லுகிறோம். ஆனால் இந்த வெல்லமும் கருப்பட்டியும் கூட அசலாய், சுத்தமான சர்க்கராகக் கிடைப்பதில்லை. மணல், மண், சக்கைகள், குச்சிகள், ஏன் இறந்த கட்டெறும்புகள் கூடக் கலந்திருக்கும். அதனால்தான் உபயோகப் படுத்த வேண்டுமென்று நோக்க முடையவர்களும் இதை வாங்கப் பின் தங்குமின்றனர். சில நாட்களுக்கு வெல்லத்தில் சாணியைக் கூடக் கலந்து தயார் செய்து வெல்லப் பஞ்ச காலத்தில் விற்றார்கள். இம்மாதிரி யெல்லாம் அகத்தப் பட்டுப் போவதனால் தான் மக்கள் அதை வாங்கப் பிரியப் படுவதில்லை. ஏழைகள் மட்டுமே அவைகளை வாங்கி வந்தார்கள். சிறிது சேனகர்ய முள்ளோர் வெள்ளைச் சினியைத்தான் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் வெள்ளைச் சர்க்கரையும் ஒரு காலத்தில் மிக்க அகத்தமாய் "சர்க்கடை மண்" என்று பெயர் வாங்கும் அளவு இருந்தது. அப்பொழுதும் பொருட் படுத்தாமல் வாங்கத்தான் செய்தார்கள். ஏனெனில், மக்களின் மோகம் அப்படி யிருக்கிறது. ஏனோ இந்த மனோபாவம்!

கங்கு தீட்டிய பாலிய் வெள்ளை அரிசியில் ஒரு மோகம்! வெள்ளை வெளேரென்ற சர்க்கரையில் ஒரு தனி அபிமானம்! வைடமின் சத்தையிலாத தாவர எண்ணெயின் மேல் அலாதி அன்பு! இம்மாதிரி பொருள்களைச் சாப்பிட்டு வந்தால் மனிதன் ஆயுள் குறையக் கேட்க வேண்டுமா! ஆரோக்கியம் கேட்க இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்! பின் நாய்கள் வர யாரைக் கேட்க வேண்டும்!

சுத்தமான வெல்லம், கருப்பட்டி கிடைக்க மார்க்கம் தேட வேண்டும். இதிலும் மக்கள் ஏமாந்து விடுகிறார்கள். கண்ணுக்கு வெள்ளையாய் இருக்கிறது என்று வெல்லத்திலும் உயர்ந்த சர்க்கரை வகையையான வெல்லத்தையும், நாட்டுச் சர்க்கரையைப் வாங்குகிறார்கள். இது வீலை கொடுத்துச் சனிபயினை வாங்குவதற்கு ஒப்பாகும். இதிலும் தயார் செய்யும்போது சலவை மருந்து மற்றும் ரசாயனச் சர்க்கரைகளைச் சேர்த்துச் சத்தம் செய்து விடுகின்றனர். அதனால் வெள்ளைச் சர்க்கரையைப்போல முற்றிலும் தாது உப்புக்கள் நீங்கா விட்டாலும் ஓரளவு கழிந்துதான் போகிறது. எனவே இவைகளெல்லாம் கலக்காமல் நமது பழைய முறைப்படி தயார் செய்த வெல்லம், நாட்டுச் சர்க்கரை வாங்கினால் உத்தமம்.

இதை வெல்லம் எப்படி வாங்குவது? எப்படிக்கிடைக்கும்? விபாபாரிகளோ மக்கள் வெணுத்ததைத்தான் விரும்புகிறார்கள் என்று தயார் செய்துகொள்ளுங்கள். அதிலும் பல ரகம், பல கலப்புகள், கடைசியில் இப்பொழுது சில நாளைக வெல்லமும் வெள்ளைச் சர்க்கரையும் ஒரே வீலைக்கு வீற்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். வீலையின் காரணமாக வெல்லமும் நாட்டுச் சர்க்கரையும் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இப்பொழுது வெள்ளைச் சர்க்கரையையே வாங்கத் துவங்கி விட்டனர். ஆரோக்கியம் கேட்கச் சொல்லவும் வேண்டுமா!

சுத்தமான பால் கிடைப்பது. அதிலும் தண்ணீர், பால் பவுடர் கலப்படம். வெண்ணெயில் கலப்படம்; கெய்யில் கலப்படம்; நல்லெண்ணெயில் கலப்படம்; வெல்லத்தில் சாணி கலப்படம். இப்படி எதில் பார்த்தாலும் கலப்படமாய் இருப்பதால் எதை வாங்கி எப்படிப் பிழைப்பது என்று பிரமிப்பாய் இருக்கிறது. பொது மக்களின் ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கும் இம்மாதிரி விஷயங்களில் அரசாங்கம் இன்னமும் போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

இவைகள் எல்லாம் தவிர இயற்கையாகவே கிடைக்கும் சில இனிப்பு வகைகள் உண்டு. அவை இவைகளெல்லாவற்றையும் விட மிக சிரேஷ்டமானது. தேன் ஒரு சிறந்த இனிப்புச் சத்துள்ளது. அதில் இனிப்புச் சத்துடன் கூட பலவித தாது உப்புக்கள், வைட்டமின் சத்துக்களைக் கொண்டு. இது ஒரு மருத்துக்குச் சமானமாகும். தவிர இதை நீரணிக்க இன்ஸூலின் தேவையில்லை. தேனையானது தான் டீயூத்து நீரணம் செய்து அதைத் தேன் கூட்டில் சேகரித்து வைக்கிறது. அதனால் இதைத் தராமலாய் உபயோகிக்கலாம். நீரிழிவுக்காரர்களுக்கு இந்த இனிப்பு எடுத்து. அவர்களுக்கு தேன் ஏற்கெனவே, நீரணமானதால் இந்த இனிப்பு ரத்தத்தில் சேருவதால் சக்தி ஏற்படும். சில உஷ்ண தேகிகளுக்கு இது பிடிக்காது. குளிர்காலத்தில் இதை எவ்வோரும் உபயோகிக்கலாம். தேனும் எலுமிச்சை ரசமும் கலந்து சாப்பிட்டால் எப்போசிப்பட்ட மண்ணீரல், கல்லீரல் கோளாறுகளும் விலகும். ஆனால் தேனும் கலப்பட மில்லாமல் கிடைக்க வேண்டுமே!

இதைத் தவிர, பேரிச்சம் பழமும் ஒரு நல்ல இனிப்புச் சத்துள்ள பழம். இதன் இனிப்பை மாற்ற இன்ஸூலின் தேவையில்லை. இதையும் நீரிழிவுக்காரர்கள் உபயோகிக்கலாம். இதில் நிறைய இரும்புச் சத்து இருக்கிறது. மற்ற எல்லாவகை சத்துக்களும் சிறிதளவு இதில் இருக்கின்றன. எனவே இது ஒரு சிறந்த ஆகாரம். இந்தப் பழங்கள் உற்பத்தியாகும் இடங்களில் உள்ள அராபியர்களைப் பாருங்கள். எவ்வளவு திடமாய், ஆரோக்கியமாய் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பல காரணங்களில் இந்தப் பேரிச்சம் பழமும் ஒன்றாகும்.

பழ வகைகளில் காய் கறிகளில் நிறைய இனிப்புச் சத்து இருக்கிறது. தானியங்களில் இருக்கிறது. எனவே, இயற்கையாகக் கிடைக்கும் தானியங்கள், பால், பழங்கள், தேன், காய்கறி, சிறை வகைகளிலுள்ள இனிப்புச் சத்தே போதுமானது, என்றாலும் சாப்பிட்டு குறித்த வாய் இனிப்புப் பட்சணங்களைக் கொண்டு வர என்றுதான் கேட்கும். தினசரி இம்மாதிரி பட்சணங்களைச் சாப்பிடாமல் எப்பொழுதாவது சாப்பிடுவதில் குற்றமில்லை. இதிலும் உடலுழைப்பை அனுசரித்து நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆரோக்கியமாய் வாழ ஆகாரத்தில் இத்தனை விஷயங்களையும் தெரிந்து கொண்டால் தான் ஆசனம் செய்பவர்களுக்குத் துணையாக யிருக்கும். அப்படிக்கிவிட உணவு ரூசானமின்றிக் கண்டதைச் சாப்பிட்டு ஆசனம் செய்தால் பலனுக்குப் பதில் பலவித இடையூறுகள் நேரும். சிலர் "ஆசனம் சில நாள் செய்தேன், எனக்கு ஒத்து வரவில்லை" என்று சொல்லுவதின் காரணம் இதுதான். இந்த ஆகார ரூசனம் ஆசனம் செய்பவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. ஆசனம் செய்யாத மற்ற எல்லோருக்கும் கூட உபயோகமாய் இருக்கும். (தொடரும்)

வழக்கம்போல்
இந்த ஆண்டிலும்
எங்கள்
எட்டுயோவில்

12" x 10"

அளவுள்ள **என்லார்ஜ்மெண்ட்** ஒன்று

ரூ. **5/-**

க்கு 1954 பிப்ரவரி கடைசி தேதி வரையில் படம் பிடித்துத் தரப்படும்

கேரம்: காலை 9-12/30 மணி வரை
மாலை 3/30-7 மணி வரை

கடல் :
காரைக்குடி
மதுரை-கோவை
புதுக்கோட்டை

ஆர்.தாஸன்ஸ்கூடியோ

1/48, ரட்டான் பஜார் கோடு, சென்னை-3

தபால் மூலம் இலவசக் கல்வி போதனை

புதிய வகுப்புகள் ஆரம்பம் 23-1-1954

தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த ஆண், பெண் இருபாலரும் 1. மெட்ரிகுலேஷன். 2. ஆர்தர் மெட்ரிகுலேஷன். 3. பம்பாய், பனூல் மெட்ரிகுலேஷன். 4. S. S. L. C. 5. தமிழ் வித்வான். 6. புக்ப்பிப். 7. E. S. L. C. (8ம் வகுப்பு). 8. வகத்தறி நேரடி. 9. ஹோமியோபதி டிப்ளம். 10. ஸ்ரீத் (54 ஆகஸ்ட்). 11. பேனிக் ஆங்கிலம். (A B C D ஆரம்ப பாட முதல் 5-ம் பாரத்திற்குரிய பாடம் வரை) முதலிய 1954-55ம் வந்த சர்க்கார் பரீட்சைகளுக்குத் தபால் மூலம் மாதக் கட்டணம், வகுப்புக் கட்டணமின்றி, "இலவசமாக" மாதம் மும்முறை M.A., B.A. L.T., B.A. வித்வான் ஆசிரியர்களால் மிகச் சிறந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட பாடங்கள் அனுப்பி பயிற்சி அளிக்கப்படும். மேலும் பரீட்சையின் வெற்றிக்கும் தவறாது பாடங்கள் அனுப்பி பயிற்சி அளிக்கப்படும் என்பதற்கும் உத்தரவாதப் பத்திரம் அளிக்கப்படும். மேற்கண்டவாறு எம்மால் செய்யத் தவறின் மாணவர்களின் கட்ட நட்புடங்களுக்கு நங்கள் போர்ப்பு என்பதை இப்பத்திரம் உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆகவே 23-1-54 முதல் ஆரம்பமாகும் இவ்வகுப்புகளின் முழு விவரங்களுக்கு உடன் 2 ஒரு அணு ஸ்டாம்புடன் எழுதி சேர்த்து கொள்ளவும்.

மெட்ரிகுலேஷன் & ஸ்ரீத் பரீட்சைகளில் தேரிய மாணவர்கள் தபால் தந்த இலவச வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவார்கள். (சேர்த்த அச்சம் உண்மையானது)

ஸ்ரீ முருகன் டூடோரியல் இன்ஸ்டிடியூட்

ஹிஷிவத்தியம் P. O.

:: (Via) திருக்கோவிளூர் S. A. Dt.



அருந்தா

பரம்பரை குணமேன்மை..



மெம்பர், இந்தியன் கோர் அண்டு டாப்ஸ்டீக் மேக்கிங் அசோசியேஷன்

பண்டை காலத்திய கூந்தல் சிங்கா
ரங்கள் அன்றைப்போலவே இன்றும்
அழகாகவும் வசிகரமாகவும் அமை
கின்றன. இந்தியப் பெண்மணிகள்
தங்கள் கூந்தலுக்கு பளபளப்பும்
அழகும் ஊட்டுவதற்கு டாங்கோ
பரிமள கூந்தல் தேங்காய் யெண்
ணையை இருபதாண்டுகளாக பயன்
படுத்தி வருகிறார்கள்.

டாங்கோ

பரிமள கூந்தல் தேங்காய்
எண்ணையும் ஷாம்பூவும்
தட்டா ஆயில் மில்ஸ் கம்பெனி, லீட்.

டாப்ஸ்டீக் மேக்கிங் அசோசியேஷன்



தேசத் துரோகமா?

ஆர். எஸ்.

ஈரவாசியில் தூக்கத்திலிருந்து ராணி தூக்கத்திற்கு நடுவில் இருந்த காட்டின் வழியே ஒரு மனிதன் குதிரை மேல் வந்து கொண்டிருந்தான். இரண்டு கோட்டைகளுக்கும் இடையில் இருந்த தூரம் சுமார் இரண்டு மைல்களிருக்கும். ராணி தூக்கத்திலிருந்து சிறிது தூரத்திற்குத்தான் சமவெளி யிருந்தது. அதன் பிறகு ஒரே அடீத்தியான காடு. அந்தக் காடுதான் அதைச் சாங்கிலி தூக்கத்துடன் இணைத்தது.

குதிரையீது இருந்த மனிதன் மிகவும் களைப்படைந்திருந்ததாகக் காணப்பட்டான். அவனைப் பார்த்தால் வழி தவறியவன்போல் தோன்றியது. குதிரையை வெகு கவனமாகச் செலுத்தி வந்தான். நிடரென்று அவன் முகத்தில் சந்தோஷத்தின் ரேகைகள் படர்ந்தன. காரணம்: அவன் தூரத்தில் தெரிந்த ஒரு குடிசையைப் பார்த்து விட்டதுதான்.

விரைவாக அந்தக் குடிசையை நோக்கிக் குதிரையைச் செலுத்தினான். அதனருகில் வந்ததும் குதிரையிலிருந்து இறங்கித் தாளிடப்பட்டிருந்த அந்தக் குடிசையின் கதவைத் தட்டினான்.

"யாரது!" என்று உள்ளிருந்து குரல்கேட்டது. "ஒரு வழிப்போக்கன். பாதை கவறி வந்து விட்டேன். மிகவும் தாகமா யிருக்கிறது, கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள்."

சிறிது நேரத்தில் குடிசையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு பெண் மான் பண்டத்தில் தண்ணீர் குடம் வந்தாள். தண்ணீரை அந்த மனிதன் மிக்க ஆவலுடன் பருகினான். பிறகு அவன்,

"இந்த ஜனசஞ்சாரமற்ற காட்டின் நடுவே நீ ஏன் தனியாக வாழ்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

அவன் சொன்னான்: "சமீபகாலம் வரை ராணி தூக்கம் கல்தான் வசமே இருக்கிறது. அதனால் லிந்துக்கள் அங்கு மன அமைதியுடன் வாழ முடியவில்லை. இங்கு வந்து குடியேறினோம். வேறு ஊருக்குச் செல்வதற்குள் சிவாஜியே, கோட்டையைப் பிடித்து விட்டார். ஆகையால் நானும் என் தகப்பனரும் கோட்டையினருமேயே செல்வத் தீர்மானித்திருந்தோம்."

"சமீபத்தில் ஓரளவு சீர்ப்பைப்பற்றி வந்த வதந்திகளால் இன்னும் சிறிது காலம் இங்கிருக்க வேண்டியதாய் விட்டது. ஆனால் அந்த மாநிலி எதுவும் நீகழாதென்றே நான் நம்புகிறேன். ஏனெனில் சாம்ராட் சிவாஜியிடம் எங்களுக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது."

அந்த மனிதன் புன்சிரிப்புடன் மண்பாண்டத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே கேட்டான், "கல்தானின் காலத்தில் வழி தவறி முகம்மதியர்கள் வந்து விட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?"

"ஒருவர் இருவராக வந்தவிட்டால் கவலை யில்லை. அவர்களை—அவர்கள் முகம்மதியராக இருந்தாலும் சரி, மகாராஷ்டிர வீரர்களா யிருந்தாலும் சரி, களைப்புடன் வந்தவர்களை உபசரிப்போம். முகம்மதியர் யாராவது என்னைத் தாக்க வந்தால், இதோ என்னிடம் ஆபதம் இருக்கிறது" என்று தன் இடையிலிருந்து சுமார் ஒரு அடி நீளமுள்ள ஒரு கத்தியை எடுத்துக் காட்டினான்.

அந்தப் பெண்ணின் வீரத்தைக் கண்டு அந்த மனிதன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தான்.

"நாலைந்து முகம்மதியர் வந்துவிட்டால்!"



“என்னை செய்ய உதவும் கத்தி, மாணத்தைக் காக்கவும் உதவும். அதைத் தவிர இவ் விருந்து தப்பிச் செல்ல ஒரு ரக சிய வழியும் இருக்கிறது.”

“வருபவர்கள் மகாராஷ்டிர வீர சிவாஜியின் சைன்யத்தைச் சேர்ந்தவர்களா யிருந்தால், அவர்களுக்கு உபசாரனை செய்து, இரவில் களைப்பாறி விட்டுச் செல்லக்கூட அனுமதிப்போம்” என்றார்.

“அப்பொழுது எனக்கு இன்றிரவு இங்கே தங்க அனுமதி கிடையாதல்லவா!”

“உங்களைப் பார்த்தால் மகாராஷ்டிர வீரரல்லவென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. நான் ஏற்கெனவே சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டாமென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே போனவன் திரும்பி வந்தான்.

“ரீங்கன் ராணி தூக்கத்துக்குத்தானே செல்ல வேண்டும்! இதோ இந்தப் பாதை வழியாகச் சென்றால் கலபமாகப் போய்விடலாம்” என்று வழியைக் காட்டினார்.

அந்த மனிதன் புள் சிரிப்புடன் குதிரையில் ஏறிக் கொண்டே சொன்னார்: “உன் போன்ற வீரப் பெண்மணிகள் இங்காட்டில் உள்ள வரை எப்படிப்பட்ட மோகலாயரையும் முறியடித்து விடலாம். நீ இன்று செய்த உதவியை சிவாஜி மறக்க மாட்டான். என்றாலுமே உனக்கு என் உதவி தேவையா யிருந்தால் நீ தயங்காமல் என் வீட்டம் வரலாம்.”

இதைச் சொல்லி விட்டு அவர் குதிரையை வேகமாக விட்டுக் கொண்டு சென்றார்.

மறுநாள் சிவாஜி காலை வேளையில் முற்றத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். ராணி தூக்கத்தை ஒருபடியாக ஒழங்குக்கும் கொண்டு வந்தாய் விட்டது. இவ் அடுத்தபடி என்ன செய்வது!

அவர் சிந்தனை தடைப்பட்டது. ஒருவீரன் வந்து, சதாசிவராய் மிக முக்கியமான ஒரு செய்தியுடன் வந்திருப்பதாகக் கூறினார். சதாசிவராய் வந்தவுடன் அவர் அவனை என்ன முக்கிய சமாசாரமென்று கேட்டார்.

“சாம்ராட், நேற்றிரவு வில்வநாத் ஒரு மொகலாய வீரருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.”

“என்ன! நமது வில்வநாத்ரா!”

“ஆம், சாம்ராட்! அவன் நமது சைன்யத்தின் சில ரகசியங்களை வெளியிடுவதை, நான் என் காதாலேயே கேட்டேன்.”

“சதாசிவராய்! ஜாக்கிரதை. நமது சைன்யத்தின் மிக உண்மையானவர்களில் ஒருவன் என்று கருதப்படுபவன்மேல் இந்தக் குற்றச்சாட்டை சுமத்துகிறீர்கள். இது பொய்யானால் இதற்கு என்ன தண்டனை தெரிமா!”

“தெரியும், சாம்ராட்; இருந்தாலும் நான் கண்ணால் கண்டதை எப்படிச் சொல்லாம விடுக்க முடியும்!”

“இருக்கட்டும்” என்று சிவாஜி பலமாகக் கையைத் தட்டினார்.

உள்ளே வந்த காவலனிடம் வில்வநாத்நாதை அழைத்து வர உத்தர விட்டார்.

“சாம்ராட், ஒரு விண்ணப்பம்.”

“என்ன!”

“அவன் அந்தக் குற்றச் சாட்டை மறுத்தால், அதை நிரூபிக்க எனக்கு மூன்று நாட்கள் அவகாசம் தேவை. மற்றும் ஒரு வேண்டுகோள், சாம்ராட், அதுவரை அவன் தப்பி ஓடாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.” சிவாஜியின் அடர்த்தியான புருவங்கள் ஒரு முறை உயர்ந்து தாழ்ந்தன.

“ஓகோ! அவனைப்பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். ஆனால் மூன்று நாட்களில் நீ நிரூபிக்க வேண்டுமென்பதை மறந்து விடாதே.”

சதாசிவ ராய் தலைவணங்கி விட்டு வெளியே சென்றார். அவன் வெளியே சென்ற சிறிது நேரத்தில் வில்வநாத் உள்ளே வந்தான்.

சிவாஜி தீவிரமாய் ஏதோ கவனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். வில்வநாத் வியப்புடன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரத்தில் சிவாஜி அவனைக் கேட்டார்.

“வில்வநாத்! நேற்று இரவு நீ யாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாய்!”

வில்வநாத் திகைத்தான். “இதற்கு அவசியம் பதில் சொல்ல வேண்டுமா, சாம்ராட்!” என்றார்.

“ஆம்!”

ஒரு கணம் வில்வநாத் தயங்கினார்.

“என் காதல் ஜமுனுவின்விடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார்.

“வேறு எவரிடமும் பேசவில்லையா வில்வநாத்!”

“ரீங்கன் கேட்கும் கேள்வி எனக்கு விளங்க வில்லையே, சாம்ராட்!”

சிவாஜி சற்று நேரம் மெனமாய் யிருந்தார்.

“வில்வநாத், நீ நேற்றிரவு ஒரு மொகலாயரிடம் நமது ராணுவத்தின் முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகத் தகவல் வந்திருக்கிறது. அதனால் சந்தேகத்தின் பேரில் நீ இப்பொழுது கைது செய்யப் பட்டிருக்கிறாய்.

இதில் என் அபிப்பிராயத்திற்கு இடமே இல்லை. இன்னும் மூன்று நாட்களில் உள்மேல் சாட்டப் பட்டிருக்கும் குற்றம் நீரூக்கப்படுமென்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. அதுவரை நீ கிறையிலிருந்து தானாக வேண்டும். ஆனால் உனக்கு வேண்டிய எல்லாசௌகரியங்களும் செய்துகொடுக்கப்படும்.”

சிவாஜி போய் விட்டார்.

வில்வநாதை அந்த இரு வீரர்களும் கௌரவமாக அழைத்துச் சென்றார்.

★

சிறிது நேரத்தில் ஒரு மொகலாய தளபதியைப் பற்றி வதந்திகள் உலவுவதாகவும், அவரைப் 'பிடிப்பவர்களுக்குத் தகுந்த சன்மான மளிக்கப்படுமென்றும் சிவாஜியிடமிருந்து ராஜ்ய வதந்திற்கு ஒரு கற்றறிக்கை வந்தது. தளபதி வீர சிம்மன் அவனை எப்படியும் பிடித்துவிடுவ தென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அன்று மாலை சிவாஜி குதிரையில் வெளியே சென்று கொண்டிருந்தபோழுது பாதையின் குறுக்கே ஒரு பெண் அவர் குதிரையின் மூல் வருவதைக் கண்டார்.

அவரை அந்த மாறு வேஷத்தில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய பெண் ஒரே ஒருத்திதான். அவள் மூன்றின தினம் குடிசையில் அவரைச் சந்தித்தவர்.

ஆம், அதே பெண்தான் இவள்.

சிவாஜி குதிரையிலிருந்து இறங்கினார்.

அந்தப் பெண் அழுது கொண்டே எழுந்தார்.

“சாம்ராட்!” என்று அந்தப் பெண் பேச ஆரம்பித்தார்.

“சாம்ராட், வில்வநாத் தேசத் துரோகமான எந்தக் காரியத்தையும் செய்யமாட்டார். அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவரை விடுதலை செய்து விடுங்கள்—”

சிவாஜி, “நீதான் ஐமூனாவா! வில்வநாத்தின் காதலியா!” என்று வியப்புடன் கேட்டார்.

“ஆம் சாம்ராட், நான்தான் ஐமூனாவாய். இப்பொழுதும் அவர் குற்றம் செய்கிறப்பார் என்று நம்புகிறீர்களா! என்னுடைய காதலர் என்று தெரிந்த பிறகும் கூட உங்கள் மனம் அதை நம்புகிறதா!”

அவள் குரலில் தொனித்த சோகம் அவர் மனத்தை இளகச் செய்தது.

“ஐமூனா, அவன் மேல் குற்றம் குஜாவாக வில்லையே! அதற்குள் நீ ஏன் மனங் கலங்கி விட்டாய்! இன்னும் மூன்று நாட்கள்வரை அவனைப்பற்றி எதுவும் சொல்ல முடியாது.”

ஐமூனாவாய் வருத்தத்துடன் கேட்டாள்.

“நேற்று நீங்கள் தங்கள் உதவி தேவையா யிருக்கும்பொழுது அளிப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தீர்களே, அதை இப்போது தருவீர்களா!”

சிவாஜி அன்புடன் அவளை ஒருதரம் பார்த்து விட்டுக் குதிரைமேல் ஏறிக் கொண்டார்.

“ஐமூனா, என் உதவி எப்பொழுதும் உனக்குக் கிடைக்கும். நான் சியாயம் என்று எதை நீனைக் கிறேனோ அதிலிருந்து நான் தவற மாட்டேன். ஐமூனா—நான் வருகிறேன்.”

சிவாஜி குதிரையின் மீது ஏறிக் கொண்டு குதிரையைத் தட்டிவிட்டார். அந்தப் பெண்ணின் விஷயத்தில் அவர் மனம் மிகவும் இரங்கியது. அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆனால் அவர் அவளைப் பார்க்க முடியா வண்ணம் குதிரையினால் எழுப்பப் பட்ட புழுதிப் படலம் மறைத்தது.



சிவாஜி இப்பொழுது மிகவும் இருளடைந்திருக்கதைக் கவனித்தார். குளிர் காற்று இவ்வசாக வீச ஆரம்பித்திருந்தது. வானத்தில் கருமேகங்கள் மிக அடர்த்தியாகக் கூடி யிருந்தன. சற்று நேரத்தில் காற்று பலத்தது. “இன்று இரவு பயங்கரமானதா யிருக்கும்போல் தோன்றுகிறதே!” என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு குதிரையைச் செலுத்தினார்.

அந்த இரவு உண்மையிலேயே பயங்கரமானதாய்த் தானிருந்தது. இருள், இருள்—எங்கு பார்த்தாலும் இருள். அப்படி இருக்க மரங்கள் அடர்த்த சாங்கிலி தூக்கத்திற்குச் செல்லும் அந்தப் பாதையைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

துரத்தில் காலைக்கு குதிரைக் குளம் போலிகள் அவை வருவதை அறிவித்தன. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் பாதையிலிருந்து இரண்டு மரங்களின் மறைவிலிருந்து இரு கரிய உருவங்கள் மெதுவாக வெளிவந்தன. ஒன்றிற்

கொன்று ஏதோ சமீகளை செய்துகொண்டன. பிறகு பக்கத்திலிருந்து இரண்டு குதிரைகளின் மீது ஏறிக்கொண்டு அவற்றை, குதிரைகள் வரும் ஒலி கேட்ட பக்கமாகச் செலுத்தின.

அந்த ஐக்கி குதிரைகளும் இப்பொழுது அருகில் வந்து விட்டன. ஈடுவிலி காணப்பட்ட குதிரையில் வில்வாசுத் கட்டப்பட்டிருந்தான். அவனைச் சாங்கிலி தூக்கத்திற்குச் சிறை வைப்பதற்காக அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர். முன்னால் வந்து கொண்டிருந்த வீரன் ஒரு கையில் ஒரு தீவட்டியை உயரத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் இரண்டு குதிரைகள் வேகமாக வருவதைப் பார்த்ததும் அவர்கள் தங்கள் குதிரைகளை நிறுத்தி விட்டனர். தீபத்தின் ஒளியில் அவர்களை மகராஷ்டிர வீரர்கள் பார்த்து முடிந்தது. மொகலாயர்கள்! மொகலாயர்கள் வந்து விட்டார்கள்!

அவர்களைக் கண்டவுடன் மகராஷ்டிர வீரர்களின் இரத்தம் கொதித்தது. அவர்கள் தங்கள் இடைக்கலியிருந்த வாட்களில் கையை வைத்தனர். ஆனால் கண்டாடிக் கண்டிறப்பதற்குள் அவர்கள் எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நடந்தது.

அந்த மொகலாய வீரர்களின் தளபதியாகத் தோன்றியவனின் குதிரை வில்வாசுத்தின் அருகில் பாய்ந்தது. அடுத்த கணம் அந்த மொகலாய தளபதி வில்வாசுத்தின் குதிரையே தாவுவதை யும், அந்தக் குதிரை உடனே வேகமாகச் செல்வத் தொடங்கியதை யும் அவர்கள் கண்டனர்.

இவ்வளவும் ஒரு கணத்துக்குள்ளே நடந்தது. மற்றைய மொகலாயன் இவர்களுடன் கத்திச் சண்டையிட்டுச் சில நிமிஷங்கள் தாமதிக்க வைத்தான். பிறகு அவன் ஒரு புத்த தந்திரத்தைக் கையாண்டான். அவன் ஒரு குதிரையை மொகலாய தளபதி சென்ற திசைக்கு எதிர்ப்புறமாக ராணி தூக்கத்தின் திசையில் ஓட்டினான்.

இதற்குள் தீபம் முழுவதும் அணந்து விட்டது. மறுபடியும் அதே அந்தகாரம். 'மட்டம' வென்று இடி இடிக்க ஆரம்பித்தது விட்டது. 'பனிச்' 'பனிச்' என்று மின்னல்கள். அந்த மின்னல்களின் வெளிச்சத்தில் தூரத்தில் வில்வாசுத்துடன் மொகலாய தளபதியும் பக்கத்தில் மொகலாய வீரனும் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததை அவர்கள் கண்டனர். அவர்கள் மொகலாய தளபதியைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

மொகலாய தளபதியின் குதிரை ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பி இவர்கள் கண்களினின்றும் மறைந்தது. அந்தத் திருப்பத்தில் மொகலாயன் பாதையின் வலது புறத்தை உற்றுப் பார்த்தான், பிறகு குதிரையை அந்தக் காட்டிற்குள் செலுத்தினான்.

குதிரை சிறிது நேரம் மெதுவாக மரங்களின் இடையே சென்று கொண்டிருந்தது. பிறகு மரங்களடைந்தி வில்வாசு திறந்த வெளி அதிகமாகக் காணப்பட்ட ஒரு இடத்தை அடைந்தது. அந்த இடத்திலிருந்து ஒரு சிறு ஒற்றையடிப் பாதை சென்று கொண்டிருந்தது.

இந்த இடத்தில் தளபதி குதிரையி லிருந்து இறங்கி வில்வாசுத்தின் கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டுச் சொன்னான்:

"தம்பி! நான் உன்னை விடுவித்ததற்கு நீ மிகவும் கன்றியுட விடுப்பாயென்று கம்புகிறேன். உன்விடமிருந்து நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. இந்தப் பாதை வழியே சென்றால், கமார் ஒரு மைல் தூரத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமர மிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் வலது புறமாகக் காட்டில் சிறிது தூரம் செல், அங்கு காணப்படும் குடிசையில் ஒருவருமில்லா

விட்டாலும், உனக்கு வேண்டிய எல்லாச் சௌகரியங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காளைக் காலை உன்னை வந்து சந்திக்கிறேன்.

"மகராஷ்டிரர்கள் செய்கின்ற மறவாதவர்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நான் உன்னை கம்புகிறேன். காளைக்கு நான் அங்கு யராவிட்டால் எனக்கு ஆபத்துவந்துவிட்டதென்று சக்கரவர்த்தி ஓனரன்பிபிடம் நீ சென்றே அல்லது கம்பிக்கையான ஆர் வசமோ தெரிவித்து விடவேண்டும்.

"தம்பி, மழை வருகிறது, சீக்கிரம் செல். காணும் அவசரமாகப் போக வேண்டியிருக்கிறது."

இதைச் சொல்லிவிட்டுக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் குதிரையின் மீது ஏறிக்கொண்டான்.

வில்வாசுத் இதற்கு ஏதோ மறுமொழி சொல்ல வாயெடுத்தான். அதற்குள் மொகலாயனின் குதிரை காட்டிற்குள் சென்று விட்டது.

ஈட்டியும் நுழைந்த தளபதி அடிக்கடி வானத்தைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே சாங்கிலி தூக்கத்துக்குச் செல்லும் பாதையை அடைந்து குதிரையைத் தூசிப் படுத்தினான்.

அதே சமயத்தில் சாங்கிலி தூக்கத்திலிருந்து ஒரு விட்டியும் சதாசிவராய் ஆவலுடன் யானரோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நேரமாகிறது பற்றிப் பொறுமையிழந்து அங்குமிங்கும் வேகமாக ஈட்டி கொண்டிருந்தான்.

வெளியிலிருந்து வந்த குளிர் காற்றினால் அவன் உடல் ஈடுங்கியது. சில்லென்று தன் மேல் இரு துளிகள் விழுவதைப் பார்த்து ஐன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தான். மழை பொழியத் தொடங்கி விட்டது; கதவை யாரோ திறக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். மொகலாய தளபதி உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

சதாசிவராய் ஆவலுடன் பேச ஆரம்பித்தான். "வந்து விட்டாயா! வில்வாசுத்தை விடுவித்தாயிற்று!" என்று கேட்டான்.

மொகலாயன் நிதானமாய் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பதில் சொன்னான்.

"எல்லாம் முடிந்தது விட்டது. வில்வாசுத் இக் நேரம் மழைக்குக் குடிசையில் ஒதுங்கி யிருப்பான். காளைக் காலை....."

"ஒழிந்தான் அவன்! இப்பொழுது அவன்மீது இரண்டு குற்றங்கள்: மொகலாய தளபதியிடம் ராணுவ ரகசியங்களை வெளியிட்டது ஒன்று. மற்றொன்று அதை நீருபிக்காமல் தப்பி ஓடியது ஒன்று"—சதாசிவராய் வெற்றியினால் பயங்கரமாய்ச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி விட்டியின் காங்கு புறங்களிலும் எதிரொலித்துப் பன்மடங்கு பயங்கரத்தை உண்டாக்கியது.

மொகலாயன் நிதானமாய்ச் சொன்னான்:

"நான் காளைக் காலை போக முடியா விட்டால் அவன் ஓனரங்கலிப்பிடம் தானே செல்வான். எப்படியும் அவன் சிவாஜியிடம் செல்லாமல் தடுக்கப்படுவான். காளை போய் விட்டாலோ அவனைப் பற்றி நீ கவலையே படவேண்டியதில்லை." சதாசிவராய் சந்தோஷத்துடன் தளபதியின் அருகில் வந்தான்.

"நீ மொகலாயனு யிருந்தாலும் எனக்கு மிருத்த உதவி செய்திருக்கிறாய். உனக்கு என் கன்றி."

மொகலாயன் ஏனென்துடன் நகைத்தான்.

"கன்றிகளால் எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை. ஒரு முக்கியமான ரகசியத்தை நீ எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்."

"என்ன?"

சதாசிவராய் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான்.

அவர் முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

“இனிக் காலக் தாழ்த்தக் கூடாது. இந்த மொகலாயனை.....”

மேலே சிந்திப்பதற்குள் வீட்டின் கதவு மறுபடியும் திறக்கப்படுவதைக் கண்டான்.

திடீரென்று அவர்கள் இருவர் மேலும் மூன்று நான்கு மகாராஷ்டிர வீரர்கள் பாய்ந்தனர். இருவரும் தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள முயற்சிப்பதற்கு முன் அவர்கள் மார்புகள் மூன்று கத்தி முனைகள் வைக்கப்பட்டன. அவர்கள் கைது செய்யப் பட்டனர்.

தளபதி வீரசிம்மன் தலைமையில் வந்த அவ் வீரர்கள் அவர்கள் இருவரையும் அந்த இருளினிடம், மழையிலும் அழைத்துச் சென்றனர்.....

★

சிவாஜியின் சபை கூடி யிருந்தது. அவர் முன் வீரசிம்மன் நின்ற கொண்டிருந்தான்.

“சாம்ராட், சாங்கிலி தூக்கத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் விஸ்வநாத் ஒரு மொகலாய தளபதி யால் விடுவிக்கப் பட்டான்.....”

“என்ன! நமது வீரர்கள் அதுவரை என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? ஏன் அவனை உடனே சிறைப்படுத்தவில்லை!”

விஸ்வநாத் தன் சென்ற வீரர்களின் தலைவன் எவ்விதம் அவர்களால் அக்தச் சம்பவத்தைத் தவிர்க்க இயலாது போயிற்றென்பதை விவரித்தான். சிவாஜி அவனை வெறுப்புடன் எச்சரித்து விட்டுப் போகச் சொல்லி விட்டார்.

“சாம்ராட், நேற்றிரவு அந்த மொகலாய தளபதி சதாசிவராவூடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் இருவரையும் கைது செய்து விட்டேன்” என்று வீரசிம்மன் சொன்னான்.

“சதாசிவராவா! உடனே அவனைக் கொண்டு வாருங்கள்.” இரண்டு வீரர்களின் மத்தியில் சதாசிவராய் தலைகுனிந்தவாறே வந்தான்.

“சதாசிவராய்! இக்தச் செய்தியை என்னால் நம்பலாமு முடியவில்லையே!”

சதாசிவராய் குனிந்த தலையை நிமிர்த்தவில்லை. சிவாஜி மறுபடியும் கேட்டார். “விஸ்வநாத் சிரபராதிதானே!”

சதாசிவராய் மெதுவாகப் பேசினான்.

“மரணத்தின் வாயிலில் இருக்கும் நான் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவன் சிரபராதிதான்.”

சிவாஜி ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு வகுத்ததுடன் சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

“நமது ராணுவத்தின் பெருமை எங்கே போயிற்றென்றே தெரியவில்லை. நேற்று நமது வீரர்கள் விஸ்வநாதத்தைத் தப்பி விட்டுவிட்டனர்; சதாசிவராய் விஸ்வநாத் மேல் பொய்க் குற்றம் சாட்டியது மல்லாமல், தானே இரகசியங்களையும் மொகலாயர்களிடம் வெளியிட்டிருக்கிறான்.”

இந்த வார்த்தைகள் சதாசிவராவை மிகவும் வருந்தச் செய்ததாகத் தோன்றியது. அவன் மறுபடியும் தன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

அப்பொழுது ஒரு வீரன் வந்து சிவாஜியின் காலை ஏதோ சொன்னான். சிவாஜியின் முகத்தில் புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது “உள்ளே வரீச் சொல்” என்று சொன்னார்.

சற்று நேரத்தில் உள்ளே ஜமுனாபாய் வேகமாக ஓடிவந்தான்.

“சாம்ராட், என் விஸ்வநாதத்தை மொகலாயர்கள் கொண்டு சென்று விட்டார்களாமே அவரை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.”



“சரி! இப்பொழுது நீங்கள் என் ஹாஸ்யத் தொடர் கதையைக் கேட்கலாமல்லவா?”

சொல்லிக்கொண்டே வந்தவளின் கண்கள் சதாசிவராவைக் கண்டதும், அவள் உடனே நிறுத்தி விட்டாள். அவள் கண்களில் ஒரு கணம் வெறுப்புத் தோன்றி மறைந்தது. சிவாஜி வீரசிம்மனிடம் கேட்டார்: “எங்கே அந்த மொகலாயன்?”

வீரசிம்மன் ஒரு கணம் தயங்கினான். பிறகு மெதுவான குரலில், “சாம்ராட், அந்த மொகலாயன் ஓடிவிட்டான்!” என்று சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைச் சிவாஜி கவனித்தாரோ கவனிக்கவில்லையோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் மிருத்த ஆச்சரியத்துடன் சபையின் வாயிற் புரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

வாயிலில் தன்னை உள்ளே விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்த காவலர்களிடம் உடனே தன்னை உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டுமென்று விஸ்வநாத் தகராறு செய்து கொண்டிருந்தான்!

சிவாஜியின் சமிக்ஞையால் உள்ளே விடப்பட்டவுடன் பதட்டத்துடன் ‘மட, மட’ வென்று பேச ஆரம்பித்தான்.

“சாம்ராட், என்மீது நம்பிக்கை யிருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, உடனே என்னுடன் சில வீரர்களை அனுப்புங்கள். மொகலாய தளபதி இன்று காலை குடிசைக்கு வருவதாகச் சொல்லி யிருக்கிறான். அந்த இடத்தில் ரென்று அவனைக் கைது செய்து விடுகிறேன்.”

“பொறு, விஸ்வநாத்! நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்! நேற்று இரவு என்ன சிகழ்ந்தது!”

விஸ்வநாத் நிதானமடைந்து சுற்றிலும் பார்த்தான். ஒரு பக்கம் கைவிலங்குகளுடன் சதாசிவராய் சிற்பதையும், மறுபக்கம் ஜமுனாபாய் ஆவலுடனும், ஆச்சரியத்துடனும் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் கவனித்தான்.

பிறகு சொல்லத் தொடங்கினான்:

“சாம்ராட், நேற்றிரவு திடீரென்று ஒரு மொகலாயத் தளபதி என்னை விடுவித்துக் கொண்டு சென்றான். மரங்களடைந்தியில்லாத ஒரு இடத்தில் இறக்கி என் கட்டுக்களை அழித்து விட்டான். பிறகு என்னிடம் என்னவெல்லாமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“அவன் சொன்னதெல்லா வற்றையும் நான் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய ஒரே

எண்ணம் அவனை எப்படியாவது பிடித்துவிட வேண்டும்; முடியாவிட்டால் கொன்று விட வேண்டும்; இதையே தான் நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“ஆனால் அவன் அதற்குச் சந்தர்ப்பமளிக்கவே யில்லை. எனக்கு ஒரு குடிசைக்கு வழிகாட்டி அங்கு வந்து இன்று காலை என்னைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு உடனே குதிரையிலேறிக்காட்டிற் குள் புகுந்து விட்டான்.

“வேறு வழியில்லாமல் மழை மிசுந்திருந்த இரவைக் குடிசையில் செளகரியமாகக் கழித்தேன். விடிந்தவுடன் அவனை எப்படியும் கைது செய்து உங்களிடம் அழைத்து வர எண்ணி யிருக்கிறேன். சாமராத், உடனே என்னுடன் ஐந்தாறு வீரர்களை அனுப்புவீர்கள், நான் சென்று...”

சிவாஜி புன்சிரிப்புடன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார். பிறகு சொன்னார்:

“நல்ல வேளை, நேற்றிரவு அந்த மொகலாய தளபதியைக் கொன்று விடவில்லை. ஒரு வேளை நீ அதில் வெற்றி பெற்றிருந்தால்—பாரத தேசம் இன்று சிவாஜியை இழந்திருக்கும்...”

“ஆ” என்ற சத்தம் சதாசிவராய், வீரசிம்மன், வில்வநாத், ஜமுனாபாய்—இவர்களின் கண்டங்களிலிருந்து எழுந்தது. எல்லோரும் சிவாஜியை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஆம், தேசத்தின் நன்மைக்காக நான் மொகலாயனின் மாறுவேஷம் பூண்டேன்.

“மொகலாய ஒற்றர்களைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக வர ஆரம்பித்தன. சதாசிவராய் இவகுலில் ஏமாற்றப்பட்டு விடக் கூடியவனென்று என் மனத்தில் பட்டது. அதனால் அவனிடம் மொகலாய தளபதியின் மாறுவேஷத்தில் சென்று அவனைச் சோதித்தேன். அவன் முகம் மாறி இருந்தது. சிறிது நேரத்தில், வில்வநாதை என்னுடனே அல்லாத தனியாகவோ டில்லிக்கு அவன் திரும்பி வராதவரைய அனுப்பிவிட்டு முடியமானால் எனக்குச் சில ரகசியங்களைத் தெரிவிப்பதாகச் சொன்னான். நான் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டதால் சில ரகசியங்களையும் சொன்னான்.

“ஆனால் நான் உடனே அவனைக் கைது செய்ய விரும்பவில்லை. வில்வநாதையும் சோதிக்க விரும்பினேன். நானும் சதாசிவராயும் ஒப்புக் கொண்ட ஏற்பாட்டின்படியே வில்வநாதிமல் சதாசிவராய் குற்றம் சாட்டினான். சாங்கிலி துர்க்கத்துக்குக் கொண்டு செல்லும்பொழுது என்னும் டில்லிக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுவானுதலால் மூன்று நாட்கள் தவணையும் பெற்றுக் கொண்டான்.

“நானே சிவாஜியாகவு மிருந்தபடியால் அவன் நினைத்தபடியே எல்லாம் நடந்தன. நான் அவனை மேலும் சோதிக்க விரும்பினேன். ராணி துர்க்கத்துக்குள் வெளியிலிருந்து வரக்கூடிய ஒரு ரகசிய வழியை அவள்தான் கண்டு பிடித்திருந்தான். என்னைடம், அதாவது சிவாஜியிடம் தவிர வேறு எவரிடமும் அவன் அதை வெளியிடவில்லை.

“நேற்றைய இரவு அவனிடம் அதை வெளியிடும்படி கேட்டேன். அவன் இந்தப் பெரிய ரகசியத்தைக் கூட வெளியிட்டு விடுவானே என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால்.....

“வீர சிம்மன் வந்து என்னைக் கைது செய்து காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டான்.

“ஆனால் நேற்றிரவு வில்வநாத் என் சோதனையில் தேறி விட்டான்.

“சதாசிவராய், நீ இப்படிப் பட்டவனென்று சந்தேகப்படுவது கூடத் தவறு என்று ஒரு சமயம் நினைத்தேன். ஆனால் என்னை நீ ஏமாற்றி விட்டாய். நீ செய்த குற்றங்களுக்கு மரண

தண்டனைதான் விதிக்கப்படுமென்று நீ நன்றாக அறிந்திருக்கும் இம்மாதிரி செய்திருக்கிறாய். உன்னுடைய முடிவு எல்லோருக்கும் ஒரு படிப்பிணையாக இருக்கட்டும்” என்று சிவாஜி.

சதாசிவராயின் கண்களிலிருந்து இரு கண்ணீர் துளிகள் உருண்டன. அவன் சிவாஜியை வகுத்தம் தோய்ந்த முகத்துடன் ஒரு முறை வணங்கினான். வீரர்கள் அவனை அழைத்துச் சென்றனர்.

சிவாஜி புன்சிரிப்புடன் சொன்னார்:—“வில்வநாத், நீ தப்பி விடாமென்று நினைக்காதே. உனக்கும் ஒரு தண்டனை அளிக்கப் போகிறேன்.”

ஜமுனாபாயும், வில்வநாத்தும் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தனர்.

“ஆம், வில்வநாத், உனக்கு ஒரு புதுப்பொறுப்பு பளிக்கப் போகிறேன்—நீ ஜமுனாபாயை மணந்து கொள்ள வேண்டும்.”

வில்வநாத்தும், ஜமுனாபாயும் அனவிலா ஆனந்தத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ஜமுனாபாய் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தான்.

★

மூன்று நாள் சிவாஜியிடம் ஒரு கடிதம் கொடுக்கப்பட்டது. சதாசிவராய் எழுதி யிருந்தான்.

“சரணின் வாயிலில் அமர்த்து வாழ்வின் முடிவில் எழுதும் கடைசி ஒலி இது. இது தங்கள் கையில் கிடைப்பதற்குள் எனது இயல்புகள் வாழ்க்கை முடிவடைந்திருக்கும்.

நானும் ஜமுனாவும் இளமையிலிருந்தே ஒன்றாக வளர்த்தோம். நான் அவனைக் காதுவிட்டேன்; அவனும் என்னை மணத்திருப்பான், வில்வநாத் மட்டும் குறுக்கிடாமலிருந்தான். ஆனால் வில்வநாத் எங்கள் வாழ்வின் இடையே புகுந்தான். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சிரும்பினர்.

அவன் மேல் சொல்ல முடியாத வெறுப்பை அடைந்தேன். அவனை எப்படியாவது ஒழித்து விட்டால், அப்புறம் உணர்வில்லை. ஜமுனாபாய் என்னைத்தான் மணப்பான். நான் அதற்காகத் தாய் நாட்டிற்கே துரோகம் செய்ய நினைத்தேன். அவன் அழிவிக்காக மொகலாயர்களிடம் தமது ரகசியங்களை வெளியிட்டு அவனை டில்லிக்குக் கடத்திச் செல்லமுயன்று விட்டேன் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். ஆனால் அது உண்மையல்ல.

சாம்ராட், வில்வநாத் மட்டும் உங்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. நானும் நினைத்தேன். மொகலாயனாக உங்களை முந்தாதான் சந்தித்தபோது ராணுவ ரகசியங்கள் வெளியேறாத படி உங்களைக் கொல்லாதாக இருந்தேன். என்னை மிருத்தும் தப்பி விட்டீர்கள்.

என் மீது சந்தேகப்படுவது கூடத் தவறு என்று ஒருசமயம் நினைத்ததாக நீங்கள் நேற்றே சொன்னீர்கள். அது ஒன்றை எனக்குப் போதும்.

சாம்ராட், நான் மாணத்துக்குப் பயப்படவில்லை. உயிர் வாழ விரும்பியிருந்தால் நேற்றே இவை யெல்லாவற்றையும் எடுத்துரைத் திருப்பேன். ஜமுனா இல்லாமல் என்னும் வாழ முடியாது.

நாய்நாட்டின் பணியில் நான் களமிறங்க தவற விரும்பவில்லை என்பதை நீருயிக்குவே இதை நான் எழுதுகிறேன்— சதாசிவராய்.”

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் சிவாஜியிடமிருந்து ஒரு கீண்ட பெருமூச்சு வெளியிவந்தது. காதலின் சக்தியால் ஒரு உண்மை ஊழியனை இழக்க நேரிட்டது பற்றி அவர் உள்ளம் வருந்தியது.



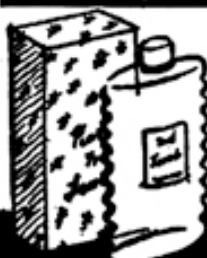
நான் முழுதும்

கவர்ச்சிகரமாய்

இடுக்க



**பியர்லின்
ப்ரெஞ்சு லாவண்டர்
பிரிலியன்டைன்**



இயற்கையான ப்ரெஞ்சு லாவண்டர்
புஷ்பங்களிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட
டது. நனிச்சிறப்பும், கண்யமும் பெற
அதை தினசரி விடரது உபயோகிக்
கவும்.

**பியர்லின்
ப்ரெஞ்சு லாவண்டர்**

நற்காசத்திற்கேற்ற, ஒரு டைரியமான புத்
துணர்ச்சியளிக்கும் காசைம் கந்தாசத்தி
ற்குப் பின்னர் அதை உபயோகித்து நான்
முழுதும் குளிர்ச்சியடைகிறேன்.



**பியர்லின்
ஒ-டி-சொலோன்**

PEARLINE-PARIS LTD. P. O. Box No. 493, BOMBAY



ஒற்றைத் தலைவலி ஒழிந்ததால்

பல வருஷங்கள் யௌவன
மடைந்தது போன்று
உணர்கிறேன்

“பல வருஷங்களாக நான் இரத்த அழுத்தத் தலைவலியால் (Migraine) அவதி யுற்றேன். ஒரே நடவை மூன்று நான்கு நாட்கள் கடும் தலைவலியால் அவதிப்படுவது எனக்கு வெகு சகஜம். சுமார் மூன்று மாதங்களுக்கு முன், நிவர்த்தி எதிர் பாராவிடிலும், மனமுடைந்து பேரூனதிலும், தினத்தோறும் தவறாமல் கொஞ்சம் க்ருஷன் உட்கொண்டு வந்தேன். முதல் வார ரூடிலில் தலைவலி ஏகதேசமாகக் குறைந்து விட்டது; மூன்றாவது வாரத்தில் அறவே மறைந்ததொழிந்தது.”—C.W.C.

கடுமையானதும் நீராததுமான தலைவலி உட்புற அவயவங்கள் அபாயத்துக்குள்ளாயிருக்கின்றன என்பதற்கறிகுறி. விஷத்தன்மை வாய்ந்த கழிவுப் பொருள்கள் ஒழுங்காக வெளியேற்றப் படாமல் உட்புறமே சேமிக்கப் படுகின்றன. இவ்விஷங்களை ஒழித்து அவை மறுபடியும் உண்டாகாமல் தடுங்கள்—தலைவலிகள் நாமே போய்விடும் நிர்ந்தரமாக. “க்ருஷன்” இப்பணியைச் செய்வதால் துரிதமான நிவாரணத்தையும் புத்துணர்ச்சியையும் அளிக்கிறது.

“க்ருஷன்” உங்கள் ஆரோக்கியத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் உதவுகிறது

கோமளத்தின் தமையன்

ஸரஸன்

காரியாலய அலுவலாக வெளியூர் சென்றிருந்த தன் கணவன் திரும்பும்போது, தன்னுடன் ஒரு நான்கு வயது ஆண் குழந்தையும் அழைத்து வருவதைக் கண்டு ஆச்சரிய முற்றான் கோமளவல்லி.

“இந்தக் குழந்தை யாருடையது?” என்று வியப்புடன் கேட்டான் குழந்தையை ஆர்வத்துடன் வாங்கிக் கொண்டே.

“இது என் நண்பன் ஒருவனுடையது. ஆபீஸ் வேலையாய்ப் போயிருந்த இடத்தில் அவனைச் சந்தித்தேன். தன் வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனான். அப்போதுதான் தெரிந்தது அவன் மனைவி இறந்து விட்டாள் என்று. பாவம்! இந்தக் குழந்தையையும் என் நண்பனையும் நிராதரவாய் விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாளாம் அவள். என் நண்பனுக்கு உறவினர் என்று யாரும் கிடையாது. யாரோ ஒரு கிழவி மட்டும் வீட்டில் இருக்கிறான், குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டு, சமையலும் செய்து போட்டுக் கொண்டு. தன் நிலையை என்னிடம் சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டாள் என் நண்பன். எனக்குப் பரிதாபமாய் இருந்தது. ‘என், மறு மணம் செய்து கொள்வதுதானே?’ என்றேன். இஷ்டமில்லை என்றான். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. ‘நமக்குத்தான் குழந்தை இல்லையே. இந்தக் குழந்தையைத்தான் கொண்டு வந்து ‘வளர்ப்போமே’ என்று எண்ணி, நண்பனைக் கேட்டேன். அவனும் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான். குழந்தையும் என்னைப் பார்த்ததும் என்னிடம் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டான். நண்பன் குழந்தையை மட்டும் பார்க்க வந்து போவதாய்த் தெரிவித்திருக்கிறான். ஏதோ, நமக்கென்று ஒரு குழந்தை இல்லாத குறையைப் போக்கவே பகவான் இந்தக் குழந்தையை நமக்குக் கிடைக்குமாறு செய்திருக்கிறார். என்றுதான் தோன்றுகிறது.” இவ்விதம் கூறினான் பார்த்தசாரதி.

கோமளவல்லியின் மனம் குதூகலமடைந்தது. தனக்குக் குழந்தை பிறந்து, அதைச் சீராட்டும் பாக்கியம் கிடைக்கா விடினும், பிறருடையதாயினும், சிறிது காலமாகவது தன் இஷ்டம் போல் அன்புடன் வளர்க்கக் கூடிய ஒரு குழந்தை கிடைத்ததே என்று எண்ணி மன நிம்மதி அடைந்தான்.

குழந்தை வாகவின் பேரில் இருவரும் அபரிமிதமான பிரேமையைச் சொரிந்து வளர்த்து வந்தார்கள். புதிதாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்கு, அந்தக் குழந்தை அவர்களுடைய சொந்தக் குழந்தையாகவே தோன்றுப்படி இருந்தது. நாளைடவில் குழந்தை யில்லாக் குறையே இல்லாமற் போயிற்று கோமளவல்லிக்கு. தனக்குப் புத்திர பேறு இல்லாக்

குறையைப் போக்கிய ஆண்டவனுக்கு அஞ்சலி செய்தாள். குழந்தை வாகவுக்கும் பார்த்தசாரதி தம்பதிகளைப் பிடித்து விட்டது. அவர்களிடம் ஒட்டுதலாய்ப் பழகினான்.

அன்று மாலை வீடு திரும்பிய பார்த்தசாரதி, “கோமளம்! நாளைக் காலை என் நண்பன் வரப் போவதாய் எழுதி யிருக்கிறான் குழந்தையைப் பார்க்க” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் கோமளவல்லி துணுக்குற்றான். ஏனெனில், நண்பன் குழந்தையைத் தான் திரும்பும் போது உடன் அழைத்துப் போய் விடுவானே என்ற கவல்தான்.

“ஏன் கவலைப் படுகிறாய், கோமளம்? என் நண்பன் குழந்தையைப் பார்த்து விட்டுத் தான் போவான்; அழைத்துக் கொண்டு போக மாட்டான். பயப்படாதே!” என்று பார்த்தசாரதி சொன்னதும்தான் கோமளவல்லியின் கவலையும் பயமும் நீங்கியது.

மறு நாட் காலை. பார்த்தசாரதி ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று நண்பனைக் கூட்டி வந்தான். அவர்கள் வரும் சந்தடி கேட்டு, சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்த கோமளவல்லி, தன் கணவனுடன் வந்த நண்பனைக் கண்ணுற்றான். ஒரே வினாடிதான். மின்சாரத் தாக்கு தலுக்கு ஆளானவன் போலானான். அடுத்த சில விநாடிகளுக்குள் அவன் மனம் பலப் பல எண்ணங்களை எண்ணிக் குவித்தது. சட்டென்று நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டு உள்ளே வேலையைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டான். அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதே குழப்ப நிலை அந்த நண்பனுக்குக் கூட ஏற்பட்டிருக்கத்தான் வேண்டும்.

பார்த்தசாரதியும் நண்பனும் குழந்தையுடன் கொஞ்சினார்கள். வாக தன் புது உறவினர்களைப் பற்றிப் பிரமாதமாய்ப் புகழ்ந்து கூறினான், தன் தந்தையிடம் கொச்சை மொழியில்.

“அப்பா! அம்மாவை இங்கேதானே ஒளிச்சு வெச்சே! அம்மா என்கிட்டே எத்தனை ஆசையாய் இருக்கா தெரியுமா?” என்று அவன் கூறிய போது நண்பனின் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக்கெடுத்தது. குழந்தை பாராதவாறு அதைத் துடைத்துக் கொண்டான். பார்த்தசாரதியின் உள்ளமும் உருகி விட்டது இக்காட்சியைக் கண்டு.

அன்று மாலை நண்பன் கிருஷ்ணசாமியுடனும் வாக குழந்தையுடனும் பார்த்தசாரதி போழுது போக்காய் வெளியே கிளம்பினான். அவர்கள் சென்றதும், கோமளவல்லி பழைய சம்பவங்களை எண்ண ஆரம்பித்து விட்டான்.

2

கோமளவல்லி ஏழு வயதுச் சிறுமியாயிருந்த போது, அவளுடைய தந்தை காலமாகி விட்டார். அவள் தாய் பின்பு தன்

தமையனுடைய ஆதரவில் இருந்து குழந்தையை வளர்த்தான். கோமளவல்லியின் மாமாவுக்கும் குழந்தை யில்லாத காரணத்தினால், அவரும் அவருடைய மனைவியும் கோமளவல்லியைத் தங்கள் குழந்தை போலவே வளர்த்து வந்தார்கள்.

கோமளவல்லியும் மதமதவென்று வளர்ந்தான். உள்ளூர்ப் பள்ளியில் எட்டு வகுப்புவரை படித்தான். தன் மாமிக்கு அது சரணாயாக் காரியம் செய்து உதவினான்; அவளுடைய அபிமானத்தையும் சம்பாதித்துக் கொண்டான். மாமா பராங்குசலும், மாமி ரங்கநாயகியும் தன் மீது பிரீதியுடன் இருப்பது குறித்து, கோமளவல்லி அகமகிழ்ந்தான். அவளுடைய தாய் செல்லத்துக்கும் இது பரம திருப்தியை அளித்தது.

கோமளவல்லிக்குக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டிய பருவம் வந்துவிட்டதை அவன் தாயும், மாமன் மாமியும் உணர்ந்தார்கள்.

"என்னமோ, அண்ணா! எல்லாம் உன் பொறுப்பு" என்றான் கோமளவல்லியின் தாய் செல்லம்.

"ஈ ஏன் கவலைப்படுகிறாய், செல்லம்? நம் கோமளத்தின் அழகுக்கும், அடக்கமான குணத்துக்கும் அவளுக்கு நல்ல வரன் கிடைப்பதில் சிரமமே இராது" என்று பராங்குசலம்.

நிற்க, ரங்கநாயகிக்கு மட்டும் ஓர் ஆசையுண்டு. தன் தம்பி கிருஷ்ணசாமிக்குக் கோமளத்தைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற தன் இச்சையைத் தன் கணவனிடம் கூறத் தயங்கினான். அதற்குப் பதிலாக, தன் தம்பியையே இங்கு வரவழைத்து விட்டால், தன் விருப்பம் நிறைவேறும் குழந்தை ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்தான். எனவே,

ரகசியமாய்த் தன் தம்பிக்குக் கடிதம் எழுதி அவனை வரவழைத்தான்.

ரங்கநாயகியின் தம்பி கிருஷ்ணசாமியும் வந்து சேர்ந்தான். இதற்கு முன்பும் சில சமயம் அவன் தன் தங்கையின் வீட்டுக்கு வந்ததுண்டு. கோமளவல்லியும் அவனிடம் பழகி யிருக்கிறான். எனினும், இம் முறை அவனைப் பார்த்ததும், அவளுக்கு ஓர் வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. காரணம் அவன் முகமெல்லாம் அம்மை வடுக்கள் நிறைந்து கோரமாய் இருந்தது. எனினும், தன் வெறுப்புணர்ச்சியை வெளிக் காட்டாமல் அவனிடம் சகஜமாய்ப் பழகினான் கோமளவல்லி.

செல்லத்துக்கு எப்படியோ ரங்கநாயகியின் கருத்து தெரிந்து விட்டது. அவளுக்குக் கிருஷ்ணசாமி கோமளத்துக்குச் சரியான ஜோடி அல்ல என்று தான் பட்டது. எங்கே தன் தமையன் தன் மைத்துனனுக்கே கோமளவல்லியை மணம் முடிக்கச் சம்மதித்து விடுவாரோ என்று பயந்தான். அன்று பேச்சுவாக்கில், பராங்குசலம் தன் தங்கையிடம் கூறினார்: "செல்லம்! கோமளம் சரளமாய்ப் பழகுகிறானே கிருஷ்ணசாமியுடன்!" என்று.

"அதனால் அவன் கிருஷ்ணசாமியின்பேரில் ஆசையாய் இருக்கிறான்; அவனுக்கு அவனைக் கொடுத்து விடலாம் என்று நினைத்துவிடாதே அண்ணா. எப்போது ஒரு பெண் ஒரு புருஷனுடன் சங்கோஜ மின்றிப் பழகுகிறாளோ, அப்போது அவனைத் தன் புருஷனாக அடைய அவன் விரும்பவில்லை என்று எண்ணிக்கொள். அவனை மணக்க அவன் எண்ணம் கொண்டிருந்தால், நானும் வந்துவிட்டா? ஏதோ அவனையும் மற்ற உறவினரின் ஒரு வனாய் அவன் மதித்து நடந்து கொள் கிறான். அவ்வளவுதான்" என்று பச்சையாகவே தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான் செல்லம்.

பராங்குசலத்துக்கும் கூட, கோமளவல்லிக்கு ஏற்ற புருஷன் கிருஷ்ணசாமி அல்ல என்று தான் தோன்றியது. வேறு வரன் பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். தவிர, தன் மனைவியின் எண்ணத்தையும் ஊகித்துக் கொண்டார். அவன் முயற்சியோசனையுடன் தான் தன் தம்பி கிருஷ்ணசாமியை வரவழைத்திருக்கிறான் என்றும் தெரிந்துகொண்டார்.

அன்று தனிமையில் தன் மனைவி ரங்கநாயகியிடம் கூறி விட்டார் பராங்குசலம்: "ரங்கம்! உன் யோசனை எனக்குத் தெரியும். அது நடக்கக் கூடாத காரியம். கொஞ்சங்கூட இருவருக்கும் பொருத்தம் இல்லை. நான் இம்மாதிரி சொல்வதால் வருத்தப்படாதே. வேறுமாதால், நானே வேறொரு தக்க பெண்ணைப் பார்த்துக் கிருஷ்ண



சென்னை மகா கிணைச பக்தஜன சபையார், தம்புச் செட்டித் தெருவில் உள்ள காளிகாம்பாள் கோயிலில் கடந்த 45 தினங்களாக கல்பிரம்மம் ஸ்ரீ எஸ். ராமசாமி சாஸ்திரிகளைக் கொண்டு "ஸ்ரீதேவ் பாகவத" உபந்யாசம் நடத்தி வந்தனர். டிஸம்பர் 13-த் தேதி அன்று திருப்புகழ்மணி ஸ்ரீ டி. எம். கிருஷ்ணசாமி ஐயர் தலைமையில் ஸ்ரீராம சாஸ்திரீஸ்வரீ பட்டாபிரீஷைத்துடன் மேற்படி உபந்யாசம் மங்களகரமாக முடிந்தது. ஸ்ரீ கல்பிரம்மம் அவர்களையும் பட்டாபிரீஷை தினத்தன்று தலைமை வகித்த திருப்புகழ்மணி அவர்களையும் படத்தில் காணலாம்.

சாமிக்கு மனம் முடித்து வைக்கிறேன். இந்த ஆசையை மட்டும் விட்டு விடு" என்றார்.

ரங்கநாயகியின் உள்ளம் கைந்து போய் விட்டது. தன் கணவனுக்கு எதிராகத் தன்னால் ஒன்றும் வாதாட முடியவில்லை. எனினும், தன் ஆத்திரத்தைச் செல்லம் தன் கணவன், கோமளவல்லி. இவர்களுடன் சிறிதும் அன்பில்லாமல் பழகும் முறையில் காட்டினான்.

ஆற்றமையினால் தன் தம்பியிடம் கூறினான் ரங்கநாயகி. "கிருஷ்ண சாமி! ஏதோ மனத்தில் எண்ணி உன்னை வரவழைத்தேன். அது நிறைவேறும் வழியைக் காணும்" என்று மனம் கசியக் கூறினான்.

தன் தமக்கை தன்னை வரவழைத்ததின் காரணத்தைக் கடிதத்திலும் குறிப்பிட வில்லை, வந்த பிறகும் தெரிவிக்கவில்லை. எனினும், அவள் வந்த சில தினங்களிலேயே குடும்பமாய் உணர்ந்து கொண்டு விட்டாள். எனவே அவள் சொன்னான்.

"அக்கா! உன் எண்ணம் நான் அறிந்தது தான். நீ இந்த எண்ணத்துடன் தான் என்னை அழைத்தாய் என்று முன்பே தோன்றியிருந்தால், நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன். ஆண்கள் அழகுள்ள பெண்களையே மனைவியாக அடைய விரும்புவது போலப் பெண்களும் தங்களுக்கு அழகான கணவனே கிடைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதும் இயல்புதானே? எனக்குக்கூட, நான் கோமளத்திற்குச் சற்றும் பொருத்தாதவள் என்றே தோன்றுகிறது. உன் வீண் ஆசையை விட்டுவிடு. மனக்கோட்டை கட்டுவதிலும் பொருத்தமாய்க் கட்ட வேண்டும்."

தனக்கேற்பட்ட துயரத்துக்கும் ஏமாற்றத்துக்கும் இடையே ஆச்சரியமும் தோன்றியது ரங்கநாயகிக்கு.

தமக்கைக்கும் தம்பிக்கும் நடந்த சம்பவத்தை மறைவில் நின்று கேட்ட கோமளவல்லிக்கு உடம்பு புல்லரித்தது. ஆ! இத்தனை விவேகமான புத்தி படைத்தவனான கிருஷ்ண சாமி என்று எண்ணி, அவள் மனம் நெகிழ்ந்தது. அன்று வரை தோன்றாத ஓர் அன்பு ஏற்பட்டது அவள் பேரில். கிருஷ்ணசாமியின் மீது அவள் கொண்ட மதிப்பு வெகுவாய் உயர்ந்து விட்டது.

கிருஷ்ணசாமி ஊருக்குத் திரும்புகையில், கோமளவல்லியிடம் விடை பெற்றபோது. "கோமளம்! சிக்குரம் உனக்கு ஏற்ற நல்ல கணவன் கிடைக்கவேண்டும். நீ ஆடாமாய் இருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன். என்னை உன் உடன் பிரிந்த அண்ணனைப் பாவித்துக் கொள். எனக்கும் தங்கை கிடையாது. உன்னையே என் தங்கையாய் பாவிக்கிறேன். தமையன் என்ற முறையில் என்னால் ஆகக் கூடிய உதவியை உனக்குச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். தங்கை என்ற முறையில் நீயும் எனக்கு உதவியை உதவியே தேவையாய் இருக்கும்போது செய்யத் தயங்கமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்" என்று உணர்ச்சியுடன் கூறி விட்டுக் கிளம்பினான்.



ஸாஃபீம் கோர்ட் தீபநிதியாக நியமிக்கப் பட்டிருக்கும் கணம் ஸ்ரீ டி. எம். வெங்கடராமய்யர் அவர்களைப் பாராட்டி எஸ். வரதாச்சாரியார் அவர்களின் தலைமையில் சென்னை மயிராப்பூர் சரீக ரஞ்சனி சபையில் நடந்த கூட்டத்தில் ஸ்ரீ டி. எம். வி. பேசுகிறார்.

திருக்கிறேன். தங்கை என்ற முறையில் நீயும் எனக்கு ஏதாவது உதவி தேவையாய் இருக்கும்போது செய்யத் தயங்கமாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்" என்று உணர்ச்சியுடன் கூறி விட்டுக் கிளம்பினான்.

பின்னர், தனிமையில் கிருஷ்ணசாமியைப் பற்றி எண்ணுகையில், தன் மனம் சலனப்படுவதை உணர்ந்தான் கோமளவல்லி. முகத்திலே அம்மை வடுக்கள் இருந்தால் என்ன? அவர் உள்ளம் எந்த வடுவு மில்லாமல் பரிசுத்தமாய் இருக்கிறதே. ஏன் இவரை ஏற்கக் கூடாது? என்று எண்ணிச் சலனப்பட்டான்.

ஆனால் எண்ணிப் பயனில்லை. ஏனெனில், வேறொரு வரனை நிச்சயம் செய்து விட்டார் மாமா பராங்குசம். பையன் கோமளவல்லிக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானவன். எனவே கோமளவல்லி தன் எண்ணத்தைக் கைவிட்டதான் வேண்டியதாயிற்று.

3

சிரஞ்சீவி பார்த்தசாரதிக்கும் சௌபாக்கியவதி கோமளவல்லிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது. கல்யாணத்துக்குக் கிருஷ்ணசாமியும் வருவான் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவன் வரவில்லை. அதுவும் நல்லது தான் என்று பின்பு எண்ணினான் கோமளவல்லி. காரணம் மீண்டும் அவனைக் கண்டால், தன் சலனமடைந்த மனம் நிலைகொள்ளாது தவிக்கும் என்று எண்ணினான்.

கல்யாணத்துக்குப் பின், கோமளவல்லியின் தாய் செல்லம் காலமாகி விட்டாள். கோமளவல்லியும் தன் கணவனுடன் வெகு தொலைவில் போய்விட்டாள். பின்பு அவள் மாமாவின் விட்டுக்குப் போக்கு வரவுக்குப் பிரமேய மில்லாமலிருந்தது.

இப்படியே வருஷங்கள் ஏழு ஓடிவிட்டன. இதற்கிடையில் மாமாவும், அடுத்து மாமி

யும் கூடக் காலமாய் விட்டதாய் செய்தி எட்டியது அவளுக்கு. அவளுடைய தாய் பத்ய வாழ்க்கையில், ஆரம்பத்தில் கிருஷ்ண சாமியைப் பற்றிச் சிந்தித்ததுண்டு. நாளடைவில் அவளை மறந்து விட்டாள்.

இப்படிப்பட்ட நிலையில், மீண்டும் சென்னைக்கு மாற்றலாகி வந்தார்கள் கோமள வல்லியும் அவள் கணவனும். அப்போது தான் எதிர்பாராதவாறு குழந்தை வாசகிடைத்தான் அவர்களுக்கு. ஆம். அவனுடைய கணவனின் நண்பன் அதே கிருஷ்ண சாமியான். குழந்தை வாசக அவனுடைய குழந்தைதான். மணித வாழ்க்கையில் விதி எப்படி யெல்லாம் குறுக்கிட்டு விளையாடுகிறது என்று எண்ணி வியந்தான் கோமளவல்லி. தால் யாரை முகலில் வெறுத்தானோ, அதே நபரை அவனுடைய உயர்ந்த குணத்தை அறிந்த பின், மதித்துப் போற்றினான். ஏன்? அவனை மணக்கவும் துணிந்தான். ஆனால் விஷயம் வேறு விதமாய் முடிந்தது. சரி, பின்னர்—அதாவது தான் பார்த்தசாரதியை மணந்த பின்பு, அவனை அறவே மறந்தான். இப்போதோ!

4

இதையெல்லாம் விமர்சனம் செய்த படியே நேரத்தைப் போக்கிய கோமளவல்லி சந்தடி கேட்டு எழுந்தாள். வெளியே சென்ற அவள் கணவர், கிருஷ்ணசாமியுடனும் குழந்தை வாசகவுடனும் திரும்பி வந்தார்.

நண்பர்கள் இருவரும் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு கூடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இரவுச் சாப்பாட்டைத் தயாரித்துக் கொண்டே மணம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது கோமளவல்லிக்கு. ஆம். கிருஷ்ணசாமியைப் பற்றித்தான். அன்று ஒருநாள் தன்னிடம் விடைபெறும் போது, அவள் கூறியது அவளுடைய காதில் மீண்டும் ஒலித்தது. “கோமளம்! என்னை உன் உடன் பிறந்த அண்ணனாய்ப் பாவித்துக் கொள். எனக்கும் தங்கை கிடையாது. உன்னையே என் தங்கையாய்ப் பாவிக்கிறேன். தமையன் என்ற முறையில் என்னால் ஆகக் கூடிய உதவியை உனக்குச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். தங்கை என்ற முறையில், நீயும் எனக்கு ஏதாவது உதவி தேவையாய் இருக்கும்போது, செய்யத் தயங்க மாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்.”

“ஆம்! அவர் என் தமையன்தான். தங்கை என்ற முறையில், அவர் தாயில்லாக் குழந்தையை ஏற்று வளர்ப்பது நியாயந்தானே! என்னையு மறியாமல் அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி விட்டேன். ஆயினும், அவரும் தமையன் என்ற முறையில் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று எண்ணினான்.

இரவுச் சாப்பாடு ஆனதும், நண்பர்கள் இருவரும் தாம்பலம் தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மெல்லக் கோமளவல்லி, தயங்கிய படியே அவர்கள் முன் வந்து நின்றாள்.

அவளைக் கண்ட பார்த்தசாரதி, “ஏன் கோமளம்? ஏன் தயங்கியபடியே நிற்கிறாய்? உன் தமையன் எல்லாவற்றையும் விவரமாய்ச் சொன்னான்” என்றான்.

கோமளவல்லி ஆச்சரியப்பட்டாள். ஏனெனில், கிருஷ்ணசாமி தன் கணவனிடம் தன் பழைய விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்க மாட்டான் என்று நினைத்தாள்.

மீண்டும் தொடங்கினான் பார்த்தசாரதி, “கோமளம்! முன்பு ஒரு சமயம், கிருஷ்ணசாமி உன்னிடம், உனக்குப் பிடித்தமான கணவனை மணந்து கொண்டு கேடமாய் இருக்கும்படி ஆசீர்வதித்தானாம். அவன் ஆசீர்வாதம் பலித்ததாம். தவிர, உன்னைத் தன் தங்கையாய்ப் பாவித்து, உன் உதவி தேவையானால் அளிப்பாய் என்று நம்பினானாம். அந்த உதவியும் இப்போது கிடைத்து விட்டதாம். அவனுடைய தாயில்லாக் குழந்தையை நீ வளர்க்கிறாய் அல்லவா? ஆனால், தமையன் என்ற முறையில் அவன் உனக்கு என்ன உதவி செய்வது என்று தோன்றாமல் விழிக்கிறான்” என்று கூறினான் அவன்.

“ஏன்? அண்ணா எனக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவி ஒன்று இருக்கிறது. அதாவது, இந்த இளம் வயதில் மனைவியை இழந்த துயரத்தை மாற்றிக் கொள்ள இவர் என் விருப்பத்தின்படி நடக்க வேண்டும். எப்படி. எண்ணிப் பார்த்தாலும் அது சிறந்ததுதான். அதாவது நம் அடுத்த வீட்டு அமிர்த்ததின் தங்கை இருக்கிறாளே கனகம், அவளை மணந்து கொண்டு அண்ணா செளக்கியமாய் வாழவேண்டும். இதற்கு இவர் சம்மதித்தால் அதுவே எனக்கு இவர் செய்த பேருதவியாய் இருக்கும். அத்துடன், பாவம் பணம் இல்லாமல் தவித்து நிற்கும் அந்த ஏழைப் பெண்ணின் வாழ்வும் சீர்படும். இந்த என் ஏற்பாட்டுக்கு மட்டும் அண்ணா ஒப்புக் கொண்டால், அண்ணா என்ற முறையில் எனக்கும் இவர் உதவி செய்தவராவார்” என்று கூறி இருவருடைய முகத்தையும் உற்று நோக்கினான் கோமளவல்லி.

பார்த்தசாரதி துள்ளிக் குதித்தான். “பலே நல்ல யோசனைதான்! என்ன? கிருஷ்ணசாமி, நீ ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். உன் தங்கையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்று. ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. நீ மணம் செய்து கொண்டாலும், குழந்தை வாசக மட்டும் எங்களுடன்தான் இருக்க வேண்டும். இளையன் குழந்தையைப் படுத்துவான் என்பதல்ல காரணம். வாசகவைப் பிரிந்து எங்கடால் இருக்க முடியாது. எங்களுக்குக் குழந்தை பிறந்தாலும் கூட, வாசக எங்களுக்குப் பாரமல்ல” என்றான் அவன்.

கிருஷ்ணசாமி உணர்ச்சி வசமானான். “பார்த்தசாரதி! எனக்கு ஒரு தங்கை சொந்தத்தில் இருந்தால் கூட, அவள் கோமளத்தைப்போல் இத்தனை அக்கறை காட்ட மாட்டாள். கோமளத்தின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவன்” என்றான்.



விளம்பரதாரர்களே....

நீங்கள் உபயோகிக்கும் பத்திரிகையைப் பற்றிய உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!

ஆடிட் பிரோ ஆப் சர்குலேஷன்ஸ் என்ற ஸ்தாபனத்தான் சுருக்கமாக ஆங்கிலத்தில் ஏபிஸி என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்தாபனத்தில் இந்தியா, பாகிஸ்தான், சிலோன் ஆகிய நாடுகளில் 13 பாதைகளில் நடத்தப்படும் 125க்கு மேற்பட்ட பிரதான பத்திரிகைகள் அங்கம் வகிக்கின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகளின் விற்பனை கணக்கு எந்த சமயத்திலும் ஏபிஸி ஸ்தாபனத்தின் ஆடிட்டர்களால் பரிசோதிக்கப்படுகிறது. அத்துடன் அந்தந்த பத்திரிகையின் நிகர விற்பனை எண்ணிக்கை சரிபடிகேட்டை ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறை ஏபிஸி ஸ்தாபனத்தின் அங்கத்தினர்களுக்கு மட்டும் அந்தரங்கமாக அனுப்பப்படுகிறது. ஒரு விளம்பர தாரர் என்ற முறையில் நீங்கள் ஏபிஸி ஸ்தாபனத்தின் அங்கத்தினராக இருந்தால் உங்களுக்கும் அந்த சரிபடிகேட் அனுப்பப்படும். அப்போது உங்கள் விளம்பரத் திற்கு நீங்கள் உபயோகிக்கும் பத்திரிகையின் உண்மை நிகர விற்பனையை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உங்கள் விளம்பரத்திற்காக நீங்கள் செலவழிக்கும் ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் எய்வளவு வாசகர்களைப் பெறுகிறீர்கள் என்ற உண்மையும் உங்களுக்குத் தெரியவரும்.

ஆடிட் பிரோ ஆப் சர்குலேஷன்ஸ் லி-ட்.

முபாரக் மன்ஸில். அபோலோ தெரு கோட்டை, பம்பாய்

கீழ்க்கண்ட விளம்பரதாரர்களும் விளம்பர ஏஜண்டுகளும் ஏற்கெனவே ABC யின் அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறார்கள்.

விளம்பரதாரர்கள்—

அல்லைடு போட்டோகிராபிக்ஸ் லி-ட்., இ. எம். ஆல்காக் அண்டு மொஹாட்டா லி-ட்., அட்வான்டிஸ் (சுல்ட்) லி-ட்., பால்மர் லாசி அண்டு கம்பெனி, லி-ட்., பம்பாய் மியூச்சுவல் லைப் அஷ்யூரன்ஸ் சௌலட்டி லி-ட்., யூட்ஸ் ப்யூர் ட்ரக் கோ. (இந்தியா) லி-ட்., பர்மாஷெல் ஆயில் ஸ்டோரேஜ் அண்டு டிஸ்ட்ரிபியூட்டிங் கோ. ஆப் இந்தியா லி-ட்., கால் டெக்ஸ் (இந்தியா) லி-ட்., ஸெண்ட்ரல் மீபோர்டு. கார்ன் ப்ராடெக்ட்டீஸ் கோ. (இந்தியா) லி-ட்., டன்லப் ரப்பர் கோ. (இந்தியா) லி-ட்., கிளாக்ஸெலா லாபரட்டீஸ் (இந்தியா) லி-ட்., கோத்ரேஜ் அண்டு பாய்ஸ் மானுபாக்சரிங் கோ., லி-ட்., இம்பீரியல் கெமிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் (இந்தியா) லி-ட்., இம்பீரியல் ரூபாகோ கோ. ஆப் இந்தியா லி-ட்., இந்தியா டயர் அண்டு ரப்பர் கோ. (இந்தியா) லி-ட்.,

லிவர் பிரதர்ஸ் (இந்தியா) லி-ட்., லீப்டன் லி-ட்., நாஷனல் கார்பன் கோ. (இந்தியா) லி-ட்., பார்லி ப்ராடெக்ட்டீஸ் மானுபாக்ஸரிங் கோ. லி-ட்., பஞ்சாபி சர்து ஹல்வாய் கராச்சிவாலா, நோல்ஸ் ப்ராடெக்ட்டீஸ் ஓவர்லீஸ் லி-ட்., ஷாலி மார் பெயின்ட், கலர் அண்டு வார்னிஷ் கம்பெனி லி-ட்., டாடா ஆயில் மில்ஸ் கம்பெனி லி-ட்., வால்கார்ட் பிரதர்ஸ்.

விளம்பர ஏஜண்டுகள்—

அட்வர்டைஸிங் அண்டு ஸேல்ஸ் பிரமோஷன் கோ., எவரெஸ்ட் அட்வர்டைஸிங் லி-ட்., கிராண்ட் அட்வர்டைஸிங் இன்டர். க்ரீன்ஸ் அட்வர்டைஸிங் சர்வீஸ் ஏஜண்ட்ஸ், டி. ஜே. கிமர் அண்டு கோ. லி-ட்., லீண்டால் லி-ட்., பி. எஸ். மணி அண்டு கம்பெனி, நேஷனல் அட்வர்டைஸிங் சர்வீஸ் லி-ட்., பிரஸ் எண்டிசுமென்ட் லி-ட்., டிஸ்ட்ரி லி-ட்., லீண்டால் லி-ட்., எப். டி. ஸ்டீவர்ட் லி-ட்., எல். ஏ. ஸ்டீரோனாக் அண்டு கோ. (இந்தியா) லி-ட்., ஜே. வால்டர் தாமஸ்ன் கம்பெனி (சுல்டர்ன்) லி-ட்.

இதைப் பிரசுரித்தவர்கள் :

ABC ஸ்தாபனத்தின் அங்கத்தினரான 'கல்கி' பத்திரிகை சொந்தக்காரர்கள்



கூணத்தில் நுரையும் ஸன்லைட் அடித்துத்துவைக்காமலே வெள்ளையாகவும் பிரிசோட் மாகவும் சலவை செய்யும்



என்மனைவி என் ஆடைகளை மிகவும் தூக்கிரதையாக களைத்துக் கொள்கிறேன். அவள் ஸன்லைட் சோப் பைத்தான் உபயோகிக்கிறேன். ஸன்லைட் சோப் பின் அழிக்கிரம் வேலை செய்யும் சேழிப்பான துறை ஆடைகளிலுள்ள அழுக்கை அடித்துத் துவைக்காமலே அகற்றி விடுகிறது. அதனால் துணைகள் சீடித்திருக்கின்றன.



ஸன்லைட் சோப்பால் துணைகளை சலவைசெய்வது மிகவும் கவியம் அதனால் போரடிதுபோக்கிற்ரு சாவகாசம் கிடைக்கிறது. ஸன்லைட் சோப்பின் உதவதப்பான துறை அழுக்கை வீரட்டி, கவர் துணைகளை நத்தவணம்போல் பிரகாசமாகச் செய்கிறது.



ஸன்லைட் சோப்

துணைகளைக் காய்ப்பாற்றுகிறது, சிவந்தவற்றைக் கழிக்கிறது, பணத்தை மிச்சம் இடும்படி உதவுகிறது.